Holden#Kuytu

Daha Küçük Bir Gökyüzü

Çeviren:
Gülşah Nazlı Koç

John Wain

holden

Holden Kuytu #05
© Holden Kitap, 2025

DAHA KÜÇÜK BİR GÖKYÜZÜ
John Wain

ÖzgünAdı
The Smaller Sky

Bu eserin Türkçe yayın hakları Valancourt Books aracılığı ile alınmıştır.

İlk Basım Nisan 2025

Yayın Yönetmeni Baran Güzel
Çeviren Gülşah Nazlı Koç
Yayına Hazırlayan Ümit Mutlu, Gökhan Sarı
Kapak Hamdi Akçay
Sayfa Tasarımı Deniz Tugay

ISBN 978-625-5539-01-4

Baskı ve Cilt MD Ofset Matbaacılık Yayıncılık
Tel: (212) 483 34 22 Matbaa sertifika no: 50194

Holden Kitap
Rasimpaşa Mah. Elmalıçeşme Sok. No: 23/8 Kadıköy/İstanbul
e-posta holden@holdenkitap.com
Yayınevi Sertifika No 45027

@holdenkitap
www.holdenkitap.com

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

DAHA KÜÇÜK BİR GÖKYÜZÜ

John Wain

Çeviren
Gülşah Nazlı Koç

Roman

holden

John Wain

1925 yılında Staffordshire'ın Stoke-on-Trent kentinde doğdu. Eğitimine Oxford Üniversitesi'ne bağlı St. John's Koleji'nde devam eden Wain, 1946 yılında lisans, 1950 yılında da yüksek lisans derecelerini aldı. Üretken bir yazar ve edebiyatçı olan Wain şiir, roman, eleştiri ve biyografi alanlarında kırk yılı aşkın süren kariyerine birçok eser sığdırdı. Reading Üniversitesi'nde öğretim üyeliğine başlasa da 1953 yılında tüm zamanını yazmaya ayırmak için bu görevinden ayrıldı.

İlk romanı olan *Hurry on Down* (1953) çoksatan kitaplar listesine girince Wain'in romancılık kariyeri başlamış oldu. 1967'de yazdığı *The Smaller Sky* çok olumlu tepkiler aldı ve Wain'in başyapıtı olarak kabul edildi. Ardından gelen romanları *A Winter in the Hills* (1970) ve *Young Shoulders*'la (1982) büyük beğeni toplayıp *Young Shoulders*'la Whitbread Ödülü'nü kazandı.

Wain 1974 yılında Samuel Johnson biyografisiyle James Tait Black Memorial Ödülü'nü kazandı. Edebiyata olan katkılarından ötürü 1984'te Britanya İmparatorluk Nişanı'yla onurlandırıldı. 1980'lerin sonlarında "Oxford Üçlemesi" olarak bilinen serisine *Where the Rivers Meet* (1988) ile başladı ve serinin son cildi olan *Hungry Generations*, 1994'teki ölümünden hemen sonra yayımlandı.

Gülşah Nazlı Çaloğlu Koç

1982 yılında İstanbul'da doğdu. 2000'li yılların başında nazo82 mahlasıyla yapmaya başladığı gönüllü altyazı çevirilerinin ardından profesyonel çeviri dünyasına adım attı ve o günden bu yana birçok platformda yüzlerce yapımın altyazı çevirisini gerçekleştirdi. 2017 yılından bu yana kitap çevirisi de yapmaktadır.

Anne'e

İstasyonun yüksek, çelik kemerleri ufukta belirdiğinde tren yavaşlarken vagonlardaki yaşam da yeniden hareketlendi. Az önce sakin sakin oturup kitaplarına dalmış yahut alçak sesle sohbet eden yolcular ani bir telaşla pencerelere yönelip dışarıya bakmaya, eşyalarını toparlamaya ve paltolarını aceleyle sırtlarına geçirmeye başladılar. O âna dek yüz beş kilometrelik yolculuğunu sabit süratle sürdüren trenin şu an yavaşlıyor olması sanki yeni ve dramatik bir şeymiş, beklenmedik hadiselerin habercisiymiş gibiydi.

Tren, dışarıda hâkim olan güz mevsiminin keskin ve parlak güneş ışıkları arasından çıkıp istasyonun ebedi alacakaranlığına doğru usul usul ilerliyordu. Tekerlekleri henüz tam anlamıyla durmasa da kapıları yavaşça aralanmaya başladı, nihayet tamamen durduğunda da kapılar ardına kadar açıldı ve içerideki kalabalık, ölçülü denebilecek bir aceleyle istasyonun yüksek tavanlı cam kubbesinin altındaki perona doluştu. Bu kalabalığın arasında göze en az çarpan kişi, koyu gri paltosunun içine aynı renkte bir takım elbise giymiş uzun boylu bir adamdı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı, yardımsever bir edaya sahipti. Koyu yeşil fötr şapkası uzun kafasını ve ak düşmüş saçlarının tepesindeki seyrekliği örtüyordu.

Adam istasyonun giriş salonundaki banklara yaklaştı. Metro girişine doğru ilerlerken süratli adımları hız kesti ve

yüzünde ince, meraklı bir gülümseme belirdi: Bir tanıdığına rastlamıştı. Üzerinde yağmurluğu, başında gri tüvit şapkasıyla kendi yaşlarındaki adamın yanına yaklaşarak neşeyle konuştu: "Merhaba Arthur!"

On yıl evvel olsaydı, "Merhaba Geary!" diye hitap ederdi muhatabına. Fakat her türlü toplumsal meseleye aklıselimle yaklaşan biri olduğundan, İngilizlerin yakın hissetmedikleri kişilere bile ilk isimleriyle seslenme alışkanlığını benimsemişti. Kollarını kavuşturup oturan ve derin düşüncelere gark olduğu izlenimi veren adam başını kaldırdı ve onu tanıyınca, "Merhaba Philip!" dedi. "Trenden yeni mi indin?"

"Evet, sen de mi yeni indin?" diye sordu Philip.

"Yok," diye karşılık verdi Geary. Başka bir şey söylemedi, sadece muhatabına hoş bir edayla bakarak konuşmayı onun devam ettirmesini bekledi.

"Anladım," dedi diğeri bocalayarak. "Vaktin var mı? Birer kahve içseydik. İstasyona geldiğim zamanlar bir tane içerim genellikle. Hem trende verilenlerden daha iyi oluyor hem de daha ucuz."

"Birinci perondan alırsan daha iyi olur madem," dedi Geary ciddi bir tavırla. "Orada doğru düzgün yapıyorlar. Diğer yerlerdeki kahve makinesinden çıkan zımbırtı, trende verilen her şeyden daha beter. Ama evet, vaktim var. Birer kahve içebiliriz." Ayağa kalktı.

İki adam peron boyunca yürüyüp istasyon büfesine girdiler. Geary oradan iki kahve aldı ve Philip Robinson'ın incelik gösterip iki kahveyi de ödeme teklifini reddetti. Bir masaya geçip karşılıklı oturdular ve konuşacak bir konu arıyormuşçasına etraflarına bakındılar.

"Trenden yeni inmediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet," dedi Geary. "Bir süredir buradayım."

Robinson duraksadı. Fincanını kaldırıp bir yudum aldı ve tekrar duraksadı. Sonra, "Bu aralar nasılsın peki?" dedi.

"İdare ediyorum işte," diye yanıtladı Geary.

"Jennifer'la olanları duyduk, çok üzüldük," dedi Robinson, kabalık etmemeye çalışarak.

Geary omuz silkti. "Yapacak bir şey yok."

"Öyle, ama... bu işler kolay değildir. Şu an nerede kalıyorsun?"

"Otelde," dedi Geary.

Robinson konuyu kapatıp kapatmama konusunda bir an tereddüt edip sessiz kaldı. Bu iki adam hiçbir zaman sıkı fıkı olmamıştı. Robinson'ın bu kadar konuşması bile kâfiydi belki. Konuyu da zaten, Geary'nin sıkıntıları hakkında tek kelime etmemesi onu duyarsız biriymiş gibi gösterebileceği için açmıştı.

"İşe şehirden mi gelip gidiyorsun?" diye sordu. "Enstitü'ye yani?"

"Enstitü'deki işimden ayrıldım."

Robinson'ın yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Buna çok üzülmüşlerdir."

Geary ifadesizce, dumanı tüten kahvesinden bir yudum aldı.

"Neyse, ben gideyim artık," dedi Robinson. Kahvesini bitirip ayağa kalktı. "Sen de gel istersen. Taksiyle Güney Kensington'a geçeceğim. Sana yarar mı?"

"Yok, sağ ol," dedi Geary gülümseyerek. "Burada kalacağım."

Robinson, Geary'nin yüzüne bir an dikkatlice baktı. Bu adam tüm gün istasyonda mı kalmayı düşünüyordu? Ruhsal bir çöküntü mü yaşıyordu acaba? Gayet sakin durduğu gibi oldukça sağlıklı, şık ve düzgün görünüyordu. İki arkadaş

birbirlerini tekrar görmek istediklerine dair muğlak ifadeler kullanırken içi rahatlamış olan Robinson veda edip gitti.

Yalnız kalan Geary büfeye gidip bir gazete aldı ve manşetlere göz attı; ardından kahvesini bitirmek üzere istasyon büfesine doğru yavaşça yürüdü. Servis arabasıyla gezinen Batı Hint Adalı bir adam Geary'nin boş bardağını alsa da Geary oturup gazetesini okumaya devam etti. Acele etmek için hiçbir neden görmeyen, sessiz sakin, orta yaşlı, klasik bir adam portresi çiziyordu tam.

Robinson, eve gideceği treni dört buçuk civarında yakalamayı umuyordu. Ancak çenebaz yönetim kurulu başkanı iki saatlik heyet toplantısını neredeyse üç saat uzattı, ardından bindiği taksi de trafikte sıkıştı ve sonunda Robinson, büyük öfke içinde, tam da iş çıkış saatinde istasyona vardı.

Dışarıda güneş ışıkları gökyüzünden çekilmeye başlarken istasyonun içindeki elektrik lambaları donuk ve izansız bir ışık yayar gibiydi. Akşam sisli ve soğuktu. Trendeki iyi bir koltuğun sıcaklığı ve rahatlığıyla o kasvetli sokaklar bile tanıdık ve güvenli görünürdü insana; sarı ışık yayan pencereler yuvayı, konforu, sıcak bir çayı ve kızarmış ekmeği anımsatırdı. Taşradaki karanlık tarlalarda da kendine has kışlık bir huzur var gibi olurdu. Ancak tren istasyonu *arada* bir yerde, arafta kalmıştı. Kambur bedenler, bitap düşmüş yüzler, binlerce kişiyle âdeta özleşip tek bir bedende hareket eden ama binlerce zihin arasında kendi zihinlerinde yalnızlığa hapsolmuş insanlar... Trenler ruhsuz bir sabırla bekliyordu. Tabut şeklindeki devasa lokomotifler kızgın yağ kokuyordu.

Robinson, elindeki ağır evrak çantasıyla, bekleyeceği peronu kapatan bariyerin önündeki uzunca kuyrukta dikilmişti. Trenini görebiliyordu ve vagona girip rahatlamayı iple

çekiyordu. Ancak biletinin kesilmesi için beklediği sıranın sonu gelmek bilmiyordu. İstasyonda bir o yana bir bu yana geçen insanlar sırayı sürekli bölüyordu; arada sırada da bir postane çalışanının sürdüğü küçük, kırmızı bir lokomotifin çektiği ve içinde postalar olan ağız bağız dolu vagonlar yüzünden dağılıp duruyordu.

Sıranın bu şekilde bölünüp durması edep haya bilmez insanların sıraya atlamasına geçit veriyordu ve onlar da hiç tereddüt etmeden sıraya kaynak yapıyordu. Robinson, yirmi dakikadır beklemesine rağmen sıranın bir gıdım ilerlemediğini hissediyordu. Rahatsızlığı giderek öfkeye dönüşürken parmaklarının ucunda yükselip milletin kafasının üstünden bakmaya çalıştı. Treni orada duruyordu işte.

Yakınıp duran ağırkanlı bilet kontrolörünün yanında birdenbire Geary'yi gördü.

Geary bariyerin yakınında duruyordu. Trene mi binecekti acaba? Yok, hayır. Oradan uzaklaşıp dolanmaya başladı. Gri tüvit şapkası ona, bu sonbahar akşamında sakin bir yürüyüşe çıkmış muteber bir vatandaş havası katmıştı. Nereye gidiyordu? Robinson kendi sıkıntısını, hatta eve gitme arzusunu bile unutarak onu izlemeye başladı. Geary turnikelerin yanından yürüdü, sonra koşuşturan bir insan kalabalığıyla karşılaşınca dönüp aynı akıntıya kapılmış bir tapa edasıyla onlarla birlikte ilerledi. İlerlemeyen bir sıra yüzünden yolu tıkanınca, rotasını sakince değiştirip sırtı turnikeye dönük biçimde onlarla birlikte avare avare ilerlemeye devam etti. Trene yetişmek için acele etmediği çok belliydi.

Geary biraz yaklaşınca Robinson nedense tanınmaktan korkup geri çekildi. Geary'nin davranışlarını en azından birkaç dakika, varlığını hissettirmeden gözlemlemek istiyordu. Geary sakin bir yüz ifadesiyle Robinson'ın bir kol

boyu yakınından geçti, onu fark etmemişti bile. Balıkçı kasabasında tatile çıkmış birinin edasıyla rahatça etrafı inceliyordu. Robinson bir an, Geary'nin gayet normal davrandığı fikrine tutunmak istedi; şu an kaldığı yere gidecek trenin gelmesini beklemek için biraz zamanı olduğunu ve vaktini doldurmak niyetiyle böyle amaçsızca dolaştığını düşündü. Robinson buna inanmak *istedi*, çünkü trene atlayıp evine gitmeye can atıyordu. Sıra o anda üç dört metre kadar ilerdi, peronu çok net görebiliyordu artık. Trenin o karanlık ve hareketsiz kütlesine bakınca aklına evi, evinin pencerelerinden süzülen ışık huzmeleriyle aydınlanan bahçe yolu, yanan şömine, yemekler ve –eyvah– akşam yemeğine davet ettikleri misafirler geldi. Tüm yükü karısına bırakmamak için eve vaktinde döneceğine söz vermişti. Ama karşısına dalgın dalgın dolanan Geary çıkmıştı ve onu kaçınılmaz bir ikilemde bırakmıştı. Robinson iyi bir adamdı; Geary'nin bir sıkıntısı olduğu gerçeğini göz ardı edemezdi. Bir sıkıntısı varsa Geary'ye yardım edilmeliydi. Onu bu kasvetli alacakaranlığın içinde yapayalnız ve başıboş halde, yabancıların arasında bırakamazdı.

Robinson sıradan ayrıldı. O sıradan çıkar çıkmaz arkasındaki insanlar hemen öne ilerleyip aradaki boşluğu kapadı. Artık dönme şansı kalmamıştı, o geri dönülemez yola girmişti. Karısına telefon ettikten sonra gidip Geary'yi arayacaktı ve tren onsuz kalkacaktı artık.

Robinson'ın ilk başta aklına gelen şey, Geary'yi gri tüvit şapkasıyla kalabalığın arasında tekrar gezinirken görmesiyle teyit edilmiş oldu ve bu da onu harekete geçirdi işte. Geary tren beklemiyordu, biriyle buluşmayacaktı, danışma bürosunu veya berberi aramıyordu; sadece istasyonda geziniyordu. Öyle boş boş, istasyonu turluyordu.

Robinson telefon sırasına girip hareketsiz insanların sırtlarını ve profillerini incelemeye başladı. Treni dokuz dakika sonra kalkacaktı. Sekiz dakika sonra, yedi dakika sonra, altı dakika sonra, beş dakika... Bir kapı açıldı ve telefon belirdi, elinde hazır tuttuğu bozuk paralarla birlikte hemen telefon kulübesine girdi.

"Alo?"

"Alo?"

"Jennifer, benim, Philip."

"Evet, bir şey mi oldu? Eve geliyorsun değil mi? Umarım bu akşam gelmezlik etmezsin."

"Dinle hayatım. Mühim bir mevzu var. Biraz önce Arthur Geary'yi gördüm, adam kötü durumda."

"Ne gibi kötü durumda? Neyse, bunu trende konuşabilirsiniz sonuçta, değil mi?"

"Trene binmeyecek ki."

"Tüh, kötü olmuş o zaman. (Julian, bırak şunu. Git ve Julian'a onu derhal bırakmasını söyle!) Bak Philip, Arthur Geary'yi boş ver şimdi sen, hemen eve gel."

"Ama bir şey diyeceğim canım. Sinirsel bir çöküntü içindeymiş gibi görünüyor. İstasyonda boş boş dolanıyor. Bu sabah da görmüştüm onu, sanırım tüm gün buradaydı."

"Tüm gün orada olduğunu nereden biliyorsun ki? (Julian! Bırak şunu!!!) Kendisi mi söyledi?"

"Yani, tam olarak değil."

"Ne demek tam olarak değil? Altıdaki trene binmeyecek miydin sen? Neler oluyor?"

"Bu akşam onunla konuşmadım, sadece gördüm. Aslına bakarsan şu an onu izliyorum."

"Onunla konuşmadın ama onu hem bu sabah hem de şu an orada gördüğün için bütün günü istasyonda geçirdiğini

düşünüyorsun. E sen de sabahtan beri oradasın o zaman, değil mi?"

"Bak Jennifer, şu konuyu netleştirelim. Altı trenine binmeyeceğim için aradım seni."

"Olamaz! Keith'le Alice'in yemeğe geleceğini unutmuş olamazsın!"

"Hayır, unutmadım ama bir sonraki trene binersem sekiz buçukta evde olabilirim."

"SEKİZ buçuk mu?"

"Bir doktora götürmem gerekiyor mu diye bakmalıyım. Yahut en azından onunla konuşup neler olduğunu öğrenmeliyim."

"Philip, delirtme beni. Acele edersen altı trenine yetişirsin. Sana *benim* ihtiyacım var şu an, anlamıyor musun?"

"Arthur Geary..."

"Sen benimle evlisin, Arthur Geary'yle değil!" diye haykırdı karısı, dişlerini sıka sıka. "Bana ve birlikte inşa ettiğimiz yuvaya karşı bir sorumluluğun var. Hayatın boyunca Arthur Geary'yle ilgilenmedin etmedin zaten ve şu an sırf senden bir şey istedim diye..."

Robinson ahizeyi titreye titreye yerine koyup telefonu kapattı ve bu konuşmaya son verdi. On dokuz yıldır evli olduğu karısının yüzüne telefonu kapatmıştı. Hangisi daha kaba geliyordu? "Telefonu yüzüne kapattım" mı, yoksa "Onunla olan konuşmama bir son verdim" mi? Telefon kulübesinin kapısını iterek dışarı çıktı ve Geary'yi aramaya koyuldu.

Gri şapkalı Geary'yi kitap standının yakınında dururken gördü. Robinson, treni hareket etmeden hemen önce onunla alay edermişçesine çalan düdük sesini duydu. Geary'nin omzuna dokundu.

"Merhaba," dedi gergin bir tavırla.

"Yine karşılaştık," dedi Geary gayet sakince. Oradan oraya koşturan insan yığınının arasında rahat görünüyordu.

"Trenimi kaçırdım," dedi Robinson. "Çok sinir oldum, akşama misafirlerimiz var çünkü. Karım feci köpürecek." Yalan söylediği için zorlanıyordu. "Sen de bekliyorsan gidip birer bira içelim."

Robinson son sözlerini söylerken kaşlarını hafifçe yukarı doğru kaydırdı. Sorgulayıcı bir ifade taşıyan ince bir imaydı bu. Böylesi ince bir imada bulunabildiği için kendiyle gururlandı. Konuşmayı yersizce kişiselleştirmeden, Geary'ye bunca saattir istasyonda ne yaptığına dair bir açıklama yapması için mükemmel bir fırsat vermişti. Ancak Geary, açıklanması gereken bir şey olduğunun farkında değil gibi duruyordu.

"Barlar biraz kalabalık oluyor," dedi. "Ama bir şeyler buluruz sanırım. Bence en iyisi şu köşedeki."

Giriş salonunun köşesini işaret etti. Bir tabelada "ALKOLLÜ BÜFE" yazıyordu. İki adam oraya doğru ilerlemeye başladı. Robinson, kalabalığın içinde itiş kakış yürümeye çalışırken göğsünde bir öfke hissinin kabarmaya başladığını hissetti. Geary'ye yardım etmek uğruna kendini son derece nahoş bir duruma sokmuşken, Geary'nin de bu yardımı kabul etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Büfe sıcak ve rutubetliydi. Barın bir ucunda çay kahve ikramı varken diğer ucu "alkollü" taraftı. Alkollü bölüm müşterilerle tıka basa doluydu. Adamlar trenleri birkaç dakikaya kalkacakmış edasıyla bardakları kaptıkları gibi bir dikişte içiyor veya sanki trenlerini kaçırmışlar da daha saatlerce burada bekleyeceklermiş gibi bardaklarını ellerine almış, etrafa asık suratla bakıyorlardı. Sakin ifadeli orta yaşlı iki barmen, acele etmeseler de dur durak bilmeden çalışıyorlardı.

Robinson da Geary de şişe bira içmek istedi. Biralarının getirilmesini sessizce beklediler, sonrasında da kalabalık bardan güçlükle uzaklaşıp konuşabilecekleri bir köşede bulunan banka geçtiler.

"Şerefine," dedi Robinson.

"Şerefine."

Robinson birasını yudumladıktan sonra Geary'nin gözlerinin içine baktı. "Bak, karışmak gibi olmasın ama her şey yolunda mı?"

"Tam olarak neyi soruyorsun, anlamadım."

"Şey..." dedi Robinson kelimelerini seçerek. "Yani sen iyi misin?"

Geary dalgın bir ifadeyle baktı. "İyi gibi görünmüyor muyum?"

"Bak, açık konuşacağım. Senin için endişelendiğimden, trene bilerek binmedim."

"Çok iyisin Philip, teşekkür ederim."

"Şimdi bak..." dedi Robinson omuzlarını dikleştirerek. "Kaçamak cevaplar sarmalına girmeyelim hiç en iyisi."

"Sert konuştun," dedi Geary gülümseyerek.

"Merak ediyorum da," diye devam etti Robinson kararlılıkla, "ne zamandır bu istasyondasın?"

"Dokuz gün oldu," dedi Geary.

Bir duraksama oldu. Sonra Robinson, "Dokuz gün mü?" dedi.

Bir yandan utanç duysa da diğer yandan içinde belirgin bir rahatlama hissetti. Demek ki Geary delirmişti! Bu durumda Jennifer, akşam yemeği davetini kaçırdığı için onu affetmek zorunda kalacaktı!

O nahoş sevinç belirtisini bastırmak için, "Ama neden, niye?" diye sordu büyük hararetle.

"Rahatım burada."

"Ama..." Robinson gayriihtiyari el kol hareketleri yaptı. "Dokuz gündür tüm vaktini istasyonda geçirdiğini söylemiyorsun, değil mi?"

"Yok," dedi Geary. "Geceleri otelde kalıyorum. Akşam on bir gibi yatıyorum, sabahları da acele etmiyorum; buraya gelmem dokuz buçuğu buluyor."

"Hangi otelde kalıyorsun?"

"İstasyon otelinde," dedi Geary.

"Dur şimdi, kafam karıştı," dedi Robinson. "Geceleri istasyon otelinde kalıyorsun ve gündüzleri de peronlarda mı geziniyorsun yani?"

"Bazen geziniyorum, bazen sadece oturuyorum. Yemeklerimi istasyondaki farklı büfelerden yiyorum. Büfeler konusunda uzmanlaşmaya başladım açıkçası."

"Amacını sormamın bir mahsuru var mı?"

"Anlatabilirim aslında," dedi Geary. "Ama kusura bakmazsan, anlatmak için sebep göremiyorum Philip."

"Bir şey soracağım o zaman," dedi Robinson. "Bunu bir araştırma için falan mı yapıyorsun? Yani bu tavrının ardında bir amaç var mı?"

"Bunu biri mi yapmamı istedi diye soruyorsan, hayır. Tamamen kişisel bir karar."

"Bilgi toplamak için falan değil mi yani?"

"Muhtemelen senin dediğin manada değil."

"Peki," dedi Robinson. Ayağa kalktı. "Vaktini burada geçirmek istiyorsan, hayat senin hayatın sonuçta, karar senin. Ama bunun dışarıdan nasıl göründüğünü tahmin ediyorsundur sanırım."

"Nasıl görünüyormuş?"

"Şey gibi duruyor..." dedi Robinson buruk bir sesle. "Sanki ruhsal bir çöküntü yaşamışsın da aklı başında davranamıyorsun gibi."

"Aklı başında davranmak..." dedi Geary. "Bu kelimelere belirgin bir anlam yüklüyorsun sanırım Philip. Yoksa sen, *herkes* gibi davranmaktan mı bahsediyorsun sadece?"

"Bu konuşmayı iyice arapsaçına döndürme lütfen Arthur. Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Her büyük tren istasyonunda daimi olarak kalan yüz kişi olsaydı ve sen de bu fikre aşina olsaydın, bu hiç de mantıksız görünmezdi," dedi Geary. "Günlük hayatında çok daha keyfekeder şeyleri kabulleniyorsun aslında."

Robinson aniden ayağa kalktı. Akşamı mahvolmuştu. Evindeki huzur haftalarca, belki aylarca geri gelmeyecekti ve tüm bunları ona yardım etmek için yaptığı Geary denen adam da kalkmış, yardıma ihtiyacı olduğunu sakin bir edayla reddediyordu. Gri tüvit şapkasıyla sinir bozucu bir sükûnet yayan Geary'ye onu hor görerek baktı.

"Pekâlâ Arthur," dedi. "Senin için endişelendiğimden trenimi kaçırdım ama belli ki vaktimi boşa harcadığımı düşünüyorsun."

"Yine de çok teşekkür ederim," dedi Geary. "Seninle konuşmak her zaman bir zevk. Trenini kaçırdığın için de üzgünüm."

"Bana en korkutucu gelen şey ne aslında, biliyor musun?" dedi Robinson eğilerek. "Sakinliğin."

Geary bardağından birkaç yurdum aldı. "Sakin olmamam için bir sebep göremiyorum ki. Bana ne zamandır istasyonda olduğumu sordun ve ben de lafı dolandırmaktansa sana açıkça söylemeyi yeğledim. Sonuçta senin duyarlı ve iyi niyetli bir adam olduğunu biliyorum. Herkesin yapmadığı bir şeyi

yapıyorum diye beni hemen akıl hastanesine kapatmaya çalışmazsın, değil mi?"

"Akıl hastanesi demişken..." dedi Robinson öfkesine yenik düşerek. "Aklımdan geçenleri söyleyeyim madem. Burada kalırsan delirirsin. Bu kalabalık, konforsuzluk, evsizlik hissi en sonunda dengeni bozar. İstersen dediklerimi ciddiye almayabilirsin ama üç ay sonra tımarhanelik olursun."

"Bahse girelim mi?" diye sordu Geary gülümseyerek.

"Memnuniyetle," dedi Robinson. "Ama akıl hastası olduğuna dair rapor verilirse parayı senden tahsil etmek zor olur."

Ağzından kaçmıştı bir kere. Lafı evirip çevirip kıvırmaya kalksa daha kötü olacaktı, böyle bırakmak en iyisiydi. İki adam da bir an sessiz kaldı, sonra Geary, "Gerçekten böyle düşünüyorsun, değil mi?" dedi.

"Bence," dedi Robinson yavaşça, "çok büyük bir duygusal baskı altında olduğun için tükenmiş durumdasın ve muhtemelen kendin için en iyisinin ne olduğuna karar verecek durumda değilsin."

"Başka bir deyişle akıl hastasıyım yani," dedi Geary. Sonra yine duraksadı ve ardından, "Geoffrey Winters adında birini tanır mıydın?" diye sordu.

"İsmi tanıdık geliyor aslında. Tanıyor muydum ki?"

"Mikrobiyologdu," dedi Geary.

"Ne olmuş ona?"

"Geoffrey, tanıdığım en yalnız insandı. İnsanlarla iletişim kurmayı hiç beceremediğini söylerdi. Birkaç kişiyle samimiyeti vardı, sanırım en çok da karısı ve benimle, ama bu yeterli gelmiyordu. Günde yaklaşık on sekiz saatini hiçbir insanın erişemediği bir yerde, tek bir sakini bile olmayan bir gezegende geçiriyormuş gibi hissediyordu."

"Ne oldu ki ona?"

"İntihar etti," dedi Geary kayıtsızca.

Robinson, Geary'ye yaklaştı ve biraz duraksadıktan sonra, "Bunu bana niçin anlatıyorsun?" diye sordu.

"Şeyden..." dedi Geary. "Diyelim, biraz tuhaf bir yol olsa da, Geoffrey yalnızlığının üstesinden gelmenin bir yolunu bulmuştu. Sence, onu senin rasyonellik dediğin şeye geri döndürüp bir sabah kendi mutfağında kendini zehirleyecek kadar dayanılmaz bir yalnızlığa sürüklemek yerine, bulduğu o tuhaf yoldan yürümesi için ona müsaade etmek daha iyi olmaz mıydı?"

Robinson hâlâ Geary'ye yakın durup yüzüne bakıyordu. "Bana söylemeye çalıştığın şey bu mu yani? Burada kalmana izin verilmezse intihar mı edeceksin?"

"Tabii ki hayır," dedi Geary. Gerçekten keyif alıyormuşçasına güldü. "Kendimi katarak konuşmadım ben, ağzımdan ölçüsüz bir saçmalık çıkmış gibi davranma sen de lütfen. Ben sadece, senin dediğin gibi mantıklı davranmanın da pek işe yaramadığı bazı durumlara dikkat çekmek istedim."

Robinson doğruldu. "Ben gideyim artık," dedi. "Bana çok açık bir şekilde kendi işime bakmamı söylüyorsun. Aynı zamanda, yalnızlık çektiği için intihar eden bir arkadaşının olayını gereksiz yere gündeme getiriyorsun. Aklından bu tür şeyler geçmesine rağmen de iyi olduğunu iddia ediyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Geary. "*Kimsenin* iyi olduğunu düşünmüyorum ben. Yine ağzımdan çıkmayan sözleri bana atfediyorsun."

"Öyle olsun, gideyim ben," dedi Robinson.

"Sen bilirsin Philip," dedi Geary. "Ama treninin kalkmasına daha var. Otur da bir bira daha iç. Barın kalabalıklığı da azaldı, rahatça oturup sohbet edebiliriz."

"Hangi konuda?" diye sordu Robinson. "İntihar mı?"

Hızlı adımlarla perona doğru yürüdü ve istasyondan ayrılıp harabeye dönmüş sokaklara çıkana kadar yürümeye devam etti. Bu çıkmazdan kaçmak için her şeyi yapardı o an. Treni kalkmadan beş dakika önce istasyona dönecekti, öncesinde değil. Geary'yle tekrar karşılaşmak istemiyordu.

Yüreğinde bir acıma hissi, şaşkınlık, sıkıntı ve endişe duyarken, birdenbire hepsinden daha baskın bir bitkinlik çöktü içine. Yorucu bir gün olmuştu.

Büfedeki Geary ise bir bardak bira daha isteyip akşam gazetesini sakince açtı.

Geary büfede birasını yudumlarken, yüz beş kilometre ötedeki karısı telefonla konuşuyordu.

Elizabeth Geary hiç öyle alımlı denecek türden bir kadın değildi. Küçük bir kızken insanların "eli yüzü düzgün" dediği bir tipti ve bu eli yüzü düzgünlük de kırk yaşında bile hiç bozulmamış gibiydi. Yüzünde neredeyse tek bir kırışıklık yoktu ve kalçalarındaki dolgunluk, sarsılmaz otoritesine uyan hoş bir olgunluk katıyordu ona. Telefonun yanında, üç günlük planını tek sayfaya sığdırdığı bir ajanda tutuyordu ve telefonla konuşurken bu ajandaya bakıyordu. Bir plan oluşturduğundan değil, sırf alışkanlık icabı.

"Teşekkür ederim, idare etmeye çalışıyorum," dedi. "Aslında o şekilde bakacak olursak hem hayatımızı idame ettirebilmek hem de çocuklara bakabilmek için asıl yapmam gereken şey bu denli ağır bir işi üç kuruşa yapmayı bırakmam olacak. Bakanlığa maaşlı bir işe ihtiyacım olduğunu söyledim ve en geç yılbaşında bana bir iş bulacaklarına söz verdiler. Şimdilik sorun yok yani."

"Çok cesursun bence," dedi hattın diğer ucundaki alakasız kadın. Komite işleriyle ilgili aramıştı. Bayan Geary

birçok komitede yer alıyordu. "Ben nasıl başa çıkardım, bilemiyorum."

"Başa çıkmak zorunda kalınca başa çıkıyorsun hayatım," dedi Bayan Geary. "Hem, iyi açıdan bakarsak, bu devirde bile sık yaşanmayan bir şey bu neyse ki. Çoğu erkek eşiyle yaşamaya devam ediyor. Arthur gibi birdenbire kendi başına yaşamak istediğine karar verip de çekip giden insanlar tek tük çıkıyor."

Hattın diğer ucundaki kadın Arthur'un bir kızla kaçıp kaçmadığını çok merak ediyordu, o yüzden "kendi başına" kelimesini duyunca hemen atladı ve bu sözlerin doğruluğunu tasdiklemek istedi.

"O nasıl idare ediyor peki? O tarafını hiç anlamadım açıkçası," dedi.

"O konuda hiçbir bilgim yok," dedi Elizabeth Geary ajandasına göz atarken. "Avukatım benimle iletişime geçene kadar Arthur'un nerede yaşadığını bile bilmiyordum. Para konusunda 'münasip olanı' yapıp bana ve çocuklara varlığının büyük kısmını bıraktı. Şu an için işin sadece bu kısmıyla ilgileniyorum." Yüzünde cesur bir ifade vardı.

"Evet, elbette, gayet iyi anlıyorum," dedi muhatabı. Geary parasının büyük kısmını onlara verdiğine göre birlikte kaçtığı metresinin bankada parası falan mı vardı acaba diye düşünmeye başlamıştı şimdi de. *Böyle sessizlerden korkacaksın asıl*, diye düşündü. "Neyse, o hesapları salı öğleden sonrasına yetiştiririm, Elizabeth. Bu arada sen de denetimli serbestlik görevlileriyle görüşüp bu konuda ne yapmayı düşündüklerini öğrenebilirsin." Sesinin tonunda öyle bir hava vardı ki sanki şöyle diyor gibiydi: *Böyle işlerle meşgul olmak sana da iyi gelir, zavallı kocasız cancağızım.*

"Salı gününe kadar onlardan rapor almış olurum," dedi Bayan Geary. Kapı açılınca başını çevirdi. On beş yaşındaki

kızı Angela içeri girmişti. "Başka bir şey yoksa kapatmam gerek maalesef."

Bu tavır karşısında kendisini küçük düşmüş hisseden diğer kadın aceleyle başka bir şey olmadığını söyleyip telefonu kapattı. Ahizeyi sert ve keskin bir hareketle yerine koyan Bayan Geary tüm dikkatini kızına vermek için döndü.

"Anneciğim," dedi Angela, "o konuyu düşündün mü?"

Bayan Geary derin bir iç çekti. Angela, babasız kalmasının hemen ardından annesini Londra'ya taşınmaları için sıkıştırıp durmaya başlamıştı haddizatında. "Sonuçta bu geri kalmış korkunç yerde yaşamamızın tek sebebi babamın Enstitü'de çalışmasıydı. Artık insan gibi yaşamamamız için hiçbir neden kalmadı."

"İnsan gibi yaşamak sadece Londra'da mı oluyor?" diye sormuştu Bayan Geary. Sesine istihza katmayı hedeflemişti aslında ama bu istihzanın pek anlaşıldığından emin olamamıştı. Esasında, başkentte yaşamamanın hata olduğunu kendisi de düşünüyordu. Başkentte yaşamak insana daha fazla olanak tanıyordu ve o da bunun bilincindeydi. Angela'nın sorusunu hoşgörülü bir istihzayla geçiştirmekte başarısız olmasının sebebi de buydu.

"Angela, bak canım," dedi kararlı bir sesle, "bu tür kararlar almak için çok erken olduğunun gayet farkındasındır sen de. Her şey hâlâ çok belirsiz. Prensipte ben de Londra'ya taşınmaya karşı değilim ancak önce ne durumda olduğumuzu bilmemiz gerekiyor. Babanla boşanacak olursak..." Bu cümleyi sadece yüzleşilmesi gereken bir gerçek olduğunu ifade etmek için hafif ve gerçekçi bir tonla dile getirdi. "...para konusunda bir anlaşma yapılması gerekecek. Bilhassa babanın Enstitü'den istifa ettiğini duyduğumdan beri nasıl bir beklentiye girmemiz gerektiğini bilemiyorum açıkçası."

"Anneciğim," dedi Angela başını çevirip sırtına bakmaya çalışarak. "Babam neden taşındı?"

"Söylemiştim ya hayatım, bilmiyorum. Erkekler o yaşa geldiğinde tuhaf şeyler yapabiliyorlar bazen. Kırk beşe yani," diye ekledi, tam bir netlik kazandırmak için.

Angela bu defa da diğer omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. Elbisesinin arkadan nasıl oturduğunu merak ediyordu. "Ama hiçbir şey söylemedi mi peki? Yani bir akşam kalkıp tek kelime etmeden çıkıp gitti mi?"

"Hayatım, yatak odanda ne güzel bir boy aynan var. Böyle bakmaya çalışarak bir yerini inciteceksin. Yalnızlık çektiğini söyledi."

"Yalnızlık mı?" Angela doğrulup annesine baktı. "Sürekli bizimle birlikte olmasına rağmen mi?"

"Öyle dedi."

"E şimdi gidip tek başına kalınca daha mı az yalnız oldu yani?"

"Bilemiyorum hayatım. Sen nasıl çözemiyorsan ben de çözemiyorum inan."

Birden Angela'nın aklına bir şey geldi. "Gerçekten tek başına mı peki anne?"

"Bildiğim kadarıyla öyle hayatım," dedi Bayan Geary, hayranlık uyandıran bir soğukkanlılıkla.

"Ama emin değilsin, değil mi? Kesin başka biriyle evleneceği ortaya çıkacak. Muhtemelen benim yaşlarımda biriyle. Genellikle böyle yapmazlar mı zaten? Ah erkekler... O kadını benimle tanıştıracağı zaman utanacaktır kesin. Ama elbette o kadına bir ton para dökecektir ve kadın da şahane giyiminden ötürü büyük bir özgüven içinde olacaktır. Keşke benim de yeni bir eteğim olsaydı. Beni senelerdir oyalayıp duruyorsun, yıllardır..."

"Angela, canım benim..." dedi Bayan Geary sandalyesinden kalkarak. "Üç dört tane normal etek parasına gelen bir deri etek almam için ne zamandır başımın etini yiyip duruyorsun. Bir de kalkmış bu durumu, babanın on beş yaşındaki bir kızla evlenip ikinizin babanın sevgisi için rekabete gireceği gibi sağlıksız hayallere meze ediyorsun. Demek ki artık yatma vaktin gelmiş senin. Senin yaşındakilerin bol bol dinlenmesi lazım."

Üst kattaki David çarşafı çenesine kadar sıkıca çekmiş, sırtüstü yatıyordu. Bir şeyden ötürü uyanmıştı ve bir türlü geri dalamıyordu. O da düşüncelere daldı. Gece dışında düşünecek zamanı olmuyordu; gündüzleri aceleyle kalkmaktan, aceleyle hazırlanmaktan, aceleyle okula gitmekten, okulda boş boş oyalanıp vakit harcamaktan, eve gelmekten, ödev yapmaktan ve yatmaktan ibaretti. David hayatından nefret ediyordu; en büyük tesellisi bunun her zaman böyle sürmeyeceğini bilmesiydi. Babası ona öyle söylemişti. Yıllar önce, David altı yedi yaşlarındayken babası onun mutsuz olduğunu fark etmiş ve onu dizlerine oturtup konuşmuştu. "Hayat değişir, merak etme," demişti. "Birkaç yılda bir başkalaşıp oldukça farklı hale gelir. Hiçbir mutsuzluk sonsuza dek sürmez. Bu yüzden her şeye rağmen önüne bakıp ilerlemelisin. Bunu hiç unutma, oldu mu?"David de tamam demiş ve bunu hiç unutmamıştı.

Gece lambasının loş ışığında uzanırken bir an babasını düşündü ama çok geçmeden ördekleri düşünmeye daldı. Ördekleri beslemek için sık sık parktaki gölete giderdi. Gölet nehre yakındı ve ördekler ara sıra değişiklik olsun diye nehirde yüzmeye gitseler de gölete daima geri dönerlerdi. Çok küçükken ördekleri beslemeye başkaları götürürdü onu ama

artık tek başına gidiyordu. Mutfakta tuttuğu bir torbaya ekmek kabukları ve kek kırıntıları koyardı; bu operasyonun tüm komutası ondaydı yani.

Ördekler oyuncak kayıklar gibi sallanırdı. Aralarında dişi ördekler de vardı erkek ördekler de ama onları iş üstünde gören yok gibiydi. Belki de insanlar gibi gece yapıyorlardı. Erkek ördeklerin en mühim özelliği hareket ettikleri zaman ışıkla değişen güzel renkleriydi. Çarşaf gibi çamurlu sudaki yağlı boya renkleri. Kışın bomboş kalan sazlıklar.

Ördekleri beslemek neden bu kadar eğlenceliydi? David'in fırlattığı ekmek için koşturup birbirlerine saldırırlardı. Bazen bir ördeğin yeterince yiyemediğini fark ederdi David; daha hızlı veya daha vahşi ördekler ekmeği onun önünden kapardı. Öyle zamanlarda bütün ekmeği o ördeğe fırlatmaya başlardı. Eğer ördek hâlâ kapamıyorsa birkaç parça ekmeği diğer ördeklerden uzağa, şansının daha fazla olacağı bir yöne doğru fırlatıp ördeği o yöne hareket ettirirdi. Ördeğin hangi tarafına ekmek atarsanız ördeği o tarafa yönlendirebilirdiniz. Bir satranç taşını hareket ettirmek gibiydi bu. Ya da Tanrı'nın yaptığı gibi. Tanrı da bir insana hastalık verip onu bir tarafa veya mutluluk verip başka bir tarafa yönlendirebilirdi. Bir ördeği iyilik olsun diye diğerlerinden ayırıp uzaklaştırabilirdiniz. Ama isterseniz bunu kötülük için de yapabilirdiniz. Ördek hiçbir şey yiyemesin de sırf öyle debelenip dursun diye ekmek parçalarını biraz daha ileriye atarak ördeğe tüm göleti dolaştırabilirdiniz. İsterse Tanrı da bunu yapabilirdi. Ama ördekler dua etmeyi bilmiyordu. Dua edebilseler, ne dilerlerdi acaba?

David de Tanrı gibiydi yani, ama onun amacı iyilik yapmaktı. Ördekler onu tanıyacaklar; David onlara ekmek attığında bunu yemeleri için yaptığını, onları boş boş hareket

ettirme derdinde olmadığını bileceklerdi. Böylece evrenin küçük bir köşesinde, sazlarla kaplı bir gölette iyilik ve adalet hüküm sürecekti.

Bunu babasına anlatacaktı. Babasının bu fikrinden hoşlanacağına emindi. Onu bir daha görecek olursa anlatacaktı: "Ördek göleti benim sayemde neşeli bir yer oldu." Babası da buna gülümseyecekti.

Philip Robinson, "Bir şey yemek istemiyorum, sağ ol canım," dedi karısına. "Akşam yemeği için beni beklemenizi istemedim, o yüzden trende bir şeyler atıştırdım."

"Yemeğin soğur diye tabağa koymamıştım zaten," dedi karısı soğuk ve öfkeli bir sesle. Onu kocasına her türlü kadınlık silahıyla topyekûn saldırmaya başlamaktan alıkoyan tek şey misafirleri Keith ve Alice Doulton'dı.

"Affınıza sığınıyorum," dedi Robinson misafirlerine gülümseyerek. "Sanırım Jennifer size neden geciktiğimi anlatmıştır."

"Arthur Geary'yle ilgili bir şey olmuş galiba," dedi Keith Doulton. Bir yandan piposunu içen kısa boylu ve dingin duran bir adamdı.

"Bir şeyi yoktur umarım," dedi Alice Doulton, hanedeki gerginliği bastırmaya çalışarak. Arthur Geary'ye karşı olan ilgisizliği gün gibi açıktı aslında. "Ayrılmadan önce onu sakinleştirebildin mi bari?"

"Buna gerek kalmadı," dedi Robinson, büyük bir kadehe viski koyarken. Gözlerini karısından kaçırıyordu. "Başından beri oldukça sakindi zaten."

"Ama istasyondan ayrılmayı reddettiğini sanmıştım?" diye sürdürdü konuşmayı Alice Doulton. "Polis zoruyla istasyondan çıkarıldığını falan sandık biz de."

"İstasyondan ayrılmaya zorlayan olmamış henüz," dedi Robinson, "çünkü kimse tüm vaktini orada geçirdiğini fark etmemiş."

"Senin dışında yani," dedi karısı öfkesini gizlemeye çalışarak.

"Özgür bir ülkede yaşıyoruz sonuçta," dedi Doulton tarafsız bir edayla.

"Deliliğin özgürlükle bir ilgisi yok," dedi Robinson. İçtiği viskinin verdiği cesaretle kısa ve kendinden emin konuşmuştu.

"Delilik mi?" dedi Keith Doulton, gözlerini belerterek. "Durum o kadar ciddi mi diyorsun yani?"

"Oldukça sakin olduğunu söylemiştin hani?" dedi Alice Doulton.

"Philip'in delilikten kastettiği şeye bağlı aslında," dedi Keith Doulton. "Bazı akıl hastalıklarında kişi dışarıdan çok sakin görünebilir tabii."

"Hezeyanları falan mı oluyordu yani?" diye sordu Alice Doulton. "Bana sorarsanız Philip'i kandırmak için düzmece bir hikâye anlatmıştır."

Robinson, böyle bir kadının kendisini tamamen basmakalıp klişelerle ifade etmesinin ona ne kadar uygun olduğunu düşündü. Gözlerini hafifçe kısarak sandalyesine yaslandı ve onlara duyduğu o yoğun horgörüden tuhaf bir keyif aldı. Bayan Doulton gençliğinde "minyon" ve "civelek" olarak tanımlanan tipte, zayıf, kuşa benzeyen, sivri burunlu bir kadındı. Ufak tefek oluşu kocasının çelimsizliğini daha da belirginleştiriyordu. Bu yüzden ikisi de bir oyuncak evin gezintiye çıkmış sakinleri gibi görünüyordu. Oyuncaklar gibi dimdik oturmuşlardı ve Geary'nin olayını gazetede rastladıkları herhangi bir haberi tartışacakmış gibi hazırda bekliyorlardı.

Keyifli veya öfkeli olduğunda bile bunu asla yüzüne yansıtmayıp ifadesiz duran, uzun boylu ve zarif bir kadın olan Jennifer Robinson, Alice Doulton'la konuşmaya başladı. "Alice, Arthur Geary neden milleti kandırmaya çalışsın ki?"

"Yani, sen de biliyorsun..." dedi Bayan Doulton keyifle. "Karısını ve çocuklarını terk etti ya, ondan."

"Ayrılmışlardı tabii," dedi Robinson. "Hepimizin haberi vardır sanırım."

"E yani işte..." dedi Alice Doulton. "Şimdi boşanma davası olacak ve işin içine dedektifler, avukatlar ve bir sürü soruşturma vesaire girecek." Gözleri öyle bir parlıyordu ki bu tür konulardan konuşmaktan çok zevk aldığı belliydi. "O yüzden de Arthur Geary, Paddington İstasyonu'nda kimi görse ardında şüphe bırakmak istemeyecektir."

Robinson cevap verme zahmetine girmedi ve Jennifer Robinson konuşmayı bir kez daha devraldı: "Karısıyla hiç tanışmış mıydın? Tanışıklığımız var ama adını hatırlayamadım."

"Elizabeth," dedi Bayan Doulton hemencecik. "Onunla hiç tanışmadım ama bana ne kadar hoş biri olduğunu ve yuvasının üstüne nasıl da titrediğini anlatmışlardı. Hatta bunu anlatan kişi tam olarak şöyle demişti: 'Elizabeth Geary tanıdığım en tertipli kadındır.'"

"Müphem bir iltifat olmuş bu," dedi Doulton gülümseyerek.

"Of, aklından geçeni biliyorum ben senin," dedi karısı. "'Kocasına ve ailesine karşı sorumluluk duygusu taşıyan her kadın aslında onları boğmaya çalışan bir pitondur' falan diye düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Erkekler zannediyor ki ev kendi kendine çekip çevriliyor," dedi Jennifer Robinson. "Onlar sabahları çıkıp gittikten

sonra bizler saç kurutma makinesinin altında oturup dergilerimizi okurken ev de kendi kendine yola koyuluyor falan sanıyorlar."

Bu cefanın altında ezilen iki kadın birlik olup kocalarına sert bir bakış attılar.

"Arthur Geary'ye dönelim biz en iyisi," dedi Doulton. Herkes onun konuşmaya devam etmesini beklerken Doulton piposunu yakıp lülesinden birkaç duman çekti önce. Ardından kibritini söndürüp devam etti: "Şahsen Alice'in teorisini dikkate almıyorum. Kanıtlanması bu kadar kolay bir yalan söylemezdi bence. İstasyonda yaşıyorsa ya istasyon otelinde ya da oraya çok yakın başka bir otelde kalıyordur ve bir dedektif her yeri yarım saatte kontrol edebilir."

Sabrı yavaş yavaş tükenen Robinson, "Dedektiflerin bu işle ne ilgisi var şimdi?" diye sordu. "Dünyadaki tüm dedektifler bir araya gelse en ufak şey değişmez. Arthur Geary'nin bir sorunu var, mesele bu kadar basit. Onu çok iyi tanımadığım için ne gibi bir derdi olduğunu söyleyemem ama bir şekilde hayatın yükü altında ezilmiş ve bu da hayatla başa çıkabilme yetisini yok etmiş."

"O da gidip istasyonda yaşamaya başlamış, öyle mi?" diye alay etti Bayan Doulton. "Trenlere falan mı takık acaba?"

"Maddi olarak nasıl idare ediyor acaba?" dedi Doulton. "Yani, gerçeklikle ne kadar bağlantılı olduğunu anlamak açısından bir fikir verebilir bu."

"Neden versin ki?" dedi Robinson. "Bazı insanlar para konusunda takıntılı şekilde idareli davranıp aynı zamanda tamamen hayal dünyasında da yaşayabilirler."

"Öyle olsa da, yani..." dedi Doulton, çektiği dumanı üflerken. "Karısına yeterli miktarda para bıraktıysa hâlâ sorumluluk duygusu taşıyor demektir."

"Hiç de bile," dedi Alice Doulton. "Başını alıp giderek tüm yükü karısının omuzlarına bırakması hangi açıdan bakarsan bak sorumsuzluktur bir kere. Senin sandığın gibi para her şey demek değildir, Keith."

Robinson karısının yüzündeki tepkili ifadeyi görmezden gelerek kendine bir içki daha koydu. *Bunlar birazdan beni de deli ilan eder*, diye düşünmeye başladı. "Bakın," dedi, "konunun etrafında dolanıp duruyoruz aslında ve..."

"Julian!" dedi Bayan Robinson sert biçimde. "Ne zamandır oradasın sen?"

Hepsi dönüp, aralanmış kapıya baktı. Saçları darmadağın olmuş minyon bir çocuk, üstünde pijaması ve çıplak ayaklarıyla kapıdan iki metre kadar uzakta, koridorda hareketsiz duruyordu.

"Buraya gel Julian!" diye emretti Bayan Robinson.

Çocuk yavaşça yaklaşıp onlara baktı ama içeri girmedi.

"Neden yatakta değilsin?" diye sordu Bayan Robinson.

"Acıktım. Bisküvi almaya gelmiştim aşağı."

"Aldın mı peki?"

Julian tereddütle sağ elini açtı ve avucunda tuttuğu tam buğday bisküvisinin kalan yarısını gösterdi.

"Git o zaman şimdi. İyi geceler," dedi babası nazikçe.

"İyi geceler. Baba?"

"Efendim?"

"Gelip beni yatırır mısın?"

"Koca çocuk oldun artık," diye araya girdi Bayan Robinson.

"Ama yatağım kenara kaydı."

"Ben hallederim," dedi Robinson ayağa kalkarak. Karısının onaylamadığı şeyleri yaparak onu hâlihazırda öylesine delirtmişti ki ona bir kez daha itaatsizlik etmesi çok da

bir fark yaratmazdı. Dokuz yaşındaki Julian'ın zaman zaman böyle bebek gibi davranmasından hiç hoşlanmadığını biliyordu. Ama Julian'ın nasıl hissettiğini de anlıyordu. Dünya soğuk ve kasvetli bir yerdi ve *herkes* başka birinin onu yatağa yatırıp öpmesine ihtiyaç duyabilirdi. Julian'ın peşinden yukarı çıkarken çocuğun narin bedeni bu sıradan adamın kalbinde aniden bir merhamet patlamasına sebep oldu. İstasyonun insanın üstüne çöken alacakaranlığında bir başına bankta oturan Arthur Geary'yi düşündü... zaman denizinin soğuk sularında dümensiz, yapayalnız sürüklenirken kendini o ruhsuz ve hasmane bir beton yığını olan istasyona tutunmak zorunda hisseden Geary'yi. Arthur Geary de bir zamanlar Julian gibi dokuz yaşındaydı. Julian'ın da, Geary gibi esaslı ve kabiliyetli bir adamı böyle bir duruma düşüren bir dünyada büyüdüğünü düşününce Robinson'ın içini endişe kapladı. Çocuğunu öptü, itinayla yatağa yatırdı (yatağın sadece hafifçe bozulduğunu gördü), sonra da yüreğinde buz gibi bir kararlılıkla aşağı indi.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum," dedi oturma odasına girerken.

"Of, Arthur Geary muhabbetinden bıktım artık," dedi karısı. "Başka bir şeyden konuşmaya başlamıştım, hem de çok hoş bir konu."

Robinson karısına baktı. "Siz başka şey konuşmaya devam edebilirsiniz. Ben Maurice Blakeney'yi arayacağım."

"Maurice Blakeney mi?" diye sordu Doulton, alnını buruşturarak. "Grayson'daki adamı mı diyorsun?"

Bölgedeki Charles Grayson Akıl Hastanesi, halk arasında kısaca "Grayson" olarak bilinirdi.

"Özel hastaları da kabul ediyor," dedi Robinson. Ayaktayken viskisini içip bitirdi. "Jennifer'la az çok tanıyoruz adamı."

"Bu saatte onu arayıp Arthur Geary'den mi bahsedeceksin yani?" diye sordu karısı kuşkuyla.

"Oradaysa evet. Yoksa yarın sabah ararım. Kaybedecek zamanımız yok bence."

"Arthur Geary'nin kendini trenin altına atacağını falan mı düşünüyorsun yani?" dedi karısı.

Otoritesini şu an kabul ettirmediği takdirde sonsuza dek karısının kuklası olacağını hissederek, "Arthur Geary'nin ne yapıp yapmayacağı," dedi Robinson, "beni alakadar eden bir şey değil. Tek bildiğim o adamın hasta olduğu ve bu tür hastalıkları anlayan bir adamın dikkatine sunulması gerektiği."

"Dikkatli ol bence," dedi Doulton. "Sonra faturayı sana kesmesinler." Piposu ağzındayken temkinli şekilde gülümsedi.

"Elim kolum bağlı durup ona yardım etmek için en ufak şey yapmamaktansa faturanın bana kesilmesini tercih ederim," dedi Robinson.

Telefonun bulunduğu koridora çıkıp gözlüğünü taktı ve Doktor Blakeney'nin numarasını çevirdi.

Geary istasyon otelinde özel banyolu bir oda tutmuştu. Bu konuda başta tereddüt etmişti aslında, ancak bir iki gün sonra belli derecede bir konforun, geceleri dinlenmek için çekileceği hoş bir köşenin istasyondaki hayata olan katılımını pek de etkilemediğine karar vermişti.

Robinson'la karşılaştığının ertesi günü, akşam saat on birdi. Az önce banyo yapmış, kurulanıyordu. Birazdan pijamalarını giyecekti, bu akşam erken yatmayı planlıyordu. Ama Geary sırtını kurularken birdenbire bu kadar erken yatmayı bir hezimet olarak görmeye başladı. O gün kimseyle konuşmamıştı. Sabahın erken saatlerinde kitap tezgâhlarından birini karıştırırken bir zamanlar Enstitü'den meslektaşı olan bir adamın

yazdığı ilginç bir kitap çarpmıştı gözüne. Popüler bir kitap olsa da yazarın kendine ait birkaç orijinal fikri de vardı ve Geary de hep bu kitabı okumak istemişti. Kitabı satın alıp hemen oracıkta, kahvaltı esnasında okumaya başladı ve tüm gününü bu kitabı okuyup üzerine düşünmekle geçirdi. Sonuç olarak zaman hızlı ve keyifle geçip gitmişti ama şu an yalnız yatağı onu beklerken insanlara ihtiyaç duyduğunu hissetti. İstasyon büfesine inip, yatmadan bir şeyler içmeye karar verdi.

Giysilerini giymeye başladı. Uyumadan önce ne içsem diye düşünüyordu. Çay veya kahve içse uykusu kaçacaktı ama İngiliz yasaları gereği bu saatte rahatlamasını sağlayacak alkollü bir içki de içemezdi. Sıcak süt mü içseydi? Evet, bu olurdu. Cep matarasını yanında götürüp içine biraz viski koyacaktı. Tabii bunu yaptığını kimse görmemeliydi, çünkü İngiliz yasaları gereği yasaktı. Hafifçe tebessüm ederek kravatını bağladı. İnsanların arasında içeceği ve biraz viskiyle lezzetlendireceği sıcak sütüyle birlikte belki eski meslektaşının kitabına da son bir göz atardı. Sindirerek tekrar gözden geçirmek istediği bazı kısımlar vardı. Sonrasında kitap zihninde tastamam yer edinecek ve üzerine derin derin düşünüp analiz edebileceği bir kıvama gelecekti.

Geary mükemmel bir viski şişesinden doldurduğu cep matarasını ceketinin cebine koydu. Rahatlamış ve mutlu bir halde, asansörle aşağıya inip istasyona doğru yürüdü. Hâlâ etrafta bir sürü insan vardı. Peronlar sadece gece yarısından sonra biraz olsun boşalırdı. Ama o zamanlar Geary de genellikle uykuya dalardı zaten.

En yakındaki istasyon büfesinin kapısını iterek açtı. İstasyonda üç büfe vardı ve bu girdiği aralarındaki en sevimsiziydi ama geç saatlere kadar açık olan tek büfe de buydu. Sanki istasyon yetkilileri, belki de istemsizce, geç saatte gelen

yolculara hizmet vermenin zaten yeterli olduğunu ve onlara daha ferah ve keyifli bir ortam sunmanın çok gereksiz olacağını düşünmüştü. İnsan böyle bir çıkarım yapmadan edemiyordu doğrusu.

Geary'nin gayet aşina olduğu bu büfe iki bölüme ayrılmıştı. Tepsinizi alıp tezgâhın yanındaki servis rayından geçtikten sonra aynı yerde oturabilirdiniz, ya da isterseniz kemerli geçitten geçerek diğer bölümde oturabilirdiniz. Bu düzenleme, istasyon binalarının bu bölümünün başka bir şey için kullanıldığı zamanlardan kalmış olmalıydı. Diğer bölümün iyi yanı, tezgâhın arkasından görünmüyor oluşuydu. Böylece akşam on birden sonra sıcak süte biraz viski koymak gibi yasadışı eylemler personel tarafından fark edilmiyordu. Bu ve benzeri sebeplerden dolayı uzaktaki bölme göze batmak istemeyen tiplerin ilgisini çekiyordu. İçkiyi fazla kaçırmış olanlar başlarını masalara koyup uyumak için buraya giderdi. Berduşlar çoraplarını değiştirir, gençler masaların altından eroin alıp satarlardı.

Geary sıcak sütünü alıp uzaktaki bölmeye geçti ve etrafına bakınarak oturdu. Bu bölümün korkunç çirkinliğini tam olarak neyin oluşturduğunu anlamaya çalışıyordu. Tek bir şeye suç atmak zordu, çünkü gördüğü her nesne şeklen çok nahoştu veya çok kötü bir rengi vardı. Hatta bazıları hem şeklen çirkindi hem de çok kötü bir renge sahipti. Koca yerde insanı keyiflendirebilecek, ruhuna iyi gelecek hiçbir şey yoktu. Buraya mecburen gelen yorgun ve kaygılı bunca insan varken buranın daha fazla intihar vakasına yol açmamasının şaşırtıcı olduğunu düşündü Geary.

Keyfi oldukça yerindeydi. Arkasına yaslanıp odayı incelemeye başladı ve en rahatsız edici nesnelerin odanın en ucundaki sıra sıra dizili tabureler olduğunu fark etti. Suni deri

kaplamalı döner sandalyelerden oluşan bu taburelerin cilalı metal ayakları zemine vidalanmıştı. Geary taburelere dalıp gitmişken modern kitle toplumunun tüm sırrını nasıl da açık ettiklerini düşündü: Eşit mesafede sabitlenmiş bu taburele-ri başka yere taşıyamazdınız ama onları döndürebilirdiniz. Sınırlı özgürlük! Rahatlık yok ama kolaylık çok! Taburenin metal ayakları, takma dişlerinin arasından alaycı bir ifadeyle sırıtıyor gibiydi âdeta.

Geary elini yavaşça cebine atıp viski matarasını aradı. Sı-cak sütünden buharlar yükselirken kapağı açıp tam iki kapak ölçüsü kadar viski koydu. Yatmadan önce viski içmeyi çok severdi; şu anda ise önemli olan şey bu alışkanlığın onu ele geçirmesine izin vermemekti. Şeytana uyup da bu miktarı asla artırmamalıydı.

Viskiyi döktü, kapağı yerine taktı ve bardağı dudaklarına doğru götürürken birinin ona seslendiğini fark etti:

"Soğuk bir gecede bir insanın en muazzam yâreni budur hiç şüphesiz."

Geary başını çevirdi. Yaşlı İrlandalı, bu tuhaf samimiyeti büyük istekle kurmuş gibiydi. Ucu sarkık burnu kıpkırmızı, gözleri de sararmış ve yarı kapalı haldeydi. Yine de Gear-y'nin masasına doğru ağır ağır ilerlerken neşeyle gülümse-meyi başardı.

Geary'nin elindeki matarayı ustalıkla alırken, "Burası ar-tık lanet bir ülke oldu maalesef," dedi. "İnsan bitap ve perişan halde olsa da bir yudum kıyak bir şey içemiyor yahu."

Adam matarayı ağzına götürürken Geary aceleyle onun bileğini kavradı. "Kendine de biraz koyabilirsin tabii," dedi, "ama şişeden içmek yok."

İrlandalı anlayışlı bir ifadeyle güldü. "Bir seferde çok faz-la içeceğimden mi korktun, nedir? Yine de incelik gösterdin,

teşekkür ederim. Ah canım Connemara, adamlar fıçılarla içiyorlar orada." Başka bir müşteri tarafından masada bırakılan bardağı alıp kokladı. "Hımm, çay içmiş, olur bu. Kahve içilmiş olsaydı başka bardak arardım. Ama çay maltın o güzel tadını bastıramaz nasılsa." Bardağın yarısına kadar viski doldurdu. "Senin güzel yüreğine içiyorum o halde. Bir yoldaşa kardeşçe duygularla yaklaşan bir İngiliz! Has adamsın, belli. Connemara'ya selam olsun. Benim memleketimdir. Keşke şu an orada olsaydım..."

"Ben de isterdim doğrusu," dedi Geary.

"Güzel yüreğin konuştu yine. Bu devirde aklıselim insanlara rastlanmıyor pek. İnsan eski günleri özlemle yâd etmeden duramıyor. Ülkenin her yeri siyahi kaynıyor artık. Beyaz bir adam at gibi dört ayak üstünde durmaya razı gelse bile iş bulamaz oldu."

Biraz daha viski koydu. Geary kitabını kapatıp bir kaçış yolu bulmak için etrafına bakındı. Gözleri, üstündeki kirlenmiş iş kıyafetleri ve ayağındaki ağır iş botlarıyla yandaki taburelerden birinden kendisine şüpheyle bakan, iri yarı genç bir adamla buluştu.

"Siyahiler her yeri sarmış," dedi Connemaralı adam. "Ama ağır işlerde çalışmaya geldi mi yoklar. Bugün beyaz bir adam çalışmak istese köstebek gibi yerin altına girmek zorunda kalıyor. Ben de bugün çalışıyordum işte. Beni sokağın altındaki deliğe soktular resmen. Uzun bir borunun içine kabloları ittirip durdum, üzerime ne biçim su döküldü anlatamam."

"Çok tatsızmış cidden," dedi Geary.

"Ortada bir tane bile siyahi yoktu ama," dedi yaşlı adam. "İşi beğenmedikleri anda çil yavrusu gibi dağılırlar. Altmış yedi yaşına geldim. Bu yaşımda onlara emir vermem gerekirken üzerime deli gibi su dökülen çukurlara giriyorum.

Halimi görsen için acırdı azizim. Canım annem mezarından kalkıp gelse de halimi bir görebilseydi... Mezara girmeden toprağın altına girdik, işe bak! Hoş, ona da az kaldı ya. Zaman su gibi akıp geçiyor. Hep bu zındık zencilerin suçu."

"Neden onların suçu olarak gördüğünü pek anlayamadım," dedi Geary.

"Neden mi onların suçu?" İhtiyar adamın yüzü öfkeyle buruştu. "Babaları yaşındaki beyaz bir adamın, sırtına foşur foşur sular akarken iki büklüm bir yerlere girmesi neden mi onların suçu? Kokain içtiklerini gözlerimle gördüm ben. Hiçbir Hıristiyan adam uyuşturucu içmez, var mı itirazın buna bakayım?" Masanın karşısından öne doğru eğilip, gözlerini kısarak Geary'ye baktı. "Bunun nedenlerini bana anlat bakayım, bayım, anlatabilirsen tabii. Kokaini o siyah burunlarından çektiklerini gördüm, pis hayvanlar."

"Biraz daha viski iç," dedi Geary. Bu adamla oturmaya daha fazla katlanmaktansa matarasının boşalmasını yeğliyordu ve viski bitene dek de kaçabilme ihtimali yok gibiydi.

Kalan viskinin çoğunu koydu ama Connemaralı adam sarhoşluğun verdiği saldırganlık aşamasına geçmişti artık. Viskiyi tek dikişte içip oturdu, burnundan soluyordu resmen. Kederli gözleri Geary'nin gözlerine sabitlenmişti. "Babaları olacak yaşta adamım ama iki büklüm olduğum yerden doğrulup o çukurdan çıktığım zaman ustabaşı bohçamı koltuğuma verdi. Nedenini sorduğumda da, paydos saati gelmeden gittiğim için olduğunu söyledi. O zındık siyahiler barakanın arkasına gidip kokain çekiyordu. Ustabaşına para yediriyorlar kesin. Onları kovmakla ilgili tek kelime ettiğini görmedim bugüne kadar."

"Bak," dedi Geary nazikçe, "belli ki kötü bir gün geçirmişsin ve büyük de bir mağduriyet yaşamışsın. Eve gidip biraz uyumayı denesen nasıl olur? Yarın kalkınca..."

"Uyumakmış!" diye bağırdı Connemaralı adam. "Benimle alay etmeye kalkma sakın, baban olacak yaştayım. Gidecek bir evim olmadığını biliyorsun. Leş gibi bir yerde uyuyorum ben. Benimle dalga geçiyorsun, adi İngiliz..." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Hayır, dalga geçmiyorum," dedi Geary çaresizce. İri yarı genç işçinin, taburesinden kalkıp onlara doğru geldiğini göz ucuyla gördü. "Evin olmadığını bilmiyordum," dedi ağlayan ihtiyar adama. "Nereden bilebilirdim ki?"

Genç adam yaklaştı ve Geary'nin kulağına eğilerek alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla, "Onunla gır gır geçmeyi kes," dedi. Aksanı ihtiyar adamın aksanına benziyordu.

"Aynen öyle Paddy!" diye hıçkırdı ihtiyar adam. "Önce siyahiler, sonra da bu adam benimle dalga geçti. Korkunç bir gündü bugün." Elindeki bardağa bakıp sessizce sızlandı.

"Dışarı gel de kim kiminle kafa buluyormuş görelim beyim," dedi genç İrlandalı.

Geary başını kaldırıp baktığında adamın boynundaki kalın, gergin damarların öfkeyle şiştiğini gördü. "Dalga geçmiyordum..." diye söze başladı.

"İster dışarı gel ister burada halledelim, benim için fark etmez," dedi genç İrlandalı öfkeyle. Başını hızla sağa sola çevirdi, belli ki biri gelecek mi diye bakıyordu. Ufak bir yerdi. Onlardan başka iki adam ve köşedeki masaya başını koyup uyuyan yaşlı bir kadın vardı. Uzun pardösüler içindeki ufak tefek iki adam da ellerindeki bardakları hızlıca bırakıp gözden kayboldu. Geary'nin beyni soruna çözüm bulmaya çalışıyordu ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Her şey çok çabuk olup bitti. Genç İrlandalı, sıradan bir sohbet içindelermiş gibi bir ses tonuyla, "Şerefsiz İngiliz piçi seni," diyerek yumruğunu Geary'nin yüzüne savurdu ve

Geary'nin gömleğinin önü ve montu koyu renkli kanla kaplandı. Geary yüzünü kavrayarak sandalyesinden yana doğru kaydı. O sırada İrlandalı genç de botuyla birkaç tekme savurdu. Botuyla indirdiği her darbede Geary yüksek sesle, deli gibi inledi. Sonrasında İrlandalı genç sakince kapıya yürüyüp dışarı çıktı ve istasyonun karanlığında kayboldu. İhtiyar adam da ayağa kalkıp, kıpırdayacak mecali olmayan Geary'ye şaşkın ve korkmuş gözlerle bakıp, tökezleye tökezleye genç İrlandalının peşinden gitti. "Paddy!" diye ağlamaklı bir sesle bağırdığı duyulabiliyordu. "Paddy! Beni de yanında götürür müsün?" Çok geçmeden onun sesi de kesildi.

Köşedeki yaşlı kadın uyanıp kollarının arasına gömdüğü başını kaldırdı ve Geary'yi gördü. Geary bir dirseğinin üzerine yaslanmış, diğer kolunu da ezilmiş bir böcek gibi halsizce sallıyordu. "Aman Tanrım!" diye bağırdı yaşlı kadın. "Adam öldürmüşler, adam öldürmüşler!" Diğer odadaki sesler bıçak gibi kesildi. "Adam öldürmüşler!" diye tekrar bağırdı. "Çıkarın beni buradan! Ne olduğunu görmedim ben! Uyuyordum!"

Birkaç kişi kapı aralığından baktı. Geary'nin yerde kanlar içinde yattığını görünce bir an tereddüt etseler de sonra gelip Geary'yi kaldırdılar. İçlerinden biri doktoru aradı. O sırada sokakta bulunan polis memurunu getirdiler. Geary'yi rahat ettirebilmek için ellerinden geleni yaptılar. Geary alçak sesle, anlaşılmaz cümleler mırıldanıyordu ve burnundan kan gelmeye devam ediyordu. Çok ağır nefes alıp veriyordu. Hem Geary hem de orada bulunan herkes için ambulans gelmek bilmemişti resmen.

Hastane çok uzakta değildi. Nöbetçi acil servis doktoru Geary'yi hemen tedavi altına aldı. Yüzü temizlendikten, kanaması durdurulduktan ve kırık kaburgaları alçıya alındıktan sonra Geary'nin keyfi biraz yerine geldi de bir fincan çay

içebildi. Nedense burnu kırılmamıştı. Tecrübesizliğini, önlüğünün ve manşetlerinin ciddiyeti ve beyaz kepinin ışıltısıyla gizlemeye çalışan genç bir hemşire, kimlik bilgilerini almak için yanına geldi.

"Bu akşam sizi eve göndermezler," dedi. "Evinize telefon etmek ister misiniz?"

"Hayır, sağ olun," dedi Geary. "Ama kaldığım oteli arayıp odamı boşaltmamalarını söylersem iyi olur."

"Biz hallederiz onu," dedi hemşire. "Otelin adı nedir?"

Geary otelin adını söyledi. "Doktor ne zaman eve gidebileceğimi söyledi mi?" diye sordu.

"Yarın sanırım. Bu gece sizi gözlem altında tutmamız gerekiyor. Herhangi bir hayati tehlikeniz yok fakat böyle bir saldırıya uğramak sizi sarsmış olmalı tabii." Hemşire ona şefkatle bakıp işine döndü.

Geary arkasına yaslandı. Sarsılmak? Sarsılmış mıydı? Zihnini dikkatlice yoklayıp kırılan veya ağır yara almış bir yeri var mı diye iyice düşündü. Kendini çok sakin hissediyordu. Acaba ona sakinleştirici mi vermişlerdi? Hatırlayamıyordu. Her hâlükârda, hissettiği tek bir şey vardı aslında: bir an önce istasyona geri dönme isteği. Hastane fena değildi, bir gece dayanabilirdi. Büyük bir servisteydi ve etrafındaki yataklar uyuyan hastalarla doluydu. Uzun ve yüksek tavanlı oda tehlikeli bir deniz gibi ağır bir sessizlikle kaplıydı; yüzeyin hemen altında acının habis köpekbalıkları yüzüyor da yüzgeçleri hafifçe görünüyor gibiydi. Arada sırada acı bir feryat duyuluyordu. Odanın epey aşağısından bir ses yükseldi: "Ah! Acıyor... Acıyor!.." Geary huzurluydu. Acı çeken bunca kişinin arasında bir süre dinlenip kendi fiziksel acılarını düşünebilirdi aslında. Ancak bir an önce buradan uzaklaşmalıydı. Hastaların, buhran içindekilerin, bir ayağı çukurda olanların ona hiçbir faydası yoktu.

Ertesi sabah yatağının yanına bir polis memuru geldi. Iri yarı bir adamdı. Metal bir kaptan gözlüğünü çıkarıp eline not defterini aldı.

"Soruşturmamızda bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz," dedi. "Sizden bir eşkâl alabilirsek aradığımız adamı kısa sürede buluruz."

Geary hazırdı. "İki kişilerdi. İkisi de otuz beş yaşlarındaydı. Profesyonel olduklarını söyleyebilirim. Aralarında hangisinin konuşacağına dair anlaşmışlar sanırım, çünkü sadece biri konuştu. Konuşan kişinin ağır bir Lancashire aksanı vardı."

"Hımın... O aksanı *taklit ediyormuş* gibi miydi peki?"

"Hayır, oldukça gerçekçiydi."

"Üstlerinde ne vardı?"

"İkisinde de yağmurluk vardı. Şapkalarını gözlerine kadar indirmişlerdi. Biri diğerinden biraz daha kiloluydu ama fiziksel olarak belirgin bir özellikleri olduğunu söyleyemem. Ortalama boyda ve ortalama yapıda tiplerdi."

"Saçları ne renkti?"

"Şapkalarını hiç çıkarmadılar. Belki de keldiler, bilemiyorum."

"Peki olay nasıl yaşandı?"

"Gelip masama oturdular ve mekân boşalıp sadece uyuyan yaşlı bir kadın kalınca cüzdanımı istediler. Lancashire aksanıyla konuşan kişi oldukça sessizce, 'Cüzdanını verirsen kimseye bir şey olmaz,' dedi. Cüzdanımı arıyormuş gibi yapıp zaman kazanmaya çalıştım, bir gözüm kapıdaydı hep. Ama kaçmak için ayağa fırladığımda, hemen yakaladılar beni. İkisi birden aynı anda vurmaya başladı."

"Bir şeyle mi vurdular yoksa sadece yumruk mu attılar?"

"Sadece bir kere yüzüme vurdular. Sonrasında da yere düşünce tekmelemeye başladılar." Bunları konuşurken ağrıyan

kaburgaları kendini hissettirince Geary'nin yüzünü acı dolu bir ifade kapladı.

Polis sessizce oturmuş, yazdıklarını okuyordu. Sonunda ayağa kalktı ve Geary'ye bakıp şöyle dedi: "Soruşturmamızı ilerletebilmek için pek bir bilgi yok yani, değil mi? Ama siz yine de onları bulmamızı beklersiniz."

"Bulamazsanız sizi suçlamam."

"O halde, bizi suçlamayan ilk kişi olursunuz açıkçası," dedi polis.

Polis gittikten sonra Geary sırtüstü uzanıp hastaneden taburcu olacağı ânı beklemeye koyuldu. Polisin onun yalan söylediğini anlayıp anlamadığını düşündü. Sonra da, *aman, anlarsa anlasın isterse*, diye geçirdi içinden. Tek derdi o İrlandalı adamların bulunmamasıydı, bunun için gerekirse yalan söylerdi. Çünkü polis onları yakalar da kovuşturma açılırsa duruşmaya gazeteciler de katılırdı. Geary ise kamuoyunun ilgisini katiyen istemiyordu. İstasyondaki hayatına kimsenin karışmasını istemiyordu, rahat bırakılmak istiyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde taksiyle otele döndü. Aslında onu götürmek üzere bir ambulans çağrılmıştı ama Geary ambulans gelmeden kaçıp istasyon oteline normal yollardan gitmeyi tercih etti. Sopa yutmuş gibi yürüse de ancak keskin gözlü biri kaburgalarının alçıya alındığını anlayabilirdi. Hastaneye de sadece gerekli süre boyunca ayakta tedavi olacak şekilde gidecekti. Odasına çıkmadan önce sert adımlarla kitap satan büfeye doğru yürüyüp okumakta olduğu kitabın bir kopyasını daha satın aldı. Diğer kitap kana bulanıp istasyon büfesinin zeminine düştüğü için çöpe atılmıştır diye düşündü.

"Geary bizim grupta değil," dedi Julian Robinson.

"Hayır, bizim grupta," dedi uzun boylu, çilli bir çocuk. "Her zaman da bizim grupta oldu."

"Ama artık çıktı," dedi Julian somurtkan bir ifadeyle. Çok kötü bir sabah geçirmişti ve acısını başka birinden çıkarmak istiyordu. "Bizim gruba katılamayacak kadar ödlek."

Özgüvenliymiş gibi durmaya çalışarak, "Ne ödleklik ettim ki?" diye sordu David Geary. Okul kapısının yanındaki tahta çitin yanında dururken ortamdaki düşmanca havayı ve Robinson'ın gözlerindeki soğukluğu hissedebiliyordu. Beş kişiden oluşan grup kararsızca birbirine bakıyordu.

"Dövüşmekten korkuyorsun," dedi Julian Robinson. "Bizim grup sadece dövüşmekten korkmayan kişiler için. Ama sen korkuyorsun."

"Korktuğunu ispat etmek istiyorsan onunla dövüş o zaman," dedi çilli çocuk.

"Bana uyar," dedi Julian. Çantasını yere koydu. "Şimdi mi, yoksa okuldan sonra mı?" diye sordu David Geary'ye.

"Dövüşmek neden bu kadar önemli ki?" diye sordu David.

"Alın işte!" dedi Julian diğerlerine dönerek. "Korkağın teki."

Aniden öfkeden kıpkırmızı kesilen David, ona doğru koşup yumruğu yüzüne indirdi.

"Hazır değildim daha!" dedi Julian geri çekilerek. "Geberteceğim seni şimdi."

"Gel hadi!"

Vahşice kavgaya tutuştular. Birbirlerinin kemiklerini kıracak kadar güçlü olmasalar da birbirlerine yumruk ve dirsek attılar, birbirlerini tekmeleyip üstlerini başlarını parçaladılar. Birbirlerinin canını fena halde yakmak istiyorlardı. Sonra tıpkı iki köpek misali, yaptıkları şeye ilgilerini kaybeder gibi oldular ve bu defa da sözlü atışma başladı.

"Adil dövüşmüyorsun ki sen bir kere!" dedi Julian.

"Senden daha iyi dövüştüğüm kesin ama," dedi David.

"Beraberesiniz," dedi çilli çocuk barışçıl bir edayla.

"Grup toplantılarına gelmeyecek," dedi Julian. Sinirinden ve acısından ağlamamak için zor tutuyordu kendini. "Ödleğin teki bu. Bunun tüm ailesi böyle ödlek. Babası da delinin tekiymiş. Bilmediğimizi sanıyor ama biliyoruz. Babasının deli olduğunu herkes biliyor. Herif aklını kaçırmış, kafayı yemiş."

"Ne diyorsun sen be?" diye çıkıştı David. Kalbi aniden panikle, güm güm atmaya başlamıştı. Üstesinden gelemeyeceği bir saldırıyla karşı karşıya kalmıştı.

"Annem ve babamla konuşan bazı büyüklerden duydum. Babandan konuşuyorlardı ve onun delirdiğini söylüyorlardı. Sonra babam, deli doktorunu arayıp babanın kafayı yediğini söyledi. İstasyonda yaşıyormuş ve oradan hiç ayrılmıyormuş. Onu hastaneye kapatacaklarmış."

"Hangi istasyonda?"

"Paddington İstasyonu'nda," dedi Julian. "Bilmezlikten gelme hiç. Delinin teki olduğundan tüm gününü orada geçiriyormuş. O da senin gibi mankafa."

Nefretle dişlerini gösteren David, Julian'ın üzerine atlayıp saçlarından yakaladı ve Julian'ın kafasını sağa sola savurarak, "Lafını geri al!" diye bağırdı. "Lafını geri al! Lafını geri al!"

"Bırak beni, domuz piç! Yine gafil avladın beni. Bırak beni!" diye çığırdı Julian.

"Lafını geri al!" diye bağırdı David. "Lafını geri al!"

"Sakin olun," dedi çilli çocuk.

"Baban deli değil de! Söyle, yoksa gebertirim seni!"

"Bunu sana ödeteceğim!"

"Söyle hadi!"

"Baban deli değil."

"Tekrar et!"

"Baban deli değil!"

David onu bırakınca Julian başını ovarak geri çekildi ama sonra aniden fırlayıp David'in kasıklarına tekme atmaya çalıştı.

Ama uzun boylu çilli çocuk onu kenara itti. "Yeter ama!" dedi sert şekilde. "Kavgayı kesin artık! Yeter!" Böylesi bir hınç ve şiddete şahit olmaktan tiksinmişti artık. Hem, Geary'ye de az biraz acıyordu. Geary'nin babasının deli olduğundan o da emindi aslında, sonuçta herkesin babasında öyle veya böyle delilik vardı. Kendi babası da *Daily Telegraph*'ta okuduğu şeyler karşısında ciddi manada öfkeden köpürürdü.

Elizabeth Geary'nin ciddi bir sorunu vardı: Gece elbisesinin eteğini kısaltıp kısaltmamak arasında kalmıştı. Krem rengi kadife takım ona çok yakışmıştı, çok bir yaşı olmamasına rağmen onu epey genç göstermişti ama bir bakıma sorun da buydu. Bu takımı giyip güzelce makyajını yaptığında *o kadar* genç görünüyordu ki dizlerini örten bir etek giymesi tuhaf durmuştu. Otuz beş yaşın altındaki her kadın modaya uymak için eteklerini kısaltırken, günümüzde bir kadına, ahu gibi bile olsa dizlerini örttüğü anda nine gözüyle bakılıyordu. Krem rengi kadife takım onu birkaç yaş genç gösterirken, eteğini birkaç santim yukarı çekmesi de gerekmez miydi? Ya da böyle yaptığı takdirde, absürt bir görünüme bürünüp kırk yaşını geçmiş olduğunu iyice belli mi etmiş olacaktı?

Yatak odasındaki boy aynasının önünde durup, eteğini bir kaldırıp bir indiriyordu. Kendini eleştirerek kaşlarını çatıyor ve upuzun bacaklarını bu mevsimde bile neredeyse kasıklarına kadar sergileyen kızına imreniyordu. Normalde dış görünüşünü dert etmeyecek kadar aklı başında bir kadındı; kıyafetlerini özenle seçer, kendini en iyi şekilde gösterir ve gerisini oluruna bırakırdı. Ancak yarın akşam zorlu bir süreç

kendisini bekliyordu. Sosyal yönü güçlü bir komşusu saat altı ila sekiz arasında içki içmeye davet etmişti onu ve asıl amaç, Adrian Swarthmore'la karşılaşmaktı.

1940'larda, Arthur Geary'yle evlenip düzenli bir ev hayatına geçmeden önce Elizabeth bir gazetede çalışıyordu. Muhabir olarak değil, editörün özel sekreteri olarak. Londra ile büyük bir taşra kenti arasında ince bir dengeyle yönetilen ve geniş çapta saygı gören nitelikli bir yayın olan bu gazetede, savaş sonrasında çok sayıda genç, hevesli ve yetenekli insan çalışmıştı. Elizabeth Geary geriye dönüp baktığında o günleri çok coşkulu zamanlar olarak nitelendiriyordu. Büyük sorunlar gündemdeydi, İngiltere'nin sesine kulak veriliyordu. Ülke, savaşın korkunç fiziksel yıkımından sonra güçbela ayağa kalkmaya çalışsa da hâlâ ahlaki bir otoritesi mevcuttu. İngiltere'nin heybetini, daha yüksek çıkan cılız sesler bastıramamıştı daha. Teyakkuza geçilen o günlerde hepsi bir amaç duygusu hissederken bunu Adrian Swarthmore kadar yoğun hisseden olmamıştı. Adrian'ın, az sayıda kişiyi hedefleyen kaliteli gazeteciliğin kendisine dayattığı kısıtlamalara tahammül edemediği açıkça ortadaydı zaten. Bir elini yumruk yapıp diğer avucuna vurarak, "Vermek istediğimiz mesajı iletmemiz gerek," demeyi çok severdi. "Otobüs kuyruğunda sıra bekleyen insanlara ulaşmaktan bahsediyorum yani."

Elizabeth, Adrian Swarthmore'a büyük hayranlık duyardı. Aynada kendi yüzüne bakarken Adrian'ın o çarpıcı elmacıkkemikleri, dolgun dudakları, gergin ve ciddi yüzü aklına geldi. Adrian hayatını gazeteciliğe adamıştı. Bir ineğin otlanıp büyük azimle bunu süte dönüştürmesi gibi o da insanlardan, fikirlerden ve olaylardan otlanıp bunları büyük azimle şöhrete dönüştürmeyi başarmıştı. O gazetede uzun süre kalmamıştı; Elizabeth'ten önce ayrılmıştı. Belki de Adrian'ın

ayrılmasının ardından oluşan boşluk, onun hırslı varlığının artık hissedilmediği zaman ortaya çıkan o durgunluk hissi, aynı zamanlarda tanıştığı Arthur Geary'nin sessiz sakin mizacından daha çabuk etkilenmesine sebep olmuştu. Adrian'ı da çok iyi tanıdığı söylenemezdi zaten. Gazete baskıya girip de ofiste yapacak şey kalmadığında Adrian onu birkaç kez içki içmeye çıkarmıştı. Acaba Elizabeth, bu konuda içten içe bir umut beslemiş miydi? Yani Adrian Swarthmore ona bir teklifte bulunmuş olsaydı, tıpkı mizanpaj bölümündeki o kızıl saçlı Glasgowlu kıza veya sonunda Londra'da birlikte kayıplara karıştığı o Amerikalı kıza yaptığı gibi açık açık bir hamle yapmış olsaydı?.. Elizabeth'in boş ilişkilerle hiç işi olmamıştı ama Adrian'la bundan öte bir ilişki yaşayabilirdi belki. *Her halükârda, denemeye değerdi...* Aniden aklına gelen bu dobra ve edepsiz düşünceye kendisi de şaşırdı.

İstemsiz düşüncelerinden ötürü hafifçe kızaran Elizabeth Geary aynadan uzaklaştı. Etek boyunu olduğu gibi bırakıp gerçek ve esaslı kadınsılığına güvenmeye karar verdi. Adrian Swarthmore'un onu hatırlayacağı kesindi. Kariyeri boyunca iyi bir hafızaya sahip olmanın değerini öğrenmişti adam; yüzlerce insanla tanışmıştı ve her birini hatırlıyordu. Yükselişi muazzam olmuştu. Elizabeth bunca yıl boyunca, şimdilerde inzivaya çekilen ve onu bu bataklıkta bırakıp giden adamın yanında ot gibi yaşayıp giderken, Adrian Swarthmore basamakları hızlı hızlı tırmanmıştı. Popüler bir köşe yazarı olmuş, kısa bir parlamento macerası yaşamış, birkaç yerel gazetenin kontrolünü ele geçirmiş ve ufak çapta da olsa çarpıcı bir imparatorluk kurmuştu. Ancak onun asıl tutkusu iş dünyası, hatta para bile değildi. Şöhretti. Bu güce sahip olma arzusu çok baskındı. Televizyon dünyası yükselmeye başladığında onun hâkimiyetini de kabullenmiş, eften püften

isimler de dâhil olmak üzere tüm televizyon yapımcılarıyla dostluk kurmaya çalışmış, her televizyon eleştirmenine dostça yaklaşıp methiyeler düzmüş, en sıradan ve ehemmiyetsiz rolde bile olsa ekranda görünmek için hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. Ziyarete gelen siyasetçilerle hiç ikiletmeden röportajlar yapmış, bilgi yarışmalarına katılmış, köpek bisküvilerinin tanıtımını yapmış veya suratsız ergenlerle uğraşmıştı.

Elizabeth Geary'nin bundan haberi yoktu ama Adrian Swarthmore'un hayatının asıl trajedisi buydu işte: Tüm çabalarına rağmen, televizyon siması olarak kariyeri bir türlü yükselişe geçmemişti. Başlarda her şeyi hoşnut karşılayıp her şeye boyun eğmiş ve ılımlı yaklaşmıştı. Bunun işe yaramadığı durumlarda taktik değiştirerek afra tafra yapmış, burnu havalarda gezse de başkalarının güler yüzü daha cazip gelmiş veya başkalarının burnu havada hareketleri daha etkili olmuştu. Tanınan bir isim haline gelmişti elbette ama mühim görevler ona verilmiyordu. Hiçbir zaman ilk tercih olmuyordu ve insanlar bunu fark etmeye başlamıştı. Tüm ilginin kendisinde toplanmasına ihtiyacı vardı. Mesela, tüm kış boyunca yayımlanacak önemli bir haber serisinin kontrolü onda olmalıydı, böylece insanlar yüzüne ve sesine ciddi manada alışma fırsatı bulurdu. O zaman da ona alışacakları için herkes sürekli kendisini talep edecekti.

Aniden kapıda beliren Angela Geary, "Anne," dedi, "neden eteğini kısaltmıyorsun?"

Bayan Geary iğneleyici bir ses tonuyla, "Senin yaşında değilim de ondan, canım," dedi.

"Bir mahzuru yok bence," dedi Angela. "Bayan Corcoran milyon yaşında olmasına rağmen benimkilerden daha kısa eteklerle geziniyor."

***

Elizabeth Geary aynada endişeyle dizlerine bakar ve Arthur Geary de istasyon saatinin altında sakin sakin otururken Adrian Swarthmore, Consolidated TV şirketinin bekleme odasında huzursuzca dolanıyordu. Odada hasır örgülü birkaç plastik sandalye ve üzeri dergi dolu bir sehpa vardı ama Adrian Swarthmore ne sandalyede oturuyordu ne de dergi okuyordu. O kadar gergindi ki ancak odanın ortasında dikilince rahat ediyordu. Yanında bekleyen biri olsaydı kendisini sakin ve kaygısız görünmek zorunda hissedebilirdi belki ancak yalnız olduğu için huzursuzca dolanmaktan çekinmiyordu. Halının üstünde voltalar atıyor, gözlüğünü çıkarıp tekrar takıyor, parmaklarını şıklatıyor ve sinirlerini yatıştırmak için burnundan derin derin soluyordu. Sör Ben Warble'la görüşmek için bekliyordu. Sör Ben Warble, Consolidated TV'nin en tepedeki ismiydi. Özel kanallar ilk ortaya çıktığı zaman da çok zengin biriydi zaten. Hatta özel kanalların kurulmasını sağlamak için güçlü parlamento lobisini örgütlemek adına harcanan paraya da katkıda bulunmuştu. Şimdi hele çok daha zengindi. İnsanlar, ya da en azından Sör Ben'le dostluk kuran kişiler, onun servetinden bahsederken seslerini büyük hürmetle alçaltırdı.

Adrian Swarthmore, Sör Ben Warble'a ulaşmak için bıkıp usanmadan uğraşmış ve bunu birkaç kez başarmıştı da. Sör Ben, Swarthmore'un gündemdeki kişilere dikkat çekecek yeni bir program dizisine başlama planını sabırla dinlemişti. Ama sadece dinlemişti. Dinlemiş ve Swarthmore'a, konuyu daha uygun bir zamanda tekrar gündeme getirebileceğini ima etmek dışında cevap vermemişti. Bu defa uygun bir zaman olmalıydı, bu iş bitmeliydi artık.

"Daha fazla bekleyemem Ben," diye prova etti Adrian Swarthmore, alçak bir sesle. "Şu anda gücümün zirvesindeyim resmen. Beni kenarda tutarak bunu heba edersek yazık

olur." Göz kamaştırıcı bir gülümseme belirdi yüzünde, provasına devam ediyordu.

İnsanlarla röportaj yapmak işinin önemli bir parçasıydı. Kendisini hem kamera önünde hem de kamera arkasında – hatta bazen kamerayla alakası olmayan durumlarda da– çok başarılı bir röportaj tekniği konusunda geliştirmişti. Oldukça basit bir teknikti bu. Yapmanız gereken tek şey tamamen röportaj yaptığınız kişiye konsantre olmak, diğer tüm düşünceleri bir kenara itmek ve tüm gücünüzle muhatabın söylediği en ufak kelimeye, en ufak yüz ifadesine odaklanmaktı. Bu sayede röportaj yapılan kişiye dünyadaki en önemli şeyin onun ne düşündüğü, hissettiği, söylediği veya yaptığı olduğu mesajını verirdiniz. Büyüteç etkisi gibi bir şeydi. Muhatabın üzerindeki baskıyı artırmak için şaşmaz bir yöntemdi.

Sör Ben'de işe yarayacak mıydı peki? Yaramalıydı.

"Artık zamanının geldiğini düşünüyorum," diye devam etti Adrian Swarthmore aynı alçak sesle. "Artık halkın kafasında yer ettiğimi düşünüyorum. Onların nelere ilgi gösterdiğini ve onları nasıl televizyon başında tutabileceğimi biliyorum. İzlenme rekorları kıracağız. Sorarım sana, Ben, hiç yanıldığım oldu mu? Benim gibi eski ve işinin ehli bir haber spikerinin?"Yok, burası olmadı. Sonunu eskisi gibi bırakmaya karar verdi.

"Yukarı buyurun lütfen, Bay Swarthmore," dedi şık ve genç bir sekreter. Arkasından sessizce yaklaşmıştı ve bu ikna konuşmasının en azından son kısmını duymuş olmalıydı. Sekreterle birlikte koridordan asansöre doğru ilerleyen Adrian Swarthmore bunu hiç kafasına takmadı. Dünkü çocuğun teki onun kendi kendine konuşmasını duysa ne olacaktı ki? Ben'le konuşmasına hazırlanması işe yaramıştı üstelik; kendisini hazır ve kararlı hissediyordu, kaleyi fethetmeye hazırdı.

Sör Ben, gözleri yarı kapalı ve tetikte, ofisinde oturuyordu. Açık renk İsveç ahşabından yapılmış masasında büyük bir cam kül tablası dışında hiçbir şey yoktu. Ne bir not defteri ne de bir kâğıt ağırlığı vardı. Bunlar, Sör Ben'in masasında oturup puro içmekten ve küllerini büyük cam kül tablasına dökmekten başka bir şey yapamayacak kadar mühim biri olduğu izlenimini başarıyla aktarıyordu. Bir şeyleri not etmesine veya birini aramasına lüzum yoktu; tek yaptığı şey düşünmek ve puro içmekti. Odayı ağır bir Havana purosu dumanı sarmıştı ve Swarthmore içeri girerken Sör Ben ona selam verircesine ufak bir duman bulutu üfledi.

Kısaca selamlaştıktan ve Sör Ben onu koltuğa buyur ettikten sonra Swarthmore söze girdi. "Ne istediğimi gayet iyi biliyorsun Ben. O anlattığım gündem programı hani? Ben hemen başlamaya hazırım ve ne zaman netleştirebileceğimizi öğrenmek istiyorum."

"Öğrenmek istiyorsun, değil mi?" diye karşılık verdi Sör Ben. Hareketsizce oturmuş, Swarthmore'un yüzüne bakıyordu.

"Bak Ben," dedi Swarthmore. Dilinin ucunu dudaklarında gezdirdi. "Beni çok uzun zamandır tanırsın ve yapabileceğimi söylediğim her şeyi her zaman başardığımı da iyi bilirsin..." Ardından, provasını yaptığı konuşmanın en can alıcı kısmına geçti. Swarthmore on dakika boyunca konuşurken Sör Ben yerinden hiç kıpırdamadı ve gözlerini de Swarthmore'dan hiç ayırmadı. "Yani, daha fazla bekleyemem," diye bitirdi Swarthmore. "Şu anda gücümün zirvesindeyim resmen. Beni bir kenarda tutarak bunu heba edersek yazık olur." Sonunda da göz kamaştırıcı bir gülümseme belirdi yüzünde.

Kısa süren bir sessizliğin ardından Sör Ben yedi santim uzunluğundaki külü cam kül tablasına döktü. Ufak bir hayvanın leşine benziyordu kül. "Pekâlâ Adrian," dedi sert

ve ölçülü bir ses tonuyla. "O zaman şöyle yapalım. Bir seri planlamayacağız. Mevcut haber programında sana da misafir olarak bir köşe vereceğiz. İstediğin zaman kullanabilirsin bunu. Atlatma bir haber yakalarsan aynı akşam sana derhal yer vereceğiz."

"Ama ben *her hafta* atlatma bir haber yakalayabilirim zaten, Ben, sen de biliyorsun. Anca elli sene önce haberciler oturdukları yerden atlatma haberlerin ayaklarına gelmesini beklerdi. Şimdiyse kendileri çıkıp bu haberleri yakalıyorlar. Bana haftalık bir köşe verilse her hafta atlatma haber getiririm zaten. Eminim sen de..."

"Öyle bir haberden bahsetmiyorum ben," dedi Sör Ben. Sesi Swarthmore'unkini bastırmıştı. Öne doğru eğildi ve yüzüne latif bir gülümseme yayıldı. "*Gerçek* bir atlatma haberden bahsediyorum. Öyle bir şey bulduğun anda aynı akşam haberi girer ve seni de dâhil ederiz. Hazır bekleyen iki kameraman istediğin anda on beş dakika içinde hizmetinde olacak. Sonrasında tüm süreci sen yönetebilirsin. Çekimdir, kurgudur, ilgili kişilerle röportajdır..."

"Peki bu ek bölümün bir adı olabilir mi? İzleyicinin bunun sıradan bir haber olduğunu düşünmemesi için bir isim koyabilir miyiz? 'Swarthmore'un Gözünden' gibi bir şey mesela?"

"Sağlam bir haber olursa," dedi Ben. "O zaman zaten dikkat çeker ve sen de hakkını alırsın. Ama öyle olmazsa..."

"Öyle olacak," dedi Adrian Swarthmore aceleyle.

Görüşme böylece sona erdi.

Geary'nin yatağının yanındaki telefon uzun uzun, ısrarla çalıyordu. Sakalları hayli uzamış Geary yerinden kıpırdanıp iç geçirdi. Hâlâ uyukluyordu, yorganı kulaklarına kadar çekip

başını yastığa iyice gömdü. Ama telefon tekrar çaldı. Geary kolunu yavaşça yorganın altından çıkarıp ahizeyi kaldırdı. Gözleri açıldı ve temkinli haline döndü.

"Alo?"

"Bay Geary, size bir telefon var. Bağlıyorum."

"Bay Geary?" dedi bir erkek sesi.

"Buyurun."

"Bu saatte rahatsız ettim, kusura bakmayın," dedi ses.

Hem efendi hem de kendinden emin bir sesti.

"Saat kaç ki?" diye sordu Geary.

"Sabah sekiz. Sekizi beş geçiyor hatta."

"Öyle mi?" dedi Geary. Ayağa kalktı. "Ben daha yataktaydım maalesef."

Karşıdan bir kıkırdama geldi. "Bu sabahki trene yetişmem gerekmese ben de öyle olurdum. İzninizle kendimi tanıtayım. Adım Maurice Blakeney."

"Blakeney mi?" dedi Geary. Ahizeyi iyice kavradı.

"Evet, sanırım daha önce hiç tanışmadık ama birkaç yıldır komşuyuz. Charles Grayson Hastanesi'nde çalışıyorum."

"Evet," dedi Geary. "Grayson..." Kaçma şansını tartar gibi odaya baktı. Sonra kendini toparlayıp sakin bir ruh haline büründü ve "Size nasıl yardımcı olabilirim, Doktor Blakeney?" diye sordu.

"Şöyle ki..." dedi Blakeney. Bir an için duraksadı. "Münasebetsiz bir müdahale gibi görünürse kusuruma bakmayın ama bu sabah benimle birkaç dakika konuşma fırsatınız olur mu diye merak etmiştim."

"Elbette," dedi Geary. "Yalnız, ne hakkında konuşmak istediğinizi öğrenebilir miyim?"

"Şöyle ki," dedi Blakeney yine, "bazı arkadaşlarınız benden size birkaç soru sormamı rica etti. Sadece birkaç dakikanızı

alacağım, söz veriyorum. Bugün bir iş için şehre ineceğim, saat on biri çeyrek geçe varacak olan trende olacağım. İzniniz olursa otele gelip sizinle görüşmek isterim. Olabildiğinde kısa tutacağım."

"O saatte otelde olmayabilirim," dedi Geary. "Bu sabah yapacak bir sürü işim var." Biraz düşündü. "Neyse, işlerimi ona göre ayarlayabilirim belki. Tamam, treniniz vardığı zaman buyurun gelin. Otel lobisinde olacağım."

"Teşekkür ediyorum, çok naziksiniz. Birbirimizi sima olarak tanımadığımızdan, oraya geldiğimde resepsiyon masasının yanında dururum. Üzerimde gri bir yağmurluk ve elimde de *Times* olacak. Uygun mudur?"

"Şahane," dedi Geary. "Aslında trenden inen birçok kişi gri yağmurluk giyip *Times* taşıyor ama tabii hepsi resepsiyon masasının yanında durmuyor. Ben sizi bulurum."

Blakeney ona teşekkür edip telefonu kapattı. Geary yastığına yaslanıp düşünmeye başladı. Kasvetli ve bulutlu bir kasım sabahının ışığı odaya sızıyordu.

Bir süre sonra Geary oda servisini arayıp kahvaltısını yatağında yaptı. Ardından banyo yapıp uzun uzun ve titizlikle tıraş olduktan sonra kıyafetlerini özenle seçerek giyindi. Ara sıra kendi kendine mırıldanıyordu. "Sakinsin," diye fısıldıyordu. "Dengedesin. Kontrol tamamen sende."

Saat on biri çeyrek geçe otel lobisine indi. Bir koltuğa oturup gazetesini okumaya başladı. Sakinliğin ve soğukkanlılığın resmiydi âdeta. Ara sıra gazetesinden başını kaldırıp etrafına bakınıyordu. Altı yedi dakika sonra baktığı zaman, üzerinde gri yağmurluğu ve elinde *Times*'la resepsiyon masasının yanında dikilen Doktor Blakeney'yi gördü.

Geary, ayağa kalkmadan önce adamı birkaç saniye inceledi. Karşısında duran rakibini ilk karşılaşmada hezimete uğratıp sahadan sürmesi gerekiyordu.

Doktor Maurice Blakeney özgüvenli ve güler yüzlü bir mizaca sahip, uzun boylu, toplu bir adamdı. Yuvarlak hatlı, pembe bir yüzü vardı ve çerçevesiz gözlük takıyordu. Bazen ilk bakışta Orta Avrupalı olduğu sanılırdı, hatta Viyana ve Berlin'de eğitim görmüştü. Ancak yaydığı bu Avrupalı hava, etkisini birkaç dakika sonra kaybederdi, çünkü konuşma tarzındaki ve hareketlerindeki rahatlık ve özgüven ile gözlerindeki o üstünlük duygusu, ancak elli yaşını geçmiş ve uzun süredir otoriteye alışkın, üst-orta sınıftan bir İngiliz'de bulunabilirdi.

Geary kendi kendine, "Sakinsin," dedi bir kez daha. "Dengedesin." Sonra adamın yanına gidip, "Doktor Blakeney?" dedi.

Blakeney kafasını çevirdiğinde hiç de şaşırmış gibi durmuyordu. "Ah, Bay Geary. Bana vakit ayırmanız büyük incelik cidden."

"Kahve içelim mi?" dedi Geary sakin sakin. Blakeney olur verdiğinde zili çaldı ve bir koltuğa yerleşip Blakeney'yi de yanındaki koltuğa buyur etti.

"Evet..." dedi çok rahat bir edayla. "Bana ne sormak istiyordunuz?"

"Doğrudan konuya gireyim o vakit," dedi Blakeney. Yüzünde ricacı bir gülümseme vardı. "Bazı arkadaşlarınız sizin için endişeleniyor. Bazı sorunlarınız olduğu konusunda içleri rahat etmemiş. O yüzden sizinle konuşmamı ve bir doktor olarak görüşümü bildirmemi rica ettiler."

"Başka bir deyişle," dedi Geary rahatça gülümseyerek, "aklımın yerinde olup olmadığını öğrenmek istiyorlar."

Blakeney, *orasını bilemeyeceğim* edasıyla tebessüm ederek omuz silkti. "Kendimiz için yarattığımız bu çılgın karmaşada hangimizin gerçekten aklı başında ki? Ama bazı insanların yardıma ihtiyacı olduğu da bir gerçek."

"Nasıl bir yardıma ihtiyacım olduğuna siz mi karar vereceksiniz?" dedi Geary.

Blakeney yüzünde vakur ve karşısındaki insanı değerlendirir gibi bir ifadeyle Geary'ye bakarak, "Hiçbir yardıma ihtiyacınız olmayabilir de," dedi. "Ama bahsettiğim arkadaşlarınız çok hürmet ettiğim insanlar olduğu için sizinle ilgili endişelerini ciddiye almam gerektiğini düşündüm."

"Böyle yaptıkları için kendileriyle gurur duyuyorlardır," dedi Geary kısaca.

Garson geldiğinde kahve siparişi verdiler. Garson gittikten sonra Blakeney koltuğuna iyice yerleşip şöyle dedi:

"Bu otelde çok zaman geçiriyorsunuz, değil mi?"

"Şu anda burada kalıyorum."

"Burası da gayet münasip bir yer sanırım," dedi Blakeney dikkatlice. "Eşinizden ayrı yaşadığınızı da duydum tabii."

"Evliliğimiz bitti," dedi Geary. "Hayatıma ne şekilde devam edeceğimi düşünürken de şehre taşınmaya karar verdim. Sanırım benim durumumdaki çoğu kişi böyle yapardı."

"Kesin ayrılmaya kararlı mısınız peki? Çözülebilecek bir durum olarak görmüyor musunuz?"

Geary başını iki yana salladı. "Sorumluluğu kabul ediyorum. Evliliği giderek daha çekilmez bulan bendim, karım değil. Dayanabildiğim kadar dayandım ama artık bittiğine karar verdiğim anda bunun dönüşü olmayacağına da emindim."

Blakeney bir süre durup düşündü. "Tekrar evlenmeyi düşünüyor musunuz peki?"

"Şu anda hayatımda kimse yok. Gelecek ne getirir bilemem tabii."

Kahveler geldi ve sohbet bölündü. Kahveler bardaklara kondu, şekerler atıldı, karıştırıldı. Ardından Blakeney, "Mahzuru yoksa size birkaç soru sormak istiyorum," dedi.

"Elbette, buyurun."

"Anladığım kadarıyla Enstitü'deki işinizden ayrılmışsınız."

"Evet."

"Şu anda bir geliriniz yok mu yani?"

Geary gülümsedi. "Benim gibi tedbirli ve geleneksel bir tip, kırk beş yaşına gelene kadar birikimini yapar zaten. Yeni iş bulana kadar ne ben aç kalırım ne de ailem."

"Başka bir yerde mi görev alacaksınız?"

"Haliyle," dedi Geary. Kahvesinden bir yudum içip dikkatle yerine koydu.

Blakeney atağa geçmeye karar verdi. "Şöyle ki," dedi, "yaptıklarınızın kendi bakış açınızdan çok mantıklı göründüğü aşikâr ancak dostlarınız bu yaptıklarınızı daha farklı gördükleri için kaygılanıyorlar. Bilhassa da tüm vaktinizi istasyonda geçirmenizden."

Geary kafasını kaldırıp gözlerini şaşkınlıkla açtı. "İstasyonda mı?"

"Evet, otele gitmek dışında istasyondan hiç ayrılmadığınızı söylüyorlar."

Geary gayet rahat bir şekilde güldü. "Kimmiş bu arkadaşlar yahu?"

"Bunu ne zaman soracağınızı merak ediyordum ben de."

"Canınız istediğinde söylersiniz diye düşünmüştüm ve pek de merak etmiyordum doğrusu. Fakat gerçekten deli olduğumu düşünenler varsa bunların kim olduklarını bilmem gerek."

"İstasyondan hiç ayrılmadığınız doğru mu?" diye sordu Blakeney sessizce.

"Lafügüzaf bunlar," dedi Geary. "Burada kalıyorum, çünkü hem bu otel rahat ve düzgün bir işletme hem de Enstitü'de halletmem gereken birtakım işler var daha. Hem treni rahatça kullanıyorum hem de merkezî bir konumda olduğum için şehirdeki çoğu işimi rahatça hallediyorum. Arada bir beni peronlarda görmeleri çok normal. Bir bardak bira için istasyon büfesine gitmemin sebebi de buradaki kokteyl barda fiyatların iki katı pahalı olması. Yahut gazete almak için gazete büfesine veya saçımı kestirmek için berbere gidebilirim elbette. Bu civardaki sokaklar gezmeye pek uygun yerler değil. Şu anki dünyam bu otel ve çevresinden ibaret. Bu da haliyle, istasyon demek oluyor. Ama yani, istasyonu saplantı haline getirmiş bir deli gibi tanımlandığımı görmek çok rahatsız edici açıkçası."

"Yani istediğiniz takdirde buradan ayrılabilirsiniz?"

"Siz nasıl ayrılabilirseniz ben de ayrılabilirim," dedi Geary.

"O halde mesele anlaşıldı sanırım," dedi Blakeney. "Yeni bir iş ararken bu otelde kalıyorsunuz, işlerinizi buradan rahatça halledebiliyorsunuz ve hayatınızı bu istasyonda geçirdiğinizi düşünen insanlar tamamen yanılgı içindeler. Aslında burada bulunmanızın başlıca nedeni Enstitü'ye giden trene rahatça yetişebilmek."

"Evet," dedi Geary.

"Şehre geldiğinizden beri oraya gittiniz mi hiç?"

"Henüz gitmedim."

Maurice Blakeney ayağa kalktı. "Peki o halde, daha fazla vaktinizi almayayım," dedi. "Philip Robinson'a her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim."

"Philip Robinson..." dedi Geary sırıtarak. "Tahmin etmiştim. İyi bir adam aslında ama her zamanki gibi fazla endişeli

yaklaşmış. Ona selamlarımı iletin. Benim adıma endişelendiği için minnettarım ama içi rahat olsun lütfen."

"Söylerim," dedi Blakeney. Gülümsedi ve yağmurluğunu ilikleyip Geary'nin yanından ayrıldı.

Geary birkaç dakika boyunca koltuğunda hareketsiz oturdu. Ardından yavaşça kalktı ve asansöre doğru yürüdü. Asansör meşguldü, düğmeye basıp beklemeye başladı. Sonra asansör geldi, insanlar inip uzaklaştı. Geary kapıları ardına kadar açık olan boş asansörün karşısında öylece durdu. Ancak asansöre binip odasına çıkmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Asansöre boş boş bakıp kendi kendine sessizce, "Sakinsin. Dengedesin. Kontrol tamamen sende," diyordu.

Geary, Maurice Blakeney istasyondan ayrılana kadar odasına çıkıp beklemesi gerektiğini biliyordu. Asansör onu yukarı çıkarmaya hazırdı. Ama tereddüt etti, bir şeyler mırıldandı ve sonunda başka kattaki biri asansörü çağırınca asansörün kapıları kapandı ve yukarı doğru hareket ederek gözden kayboldu.

Yüzü gözü aniden ter içinde kalan Geary bir hışımla dönüp perona geri çıktı. Kalabalığın en yoğun olduğu yere doğru ilerleyip etrafında onca insan varken turnikeye yakın bir yerde dikilmeye başladı. Bir grup coşkulu öğrenci çocuk onu iterek yanından geçti. Bir kondüktör elindeki bavulu bacaklarına çarptı. Geary'nin kalp atışları gitgide yavaşladı ve orada durup etrafını sakince izlemeye koyuldu. Maurice Blakeney'den hiçbir iz yoktu.

Anlık tehlike geçmişti ancak Geary hâlâ tam manasıyla rahatlayamamıştı. Maurice Blakeney'nin o günün ilerleyen saatlerinde evine giden trene binmek için istasyona muhtemelen tekrar geleceği geldi aklına. Bunun saatini bilmesine de imkân yoktu. İşgününü Londra'da geçirip akşam

yemeğine eve dönecekse saat altı civarında istasyona gelmiş olurdu. Öte yandan yemekli bir davete katılmak veya tiyatroya gitmek için şehirde kalırsa gece yarısına kadar gelmezdi ve o saatte Geary zaten güvenle uykuda olurdu.

Günü mahvolmuştu. Geary her zamanki akılcı ve gerçekçi tavrıyla bu gerçeği kabul etti. Göze çarpmamalı ve Blakeney'ye karşı tetikte olmalıydı. Bir günlüğüne huzurunun bozulması, huzurunu tamamen kaybetme riskine girmekten evlaydı. Yavaş ve dikkatli adımlarla istasyon büfesine doğru ilerledi. Yürürken o rahatsız alçı içindeki kırık kaburgalarının ağrısını fark etti birden. O İrlandalı vahşi adama lanet okudu; Geary o adama ilk kez gerçek bir nefret hissetti. Önceden bu olayı kişisel algılamamıştı, herkesin başına gelebilecek bir musibet, bir talihsizlik olarak görmüştü, yürürken fırtına yüzünden yola devrilen bir ağaç misali. Fakat şu anda bir anlığına İrlandalı adam ve Maurice Blakeney, Geary'nin zihninde *bir* olmuştu âdeta. İkisi de avcıydı ve onu ormanda yuva belledi̇ği alandan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. İkisi de aynı derecede acımasızdı.

Geary istasyon büfesine giderken durup bir gazete aldı. Sonra bir fincan kahve alıp köşedeki koltuğa geçti. Sırtını duvara verebilmek için yan dönerek oturdu. İşte şimdi kendini güvende hissediyordu. Kimse aniden arkasından yanaşamazdı ve içeri giren herkesi görebileceği bir konumdaydı. Tehlikeli bir durumla karşılaştığı anda gazetesiyle yüzünü örtebilirdi. Otel odasının sinir bozucu tenhalığına maruz kalmak zorunda olmadan, Maurice Blakeney veya başka birinin saldırısına karşı emniyetteydi artık.

Geriye tek bir sorun kalmıştı: Bu sığınakta daimi kalması mümkün değildi. İstasyon büfesi kalabalıktı ve bir fincan kahve alıp saatlerce otururşa çalışanların hasmane bakışlarına maruz kalırdı. Ellerinde servis arabalarıyla durmadan

oradan oraya koşturup tabak çanakları toplayan ve masaları silen iki Batı Hint Adalının ona bakıp aralarında fısıldadığı şimdiden gözünün önünde canlanıyordu. Birbirlerinin yanından geçerken her zaman bir iki kelam ederlerdi ve içlerinden birinin ona doğru bakıp durduğuna da emindi.

Geary hiç kımıldamadan gazetesini kaldırdı ve sayfaları kendine siper ederek saatine baktı. Yirmi dakika olmuştu. Bir fincan kahve ona yarım saat kazandırırdı en azından. Gazeteyi kayıtsız bir edayla indirdi ve boş fincanıyla beraber on dakika daha oturmaya devam etti. Ardından ayağa kalktı. Batı Hint Adalılardan ikisi de o âna kadar masasını temizlemek için harekete geçmemişti. Kahve fincanı, bir İngiliz'in özgürlüğünün meydan okuyan sembolü gibi dirseğinin dibinde duruyordu.

Bir Fransız için böyle bir sorun olmazdı tabii. Avrupa'nın âdetlerine göre bir bardak bir şeyler alıp tüm sabah bir kafede oturabilirdiniz. Acaba Paris'in büyük bir tren istasyonunda da aynısı geçerli olur muydu? Geary bir an, yolcu trenine atlayıp bir aylığına Paris Kuzey Garı'na gitmek gibi çılgınca bir fikre kapıldı. Tabii bu hayali, çıkacak onca pürüzü hatırlayınca solup gitti: yolcu trenine binmek için Londra'nın diğer ucuna gitmek, döviz almak için bankaya gitmek, bavul hazırlamak, oteldeki rahat yuvasından ayrılmak, yeniden rezervasyon yaptırma kaygısı... Ayrıca yolculuktan da ürktü hemen. Onun sevdiği şey trenler değil, istasyonlardı. Herhangi bir istasyon da değil, yalnız bu veya buna çok benzeyen bir istasyon. Kuzey Garı'na gitse de fena olmazdı tabii ama, ancak sihirli şekilde oraya ışınlanırsa. O da taş çatlasa, bir aylığına.

Ayağa kalktı. Neden kendini böyle huzursuz edici düşüncelere kaptırıyordu ki? Gazetesini düzgünce katlarken, kendi kendine, "Kontrol tamamen sende," dedi sessizce.

Kahvesini tekrar doldurmak için tezgâhın oraya gitse de daha fazla kahve içme fikrine midesi isyan etti. O yüzden kendisine bir kâse sıcak çorba ve bir dilim beyaz ekmek aldı. Döndüğünde, az önce kendisinin oturduğu köşe koltuğa oturmak üzere olan şişman ve rüküş bir kadın gördü.

Yaşadığı paniği bastırmaya çalışırken elindeki ekmeği ve çorbayı güçlükle tutarak oturacak başka yer aradı. Birkaç boş yer vardı ama hiçbiri onun işini görmezdi. Güvenli ve korunaklı yerlerin hepsi doluydu. "Sakinsin," dedi kendi kendine. Hiç tereddüt etmeden ekmeğini ve çorbasını en yakınındaki masaya bıraktı. Onu izleyen biri olduysa bile, bavulunu veya paltosunu daha güvenli bir yere koymak için elindekileri geçici olarak masaya bıraktığı izlenimine kapılırdı. Sonrasında duraksamadan ve arkasına bakmadan perona doğru yürüdü.

Kendisini nerede emniyete alabilirdi? Aklına otele dönmek gelse de içi ürperdi, gece olmadan gidemezdi. Gece olunca sorun kalmayacaktı, çünkü etrafındaki sekiz milyon kişinin de yattığını bilerek rahatça yatıp uyuyabilecekti. Ama peronda kalırsa Blakeney'nin o irdeleyen bakışlarına maruz kalma ihtimali vardı. Peron... Hangi peron? İstasyonun karşı tarafının arkasında, sadece demiryolu personelinin bulunduğu, karanlık mağaralara açılıyormuş gibi görünen boşlukların olduğu tuhaf ve karanlık bir alan vardı.

Orada güvende olurdu ve onu gören bir çalışan da onun bir denetçi veya başka bir yetkili olduğunu düşünürdü.

Çevik bir vakarla yürüyerek istasyonun giriş salonuna geçti, taksi durağının yanından ilerledi ve "Sadece Yetkili Personel" yazılı uyarıların altındaki uzun perona doğru ilerledi.

Geary bir saat boyunca bir kemerden diğerine geçti. Kasa taşıyan demiryolu işçileri, kâğıt demetleriyle yanından hızlıca

geçip gidenler, bir dizi küçük vagonu bir aşağı bir yukarı sürenler... İnanılmaz bir huzur vardı burada. Geary kollarını kavuşturup bacaklarını ayırarak ayakta duruyor ve bu dokunulmazlığının tadını çıkarıyordu. Ardından omzunun sertçe dürtüldüğünü hissetti ve döndüğü zaman, bir kasketin altından kendisine şüpheyle bakan bir çift gözle karşılaştı.

"İngiliz Demiryolları personeli misiniz acaba?" diye sordu ses, gergin ve biraz da otoriter bir tonla. Doğu Londra aksanı vardı.

"Hayır," dedi Geary.

"Kimsiniz o halde?"

"Yolcuyum," dedi Geary.

"Yolcusunuz demek? Biletinizi görebilir miyim?"

"Biletimi görevliye vermiştim."

"Biletinizi görevliye verdiniz ve dönüş biletiniz de yok... Dönecek bir yeriniz olmadığından da halka kapalı bir peronda bir saattir dolanıp duruyorsunuz. Okumanız var mı?"

"Evet," dedi Geary.

Adam sert ve kendinden emin gözlerle ona baktı. "Bak dostum, beni kandıramazsın, bil de."

"Kimseyi kandırmaya çalışmıyorum." Geary içinden, *sakinsin, kontrol tamamen sende*, diyordu.

"Senin gibileri çok gördük biz."

"Benim gibiler derken?"

"Masum ayaklarına yatma hiç bana. Charley!" Adam amirane bir ses tonuyla bağırdı. Arkalarındaki oyuktan, iri yarı cüssesine giydiği, el kadar kısa ceketiyle kızıl saçlı bir kondüktör çıktı.

"Haklıymışız Charley. Bu da onlardan biri."

"Sen şunu tut da ben gidip sendika yetkilisini getireyim," dedi Charley hemen.

Geary'nin göğsünde kontrol edemediği bir panik dalgası yükselmeye başladı. Alçı kaburgalarını kavuruyordu âdeta. "Neden bahsettiğinizi anlayamadım," dedi tiz bir sesle hemen.

İlk gelen adam Geary'nin dirseğini sıkıca kavradı. "Tamam Charley, sen git telefon aç. Sendika sözleşmesini ihlal eden, zaman ve hareket etütçüsü hergelelerden birini yakaladığımızı söyle."

"Sandığınız kişi değilim ben!" diye haykırdı Geary. "Sendikadan birini buraya getirirseniz kendinizi rezil edersiniz. Bunlarla benim hiçbir ilgim yok."

"O riski almaya razıyım. Hadi git sen, Charley."

Geary'yi dikkatlice süzen Charley, "Bunun daha önce görmüştüm," dedi. "Peronlarda dolanırken görmüştüm."

"Beni peronlarda görmeniz çok normal," dedi Geary çaresizce. "Düzenli olarak trene biniyorum."

"O halde bize abonmanını göster," dedi ilk adam sakince.

Geary dirseğini adamın elinden kurtarıp cüzdanını çıkardı. Parmaklarının titremesini engelleyerek, gayet sakince, iki adet gıcır gıcır bir sterlinlik banknot çıkardı. Birini Charley'ye uzattı, Charley hiç ikiletmeden aldı.

Ama maraz çıkaran ilk adam kıpırdamadı. "Rüşvet vererek bu işten sıyrılamazsın."

"Rüşvet değil bu," dedi Geary. "Özür dilemek için veriyorum bunu. Belli ki sizleri rahatsız edip şüphe uyandırmışım. Beni muhbir falan sanmışsınız. Aslında ben zararsız bir deliden başka şey değilim." Bu lafın üstüne de sırıttı.

"Deli mi?" dedi Charley.

"Ben bir demiryolu âşığıyım," dedi Geary. "İstasyon yönetimi de özellikle ilgimi çekiyor. Büyük istasyonlarda işlerin nasıl organize edildiğiyle ilgili bir kitap yazıyorum."

Charley'ye döndü. "Beni peronlarda gezinirken gördüğünüzü söylediniz. Ülkenin her ana hat istasyonundaki peronlarda dolanırken görebilirsiniz beni. Etütçü falan değilim yani." Banknotu uzattı. "Alın hadi, özrümü kabul edin. Hiçbir kötü niyetim yok."

Adam parayı kabul etti, bir süre banknota baktıktan sonra katlayıp cebine koydu. Gözlerini Geary'ye dikerek, "Dikkatli olmak zorundayız," dedi.

"Şüphesiz."

"Aslında sana tam da inanmış değilim."

"İnanacaksınız," diye gülümsedi Geary. "Kitabım çıktığı zaman."

"Adın ne?"

"Roger Lloyd," dedi Geary.

İri yarı Charley umursamazca dönüp gölgelere doğru ilerledi yine. Diğer adam dikilmeye devam etti. Aslında konuyu kapatmaya pek gönlü yoktu ama cebindeki para sayesinde sakinleşmişti de.

"Sen yine de buralarda dolanma en iyisi."

"Hemen gidiyorum," dedi Geary neşeyle. "Biraz fikir sahibi olayım demiştim sadece. Daha fazla kalmama gerek yok zaten."

Adamın sert bakışları altında dönüp istasyonun giriş salonuna doğru gayet rahatça ilerlemeye başladı ve hâlâ izleniyor olma ihtimaline karşı da yoluna devam edip metroya indi. Otomatik bilet makinelerinin yanında durup belirli bir istasyonun adını arıyormuş gibi makineleri inceledi. Cüsseli, tombul bir siyahi kadın biletleri topluyordu. Kadın, Geary'ye şefkatli gözlerle baktı, yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracak gibiydi sanki. Geary tedirginlikle oradan uzaklaştı ve kadın başka bir şeyle meşgulken hızla geldiği yola doğru

yürümeye başladı. İstasyonun girişine çıkan basamaklardan yukarı çıktı. Daha öğle yemeği vakti bile gelmemişti. Günün geri kalanını nasıl geçirecekti? Her daim var olan Blakeney tehlikesinden nasıl saklanacaktı? Herkes onu mu izliyordu?

İstediği zaman odasına kaçabilirdi tabii. Yalnızlığa bir iki saat dayanabilirdi. Yanına ilginç bir kitap da alırdı hem. Ama sonra yine bir korku bastı Geary'yi. Odasını gözetliyor olabilirlerdi. Gece olana dek odasından uzak durması en iyisiydi. Eliot, şiirinde ne demişti hani? "Ayakkabılarını koy kapıya, uyu, hazırlan hayata." Bu kadardı işte.

Büyük bir azimle kendini sakinleştiren Geary daha kalabalık olan büfeye gitti ve tezgâhın önündeki uzun kuyruğa girdi. Oradan etli börek ve bir şişe bira alıp pencereye yakın bir yere geçti. Gerektiği durumda hiç göze batmadan uzaklaşabilmek için ayakta yemeye başladı. Sandalyeden kalkarsa dikkat çekme ihtimali vardı çünkü.

Bir yandan böreğini yiyip bir yandan birasını yudumlarken istasyona baktı. Dışarıdan giren ışık sanki porselenin içinden süzülerek geliyordu. Hayatlarını oluşturan geliş gidişlere odaklanmış donuk yüzlü insanlar telaşla geçip gidiyordu. İnsan seli daha da yoğunlaştı, yeni bir tren gelmişti. Ellerinde evrak çantaları taşıyan veya ağır çantalarla güçbela hareket eden yolcular metroya doğru ilerlemeye başladı. Birkaç tanesi aralarından ayrılıp istasyon büfesine girdi. İnsanlar, bir sürü insan. Hoş, kalabalık ve anonim bir insan seli. Aralarından birinin yüzü gözüne çarptı. Ufak bir yüz ve tereddütlü bir ifade. Mavi yağmurluk giymiş, ufak tefek, endişeli endişeli etrafına bakınan, istasyonun karanlık ve değişen sayfaları arasındaki küçük bir soru işareti. Geary, oğlu David'i tanımıştı.

Rüya mıydı bu? Rüyaysa bile, gerçek hayatta nasıl davranacaksa rüyada da öyle davranmalıydı. Geary bardağını

hızlıca bırakıp dışarı çıktı ve aheste aheste dolanan çocuğun yanına gitti.

"David," dedi sakin ve sessiz bir tonla.

David bir hışımla döndü. O babasını bulmadan babasının onu bulmasından rahatsız olduğu belliydi. Önceden hazırladığı bir selamlaşma veya muhabbete giriş konuşması varsa da aklından uçup gitmişti o an. Yüzü kızardı, sonra solgunlaştı ve yutkundu.

"Baba, merhaba. Ben sadece... şey..."

Geary'nin yüzüne sıcak bir tebessüm yayıldı ve o gergin havayı samimi bir hoş geldinle dağıttı. "İçeri gel de bir şeyler ye hadi. Acıkmışsındır."

"Evet, öğle yemeği yemedim."

Geary'nin şefkat damarı kabarmıştı. "O zaman büfeyi boş ver. Otele gidelim de sana düzgün bir öğle yemeği yedireyim."

Ağzından çıkan bu coşkulu ve aceleyle söylenen sözleri neredeyse istemdışı söylemişti. Otel girişine doğru gayriihtiyari yürüdü. Aç bir çocuk, müşfik bir baba; şu dakikadan sonra beklenmedik bir durum yaşanırsa savuşturması çok kolay olacaktı.

David, yemek salonundaki masaya oturana kadar sessiz kaldı. Sonrasında, "Burada mı kalıyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedi Geary.

"Ne kadar süre kalacaksın?"

"Duruma göre değişir. İşleri yoluna koymam ne kadar sürerse o kadar."

David ona derin ve ciddi bir ifadeyle baktı. "Ne tür işler?"

Geary bu soruya açık yüreklilikle cevap vermek isteseydi, "davullar" derdi. Son birkaç aydır kafasının ve göğsünün içinde davullar çalıyormuş gibi bir his onu rahatsız ediyordu. Bu davullar hem ses hem de titreşim yaratıyordu. Bazen

hafifçe tıngırdatılıyormuş gibi, bazen bagetlerle yavaştan çalınıyormuş gibi, bazense çok sert ve hızlı hızlı vuruluyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Evliliklerinin son haftalarında, bazen sabahın erken saatlerinde Elizabeth'in yanında sırtüstü uzanırken davulların öyle bir coşkuyla çalındığını duyardı ki Elizabeth bu sesten nasıl uyanmaz, anlamazdı.

O kötü dönemlerde bir keresinde Londra'ya gittiğini, trenle eve dönmek için istasyona erken geldiğini fark edince büfede sessizce treni beklediğini ve büfede bulunduğu zaman içinde davulların hiç çalmadığını David'e söyleyebilirdi aslında. O kadar kulak vermesine rağmen davul sesi gelmemişti. Trene binip de tren hareket etmeye başladığı anda tekrar çalmaya başlamışlardı ama. O günden sonra istasyonda kalıp davul seslerinden uzaklaşma fikri aklına yatmaya başlamıştı işte.

David'e davulları anlatabilirdi ama anlatmadı. Onun yerine omuz silkip, "Birkaç teferruat işte. Nereye gideceğim, ne yapacağım gibi."

"Baba," dedi David aniden. "Neden bizimle kalmak istemiyorsun?"

Geary'nin yanında beliren garson, "Sipariş verecek misiniz efendim?" diye sordu o sırada, sessizce.

Geary, David için güzel bir yemek ve kendisi için de yarım şişe şarap sipariş etti. "Kutlamak için," diye açıkladı. "Seni görmek beklenmedik ve çok hoş bir sürpriz oldu."

Garson yanlarından ayrıldı. David sessizce oturup masa örtüsüne bakıyordu. Belli ki sormak için kendini paraladığı soruya yanıt alamadığı için incinmişti.

"Bak David," dedi Geary nazikçe. "Sen bana bir soru sormadan önce benim sana sormak istediğim bir soru var."

Çocuk sessizce ve temkinle bekledi.

"Buraya gelmekteki amacın neydi?"

"Seni bulmak," dedi David.

"Beni burada bulacağını kim söyledi?"

David eline çatal alıp baktı ve yerine koydu. "Seninle konuşmak istiyordum."

"O yüzden de buraya geldin," dedi Geary. "Ama neden burası? Neden istasyon? Bir şey olmuş ki benim burada olduğumu düşünmüşsün."

David asi bir ifadeyle baktı. "Haklı çıktım sonuçta, değil mi?"

Garson kız, David'in çorbasını ve Geary'nin bir sepete konmuş yarım şişe pahalı şarabını getirdi. Geary kadehe biraz şarap koyup tadına baktı ve garsona başıyla onay verdi. Garson kız Geary'nin kadehini doldurup gitti.

"Şerefine," dedi Geary, David'e. Birkaç yudum alıp kadehini masaya koydu. "David, üzülecek bir şey yok evladım. Benim evde olmamam senin için büyük değişiklik, farkındayım. İlk başta alışmak biraz zaman alacaktır ama her zaman iletişim halinde olacağız ve beni ne zaman istersen göreceksin. O evde yaşamıyor olmam hâlâ baban olduğum gerçeğini değiştirmez, sen de biliyorsun." Güç almak için biraz daha içti. "Böyle olması daha iyi. Bir gün sana her şeyi anlatmaya çalışacağım, söz veriyorum."

David çorbasını bitirdi. Babasını duymamış gibi görünüyordu. Ama birden kaşığını boş tabağa bırakıp gözlerini belerterek Geary'ye baktı ve "Niye istasyonda yaşıyorsun? Ben bunu anlamıyorum," dedi.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu Geary aceleyle. Kaburgaları ağrıyordu; alçı canını çıkarıyor gibiydi resmen.

"Kimin söylediğini söylersem, neden böyle yaptığını anlatacak mısın bana?"

Geary bir an tereddüt etse de, "Evet," dedi sonra.

David öne doğru eğilerek, "Okuldaki bir çocuktan duydum," dedi. Garson önüne bir tabak sulu et koysa da David görmezden geldi. Gözleri babasının yüzüne kilitlenmişti. "Senin tüm vaktini..." Bir an duraksadı. "İstasyonda geçirdiğini söyledi."

"Patates ister misiniz efendim?" dedi garson, David'e. Diğer masalarla ilgilenmek için acelesi vardı ama David istediği garnitürleri seçene kadar bir yere kımıldayamıyordu.

"Biraz al bence," dedi Geary. "Lahana da güzel duruyor."

David lahanayı gayriihtiyari alıp tabağına koydu. Yalnız kaldıkları zaman tekrar denedi. "O çocuk dedi ki, sen..."

"Kim ki bu çocuk? Adı ne?"

"Julian Robinson."

Geary durup düşündü. "Philip Robinson'ın oğlu olmalı."

"Babasının kim olduğunu falan bilmiyorum. Ama okul bahçesinde yanıma gelip, 'Senin baban deli,' dedi." Korkuyla başını önüne eğdi. Kelimeler nihayet ağzından dökülmüştü.

Üç oldu bu, diye düşündü Geary. Blakeney, sonra demiryolu işçisi, şimdi de bu. Daha ne kadar dayanabilecekti? Bir sabah içinde üç saldırı.

"Ona inandın mı peki?" diye sordu.

David hâlâ başını eğmiş masaya doğru bakarken, hayır anlamında kafasını salladı.

"Deli olduğumu söylemesinin bir sebebi var mıymış peki?"

"İstasyondan hiç çıkmadığını söyledi. Tüm vaktini burada dolanarak geçirdiğini ve artık normal davranmadığını söyledi."

"Sana normal davranmıyor gibi geliyor muyum peki?" diye sordu Geary nazikçe.

"Bilmiyorum," dedi David. Aniden yüzünü buruşturup tabağını kenara gitti. "Yiyemeyeceğim," diye sızlandı.

"Bak, David, endişelenmene gerek yok. O çocuğun hangi saçma sapan söylentiye inandığını bilemem ama aklım gayet başımda, bunu sen de rahatlıkla görebilirsin."

"Kendi derdimde değilim ben," dedi David. Sesi yumuşak ve boğuktu. "Babamın deli olduğunu söylemeleri umurumda değil. Ben senin için endişelendim, hepsi bu."

Geary kalan şarabını uzun ve pervasız bir yudumla bitirdi. Sakinleşmek için kendini zorlayıp gülümsedi ve şöyle dedi: "Hadi yemeğini ye de sonra odama çıkalım. Sana kaldığım yeri gösterip neler yaptığımı anlatayım. Rahatlatır mı bu seni?"

"Evet," dedi David. Burnunu silip, "Çok acıkmışım," diye ekledi.

"Güzelce yemeğini ye hadi o zaman," diyerek gülümsedi Geary. "Buranın yemekleri fena olmuyor."

David yemeğini bitirdikten sonra asansörle yukarı çıktılar. Özenle seçilmiş uyumlu renklerdeki halısı, perdeleri, yatak örtüsü ve yarı açık kapıdan parıldayan tertemiz banyosuyla Geary'nin odası günlük yaşamın alelade bir örneği gibi duruyordu.

"Görüyorsun işte David," dedi Geary koltuğa gömülerek. "Bu otel çok merkezî bir konumda ve aşırı da pahalı olmayan düzgün bir işletme. Her şeyi yoluna koyana dek burada kalmam benim için çok uygun yani." David'e bu konuda soru sorma şansı vermeden hemen ekledi: "Burada olduğunu bilen var mı bu arada?"

"Sadece sen."

"Evdekilerden birine söylemedin mi yani?"

David başını olumsuz anlamda salladı. "Artık annemden hiçbir şey için izin istemeyeceğim. Bir şeyi yapmanın doğru olduğunu düşünüyorsam yapacağım."

Geary sert bir bakış attı. "Henüz dizginleri ele alabilecek yaşa gelmedin, delikanlı."

"Sen orada kalmak istemediğin için evden temelli ayrılabiliyorsan benim de bir günlüğüne buraya gelmemde bir sakınca olmayacağını düşünüyorum," dedi David dikkatlice.

"İkimizin durumu çok farklı."

"Nedenmiş o?"

Geary de nedenini anlamadığı için bu soruya karşılık vermedi. "Neyse," dedi. "Seni trene bindireyim de evdekiler endişelenmesin. Saat dördü çeyrek geçe bir tren kalkacak."

"Ne kadar var?"

Geary saatine baktı. "Bir saat kadar."

"Benden kurtulmak istiyorsun, değil mi?" dedi David acı acı.

"Evdekiler endişelenmesin istiyorum sadece," dedi Geary. Çocuğun yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görünce daha yumuşak konuşarak devam etti: "David, lütfen endişelenme. Ne olursa olsun ben sana hep sahip çıkacağım, hiçbir şeyin eksik kalmayacak. Ayrıca ne zaman bana bir şey sormak veya söylemek istersen beni gelip görebilirsin."

"Burada mı olacaksın?"

"Nerede olursam olayım," dedi Geary. "Adresimi mutlaka bildireceğim sana." Cüzdanını çıkardı. "Bilet alırsın, cebinde dursun," dedi ve David'e beş sterlin uzattı. "Buraya gelecek parayı nereden buldun peki?"

"Noel için topladığımız paradan," dedi David. "Tüm parayı harcamak zorunda kalmama rağmen tek bilet alabildim."

"Tek bilet mi aldın sadece?" diye tekrarladı Geary. "Beni gerçekten özlemişsin sanırım. Peki nasıl dönmeyi planlıyordun?"

"Seni görene kadar burada kalacaktım," dedi David. Gözlerini kaçırarak, "Seni çok özlüyorum," diye ekledi.

Geary'nin içinde bir şeyler kırılmış gibi oldu. Duygularını göğsündeki cam kaplarda dikkatlice taşıyor gibiydi normalde ama şu an o kaplar paramparça olmuş ve göğsü kan revan içinde kalıp cam kırıklarıyla dolmuş gibiydi. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama söyleyeceklerinin doğurabileceği olasılıklar ruhunu sıkıştırdı. Hemen o an istasyondan ayrılıp David'le eve döneceğini söylemek istedi. Yanına taşınması için David'i otele çağırmak istedi. David'e davullardan bahsetmek istedi. Bir hafta içinde istasyon otelinden ayrılıp David'in her okul tatilinde gelip kalabileceği bir yere taşınacağının sözünü vermek istedi. Hepsinden öte, hem David'in kalbindeki hem de kendi kalbindeki o buz gibi ağırlığı kaldıracak bir kelam etmek istedi. Ama hiçbir şey diyemedi ve ağzını bükerek kapadı. Baba ve oğul, o ruhsuz mobilyaların arasında birbirlerine baktılar.

"Eve hiç gelecek misin peki?" diye fısıldadı David.

"David," dedi Geary. Sesi duygusuzdu, kapı gıcırtısı gibi yankılanmıştı. "Sana şu an söz veriyorum ki her şeyi yoluna koyacağım. Durumları düzelteceğim." Dedikleri inandırıcı gelmiyordu ama David'e gerçekleri anlatmak için çok geçti artık. Aynı şekilde devam etti: "Göreceksin bak. Hayatımı tekrar şekillendirmem gerekiyor ama şekillendirdiğim zaman hem beni anlayacaksın hem de o hayatın bir parçası olacaksın. Sana söz veriyorum David."

Çocuğun yüzü biraz aydınlandı ama gözlerinde hâlâ bir sıkıntı vardı. Elle tutulur bir vaat için yalvarıyormuş gibi bakıyordu Geary'ye.

Geary çaresiz kalmıştı. Göğsünün içindeki kan ve cam kırıkları çalkalanıyordu. David'i çok seviyordu. Oğluna ulaşması gerekiyordu, başka çaresi yoktu.

"Şuna bak," dedi aniden. Ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Gömleğini ve atletini çıkarınca beyaz alçı o cılız ışıkta parlamaya başladı.

David yerinden sıçradı. "Bu da ne böyle?!"

Geary alçıya vurdu. "Ufak bir kaza geçirdim. Düşüp birkaç kaburgamı kırdım. Bir iki hafta kadar bu civardan ayrılamamamın bir nedeni de bu. Yolun aşağısındaki hastanede tedavi görüyorum."

David dehşet dolu bir merhametle alçıya baktı. "Acıyor mu?"

"Başlarda biraz acıyordu. Bir iki gece pek uyuyamadım ama şimdi iyiyim."

"Nasıl oldu peki?"

"Merdivenlerin başında ayağım kaydı. Yerde muz kabuğu veya yağlı bir kâğıt falan vardı sanırım. Düştüğüm zaman aynı yerden iki kaburgamı kırmışım."

"Seni kaldıran oldu mu bari?"

"Kendim kalktım," dedi Geary. Üstünü başını çıkardığı için birden utanarak hızlıca giyindi. Alaycı bir gülümsemeyle, "Görüyorsun işte. Diğerleri neyse de, burada kalmam için ufak bir neden gerçekten var yani."

David hızla pencereye doğru yürüdü. "Biraz içim rahatladı," dedi. "Seni böyle görüp geçirdiğin kazayı duyunca..."

"Kafanda bir şeyler oturdu mu?" diye tamamladı Geary.

"Evet, oturdu."

İkisi de rahatlayarak birbirine gülümsedi. Geary'nin göğsündeki çalkalanma durmuştu. Hatta cam parçalarının bile kaburgaları gibi birbirine kaynayacağını hissetti.

"Neyse o zaman," dedi saatine bakarak. "İstasyona insek iyi olur artık."

"Hemen mi?"

"Daha yapacak bir sürü işimiz var ama," dedi Geary. "Önce treninin hangi perondan kalktığını bulup sana bilet alacağız. Sonra kitap standından istediğin kitabı seçersin. Tüm bunları hallettikten sonra yanında götürmen için bir bardak çay alana kadar trenin gelmiş olur zaten." Paltosunu ilikleyip kapıya doğru yürüdü. Odanın boş havası onu daraltmaya başlamıştı. "Gidelim hadi," dedi.

David yavaşça hareket etti. "Bana yazar mısın peki?" diye sordu.

"Her hafta yazacağım," dedi Geary neşeyle.

"Hele kaburgaların iyileştiğinde mutlaka yaz."

"Alçı çıktığı gün sana telgraf çekeceğim."

İkisi de güldüler. Kahkahalar eşliğinde, âdeta süzülürcesine koridordan geçip asansöre bindiler. Geary hiç duraksamadan otel lobisinden geçip istasyona yöneldi. İkisi birlikte akın akın gelen kalabalığın arasında dolanırken Geary rahat bir nefes aldı. Evet, sorunları çözülecekti. David daha mutlu hissedecekti artık. Aralarındaki geçici kopukluk onarılmıştı. İrlandalı adam bile otelde kalması için Geary'ye nesnel bir neden sağlayarak bu problemi aşmasına katkıda bulunmuştu. Yanında yürüyen sarışın çocuğa hoşnutlukla baktı.

Derken Blakeney'yi gördü.

Doktorun gözlük camları, yılın o döneminde gün boyu yanan elektrik lambalarının altında parlıyordu. Evine gidecek tren için erken gelmiş olmalıydı. Muhtemelen David'i bindirmeyi planladığı trene binecekti o da. Karşılaşırlar mıydı peki? Yetmiş dakikalık yolculuk sırasında Blakeney bir fırsatını bulup çocuğu sorgu suale çeker miydi?

Geary donup kaldı. Blakeney ile oğlunu birbirlerinden uzak tutmalıydı. Buradan rahat rahat izleyip Blakeney'nin David'den önce trene bindiğinden emin olabilecekti.

Ama sonra en istemediği şey oldu: Yirmi metre kadar uzaklarındaki Blakeney dönüp onları gördü.

"David," dedi Geary aceleyle. "Biz en iyisi..." Etrafına bakındı. Danışma çok yakınlarındaydı. "Şuraya soralım da senin tren hangi perondan..."

"Şuraya bilgi kâğıdı asmışlar," dedi David. "Oradan öğreniriz." Kenara çekilip tren kalkış saatleri listesini incelemeye başladı. Bir yetişkin gibi bunu becerebiliyor olmak hoşuna gitmişti belli ki.

"O listelere güvenmem ben," dedi boğazı kupkuru olan Geary. "Burada ani değişiklikler yapılabiliyor." Blakey'nin onlara doğru gümbür gümbür yaklaştığını görmezden gelmiş gibi davrandı. "Bence danışmaya gidersek..." Istırap içinde kıvranıyordu âdeta.

"İşte burada," dedi David kendisiyle gurur duyarak. "Birinci peron. Tren tam durduğumuz yerden kalkacakmış baba. Birazdan gelir bence." Başını uzatıp demiryolu hattına baktı.

"İyi o zaman," dedi Geary. "Oyalanmayalım da gidip biletini alalım," diye ekledi sertçe. Blakeney tam yanlarına gelmek üzereydi ki Geary, David'i kolundan tutup hızla perondan uzaklaştırmaya çalıştı. Blakeney'ye doğru yürüyerek tam dibinden geçtiler.

"Ne bu acele baba ya?" diye çıkıştı David.

Blakeney cana yakın bir sesle, "Tekrar karşılaştık," dedi.

"Hı hı," diye onayladı Geary hızla yanından geçerek. Perondan ayrılıp sağ salim bilet gişesine ulaştılar.

"Daha çok vakit var baba ya."

Geary etrafı şöyle bir kolaçan etti. "David, o adamı gördün mü? Bizimle konuşan hani?"

"Demin konuşan gözlüklü adamı mı diyorsun?"

"Aynen onu diyorum," dedi Geary. Hızlı hızlı nefes almaya başlamıştı. Bir mendil çıkarıp yüzündeki teri sildi. "Bu dediğimi sakın unutma David: O adamla sakın konuşma."

"Onu tanımıyorum ki zaten."

"Seninle aynı trene binebilir," dedi Geary alçak sesle. "Sana soru soracak olursa sakın cevap verme. Öyle bir şey olursa oturduğun yerden kalkıp trenin başka kısmına geç. İstersen yemekli vagona gidebilirsin. Sana para vereceğim, beş sterlinine dokunmana gerek yok. Ama gelip de yanına otururşa başka masaya geç veya kompartımanına geri dön. Onunla sakın konuşma."

David fal taşı gibi açılmış gözleriyle bakıp başıyla onayladı. Yetişkinlerin bu devasa hırsları karşısında çok etkilenmişti. Bu devlerin arenasına girmişti artık; bu durum ona kendini önemli ama aynı zamanda çok savunmasız hissettirmişti.

"Ondan uzak duracağım baba." Belli ki çok büyük ve mühim bir mesele vardı ve bu konuda babasını sorgulayamayacağını hissetmişti.

Geary, David'in biletini aldı. Daha trenin kalkmasına yirmi dakika vardı. Tren boş vagonlarıyla perona yanaştı fakat Geary, David'i trene bindirmeye cesaret edemiyordu. Oğlunu Blakeney'ye altın tepside sunmuş gibi olacaktı resmen. Ancak aklına bir fikir gelince canlandı.

"Hadi gel David. Tren kalkana kadar ben de seninle trende otururum. Treni kaçırma riski olmadan rahat rahat konuşuruz hem."

David tereddüt etti. "Ya o adam da binerse?"

"Ben senin yanındayken yanına yanaşamaz."

Ama Geary yanılıyordu. Geary ve David trene bindikten kısa süre sonra Doktor Blakeney perona geldi. David cam kenarında oturuyordu ve Blakeney de o tarafa yaklaşınca

çocuğu fark etti. Yüzünde meraklı bir ifade belirdi ama sonra durdu.

"Beni gördü baba." David korkmuştu.

"Önemli değil," dedi Geary. David'e Blakey'nin bir çocuk katili veya belki bir vampir olduğu izlenimi vermişti galiba, o anda bunu fark etti.

"Ama bana bakıyor."

Blakeney, yüzünde yüreklendirici bir tebessümle cama biraz daha yaklaştı ve sonra Geary'yi gördü. Gülümsemesi kaybolmasa da daha silik ve ihtiyatlı bir hâl aldı.

"Buraya gelsin de göreyim," dedi Geary dişlerinin arasından.

Blakeney ortadan kayboldu. Vagonun sonundaki kapıya doğru yürüdüğünden emindi Geary. Tüm kasları gerilmiş vaziyette kıpırdamadan oturuyordu. Terden nemlenen göğsünün alçıya deli gibi baskı yaptığını hissediyordu.

"Buraya gelirse ne yapacaksın?" diye sordu David.

Bu soruyla birlikte Geary biraz yatıştı. "Tehlikeli biri değil o David," dedi sessizce. "Sana bir zarar vermez yani. Fırsatını bulursa sana benim hakkımda sorular soracaktır sadece."

"Ama ben de senin hakkında bir şey bilmiyorum ki."

"Senin söyleyebileceklerin arasında onun da bilmek istedikleri olacaktır mutlaka. Ama ona hiçbir şey anlatmanı istemiyorum."

"Senin düşmanın falan mı bu adam, baba?"

Blakeney kompartımanın kapısında belirdi, onlara bakıyordu.

"Evet," dedi Geary hafifçe.

"Ah, Bay Geary," dedi Blakeney sıcak bir ses tonuyla. Kapıyı biraz daha araladı. "Sizin de bugün seyahat edeceğinizi bilmiyordum." İçeri girip evrak çantasını rafa koyacakmış gibi yaptı. "Burada oturmamda sakınca var mı?"

"Kusura bakmayın ama oturmasanız daha iyi olur," dedi Geary, onu tersleyerek.

"Öyle mi?" Blakeney mülayim ve sağlam bir tavır sergilemeye devam ediyordu. "Konuşmanızı mı böldüm?"

"Konuşmamız gereken şeyler var da," dedi Geary.

"Baba oğul arasında tabii, anlıyorum," dedi Blakeney. "O bağ başkadır. Demek ki eve varmayı bekleyemeyeceğiniz kadar acil bir konu."

"Babam..." diye başladı David. David'in Blakeney'ye Geary'nin onunla gelmeyeceğini söylemek üzere olduğu anlaşılıyordu. Geary sertçe David'in ayağına bastı ve cümlesini tamamlayamasın diye hemen araya girdi.

"Oğlumla bir süredir görüşmemiştik Blakeney. Onunla sessiz sakin bir ortamda konuşmak istedim. Bu yüzden tren dolmadan önce erkenden bindik."

"İlginç," dedi Blakeney. "Otelde bir odanız var oysa ki."

"Blakeney, izinsiz gelip rahatsızlık veriyorsunuz." Geary'nin kalbi güm güm atıyordu. "Sanırım mesleğinizin size insanların özel hayatlarına burnunuzu sokma ve konuşmalarını dinleme hakkı verdiğini falan sanıyorsunuz."

"Yani..." dedi Blakeney. Hâlâ ayaktaydı ve evrak çantasını yanında tutuyordu. "Bazı uzmanlık alanlarında öyle oluyor."

"Şunu unutmayın ki ben sizin..." Geary "hasta" demek üzereydi ki kendine engel oldu. David'in önünde bunu diyemezdi! Tüm bu yaşananlar onu büyük bir girdaba çekiyordu. "Blakeney, lütfen beni oğlumla yalnız bırakın," dedi sakin bir tonla.

"Elbette," dedi Blakeney. David'e başıyla sıcak bir selam vererek kompartımandan ayrıldı.

"Çok uzaklaşmayacaktır," dedi Geary. Kafasında sözcükler oluştuktan sonra onları sesli mi söylüyordu yoksa sadece

içinden düşünmekle mi kalıyordu, bilemiyordu. Arkasına yaslandı. Kafasının ve göğsünün içinde yine çalmaya başlayan davul seslerine kulak verdi.

Yanında oturan David bir şeyler söylüyordu ama Geary'nin aklı öylesine karışmıştı ki denilenleri anlamıyordu. David'le Blakeney'yi nasıl ayrı tutacaktı? Onun için çok mühim bir meseleydi bu. Aslında bildiği kadarıyla Blakeney'nin çocuktan öğreneceği tehlikeli bir bilgi yoktu. Ama deli olup olmadığını anlamak için kendisinin peşine düşmüş bir akıl hastalıkları uzmanının, oğlunu ustaca sorgulaması fikrinden de çok çekiniyordu. Her şeyden öte bu durum David'i rahatsız edebilir ve Geary'nin yatıştırmak için onca çaba sarf ettiği korkularını uyandırabilirdi. Davul seslerinin arasında Philip Robinson'a beddualar yağdıran kendi sesini duydu. Sesli olarak ise ağzından tek bir kelime çıkmamıştı.

İnsanlar trene doluşmaya başlamıştı. Koridorlarda gezinip telaşla boş koltuk arıyorlardı. Böylesinin daha iyi olduğunu düşündü Geary. Kompartıman tamamen dolsun ki Blakeney'nin David'in yanına gelip oturma şansı kalmasın istiyordu. Tabii en çok da Blakeney'nin, oğluyla birlikte seyahat ettiğini sanmaya devam etmesini istiyordu. İkisinin birlikte olduğunu düşünürse hamle yapmaya çekineceği kesindi. Son âna kadar yerinden kalkmayacaktı, planı buydu. Tren hareket etmeye başladığı anda da trenden atlayacaktı.

Ama bu defa da Blakeney gelip David'in yanının boş olduğunu görebilirdi. Böyle bir şey nasıl olurdu peki? Eh, tuvalete kalkmışken oradan geçebilirdi.

O kadarını da göze almak zorundaydı artık. İstasyondan çıkıp çocukla seyahat edemezdi. İstasyonun dışındaki alan çok boştu ve varış noktasında ne yapacağını bilmemesi de ayrı bir sorundu.

Geri dönüş treni olmazdı herhalde. Geary dişlerini sıktı. "Beni dinle David," dedi. Oğluna döndüğü esnada iki tane orta yaşlı kadın kompartımana girip raflara paketlerini yerleştirmeye başladı. "Varış noktasına ulaştığında bir Kızılderili gibi davranmanı istiyorum," dedi alçak ve gizemli bir ses tonuyla.

"O ne demek?"

"O adama dikkat et. Seni görmesin. Perona indiğin zaman onun gittiğini görene dek bir şeylerin arkasına saklan. Muhtemelen seni arayacaktır. Ama sen akıllı çocuksun, ona yakalanmayacağına eminim."

David iyice köşesine sindi. Çok ufak ve solgun görünüyordu. "Beni yakalarsa ne yapabilir ki baba?"

Geary gülümsedi. "Her insanın düşmanları olur David. Onunla benim aramdaki kavga fiziksel boyutta bir şey değil. Birbirimizi dövmeye veya bıçaklamaya falan çalıştığımız yok. Ama yine de bir mücadele içindeyim. Kısacası... bir şeyleri elimden almaya çalışıyor."

"Elinden almaya mı?"

"Bana ait olan bir şeyi almaya çalışıyor yani."

"Para mı?" David anlamakta güçlük çekiyordu.

Geary olumsuz anlamda başını salladı. "Para bankada, güvende. O başka bir şeyi çalmaya uğraşıyor ve o şeyin bende kalması gerek."

"Baba, ben hiçbir şey..."

"Dinle oğlum," dedi Geary. Kompartımandaki kadınlar dinliyor mudur acaba diye tedirgin oldu. Kendi aralarında konuşuyor gibi duruyorlardı aslında. "Şu anda bu dediklerimi çözmeye çalışmana gerek yok. Şimdilik senden istediğim şeyi yap yeter. Az önce gördüğümüz o adamdan uzak dur ve bir fırsatını bulur da seninle konuşursa ona hiçbir şey söyleme."

Kırsal kesime özgü giysiler içinde, burnunun ucu kıpkırmızı olmuş bir adam kompartımana girdi. Hemen ardından da borsacıya benzeyen iki adam geldi. Geary korumacı içgüdüleriyle David'e birinci sınıftan bilet almıştı, bu yüzden kompartımanda sadece altı koltuk vardı. İki borsacı adam durakSadı; yan yana oturmak istiyorlardı.

"Sen geç şöyle Jim," dedi adamlardan biri. "Ben gidip iki boş koltuk var mı bakınayım."

"İlerilerde vardır belki," dedi Jim ve Geary'nin yanına oturdu. "Boş yer bulursan beni alırsın."

"Yerini ona verebilirsin," diye fısıldadı David.

"Beş dakikamız daha var," dedi Geary aynı alçak sesle. "Ben inene dek konuşmaya devam edelim." Ardından normal bir ses tonuyla devam etti. "Okul nasıl gidiyor bakalım?"

"Şöyle böyle," dedi David kayıtsızca.

"Okuldan öyle çok sıkılmamaya çalış. Sana oldukça faydalı şeyler öğretebilirler."

David başıyla onayladı. Hayal kırıklığına uğramış gibi duruyordu. Bunca dramatik olay varken konuşmanın gidişatı okula bağlanarak fiyaskoyla sonuçlanmak zorundaydı sanki!

"En sevdiğin ders ne?" diye devam etti Geary. "Hâlâ matematik mi?"

"Hayır, artık biyoloji."

Geary camdan bakarken istasyon saatinin yelkovanının yarım dakika ilerlediğini gördü. Kapı ne kadar uzaktaydı? Hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Sessizliği bozmaya çalışan David, "Evdekilere bir diyeceğin var mı?" dedi sonunda.

"Umarım onlar için her şey yolundadır ve bir ihtiyaçları olursa hiç çekinmeden benden isteyebilirler. Annende bana ulaşabileceğiniz bir adres var."

"Ne adresi? Buradaki otelin adresi mi?"

"Bir avukatın adresi," dedi Geary donuk bir sesle.

Yan gözle çocuğa baktı. O kadar güçsüz ve hassas görünüyordu ki... Ama ona sarılma arzusunu bastırmak zorunda kaldı. Yabancıların arasında rahatsızca oturmuş, babasından yüz kilometre uzağa gitmek üzereydi. İşler bu noktaya nasıl gelmişti? Elizabeth'ten, yuvasından, Enstitü'den ve davullardan uzaklaşmasının mutlak bir gereksinim haline geldiği ilk ânı hatırlamak için hafızasını yokladı.

Çocuğa doğru eğilerek alçak bir sesle, "David," dedi. "Endişelenmeyeceğine söz ver bana."

"Hangi konuda?"

"Herhangi bir konuda. Ama bilhassa da benim evden uzakta olmam konusunda. Ne kadar endişelenirsen endişelen en ufak bir değişiklik olmayacak, sen de göreceksin."

Çocuğun gözleri, *ikiyüzlü!* diye bağırıyordu âdeta.

"Bir yere yerleşir yerleşmez istediğin kadar gelip benimle kalabileceksin," dedi Geary çaresizce.

Tren hafif bir sarsıntıyla hareket etmeye başladı. Paniğe kapılan David, "Acele et!" diye bağırdı. Geary yerinden fırladı ve David'in elini avuçlarının içine alıp sertçe sıktı. Sonra da kompartımandan çıkıp hızla koridora ilerledi.

Tren kalabalıktı. Geri döneceği yolu, camlara yaslanıp sigara içen bir grup genç kapattığı için ileri doğru gitmeye karar verdi. Kapıya uzanan yolun dörtte birini katetmişti ki karşısına Jim'in borsacıya benzeyen arkadaşı çıktı. Muhtemelen yan yana iki koltuk bulmuştu ve Jim'i almak için geri dönüyordu. Neyse ki artık Jim'in zahmet etmesine gerek kalmayacaktı ve David de Maurice Blakeney'den uzak durabilecekti. (Acelesi olsa da bu düşünce aklına gelince rahatladı.)

Jim'in arkadaşının yanından dar koridorda birbirlerine değmeden geçmeye çalışırken tren hızlanmaya başlayınca Geary tedirginliğe kapıldı. Geary'nin nezaketsiz bir aceleyle Jim'in arkadaşını sıkıştırarak geçmesi adamı hem meraklandırmış hem rahatsız etmişti. Geary adamın bu tavrını mazur gördü; ne de olsa Geary'nin trenden inmek istediğini anlaması çok güçtü. Tren peronun sonuna yaklaşırken Geary rayların üzerine mi atlamak zorunda kalacaktı şimdi? Kalbi ağzında, kulaklarında davul sesleri gümbürderken kapıyı açıp basamağa çıktı. Peronun sonuna birkaç metre kalmıştı ancak tren, yolcuların normalde kullandığı alanı geride bırakmıştı ve yük vagonları, balyalar ve benzeri şeylerle dolu önündeki alan göz korkutuyordu. Atlamak için çok mu geçti acaba? Geary bu düşünceyi bastırıp atladı. Atladığı sırada Maurice Blakeney'nin yüzünü tüm netliğiyle görür gibi oldu. Doktor kompartımanından çıkmış ve Geary'nin trenden atlayışına şahit olmuştu.

Geary, aklında türlü türlü felaket senaryosuyla perona indi ve elleriyle dizlerinin üzerine düştü. Neyse ki bacaklarını çarpacağı yükseklikte bir şey yoktu fakat kafası ahşap bir kasaya çarptı ve birkaç saniyeliğine sersemledi. Ardından yavaşça ayağa kalktı. Maurice Blakeney onun trenden atladığını görmüştü. Kaburgaları ağrıyordu. Jim'in arkadaşıyla pencere arasına oturttuğu David'in güvende olmasını umuyordu. Hem umutlanıyor hem de korkuyordu, karmakarışık bir haldeydi. Ama en azından istasyondan çıkmamıştı. Kulak kesilince, davulların sustuğunu fark etti.

Başını ovuşturarak perona gitmek için döndü ve birdenbire, o sabah karşılaştığı çilli yüzlü, çukur gözlü adamın, şüpheli gözlerle kendisine baktığını gördü. Kondüktör Charley'ydi elbette bu.

"Ee, şimdiki bahanen ne bakalım?" dedi Charley. Elinde kırmızı bir işaret lambası vardı ve lambayı Geary'nin kafasına indirip indirmemeyi düşünür gibi hafifçe sallıyordu. "Biraz daha mı araştırma yapayım dedin, beyim? Hareket halindeki bir trenden atlayıp boynunu kırmanın farklı yollarını mı bulmaya çalışıyorsun, nedir?"

"En azından zaman ve hareket etüdü falan yapmadığımı anlamışsındır," dedi Geary.

"Evet," dedi Charley onu dikkatle süzerek. "Orası belli oluyor zaten. Trene binip son anda atlaman birilerini kandırmaya çalıştığına delalet aslında. İzini kaybettirmeye çalışıyor gibisin. Sana bir şey diyeyim mi beyim... bu hâl ve tavırların, kanundan kaçan birine benziyor."

"İyi ya madem," dedi Geary hemen. "Beni en yakındaki karakola götürüp kimliğimi tespit ettir o zaman."

"Bana kurusıkı atmaya kalkma hiç," dedi Charley. Sesinde hafiften bir tereddüt vardı artık.

"O halde sen de bana suçlamalarda bulunma," diye karşılık verdi Geary. Gün boyunca yaşadığı tüm endişelerin, gerginliklerin ve beklenmedik durumların yarattığı hisler bir araya gelip Charley'ye karşı öfkeye dönüşmüştü. Bu kısa ceketli, kızıl saçlı adamı cezalandırıp küçük düşürmek istiyordu. Bütün gün o kadar hırpalanmışken şimdi Geary de onu hırpalayıp mahvetmek istiyordu. "Hadi!" dedi kaba bir sesle. "Bir polis bulalım da biraz önce söylediklerini ona da söyle. Kanundan kaçıyormuşum ya ben."

"O kadar acele etme," diye mırıldandı Charley. Geri çekildi, Geary'nin gözlerindeki garazdan gözü korkmuş gibiydi. "Tuhaf davrandığının sen de farkındasındır."

"İstasyonun halka açık olmayan bölümünde kısa bir yürüyüşe çıkmıştım," dedi Geary. "Sen ve başka bir çalışan bana

zorluk çıkarınca da oradan sakince ayrıldım. Hadi ikinize de nakit para verdiğim gerçeğini hasıraltı edelim ama ben bir kuralı ihlal ettiysem, siz de ettiniz. Trenden atlama meseleme gelince... Bir yere gitmeyeceğim için trenden atladım. Birini uğurluyordum ve biz konuşmamıza devam ederken tren hareket etmeye başladı, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Olağan şeyler bunlar. Ama sen bana kanun kaçağı muamelesi yapıyorsun burada. E hadi gel o zaman da kanunlar bu duruma ne diyecekmiş bakalım." Charley'yi kolundan kavradı. "Polise bana tebelleş olduğunu söyleyeceğim. Bakalım bu işten kim kârlı çıkacak."

Charley elini silkip kolunu kurtardı. Fiziksel olarak Geary'nin en az üç katı güçte olmalıydı. "Tamam, unutalım gitsin," dedi. "Sorun çıkarmak istediğim falan yok. Trenden atlamak için iyi bir nedenin varsa bir sorun da yok zaten, değil mi?"

"Sebebini neden sormadın o zaman?" dedi Geary. "Beni tehdit ederek biraz daha mı para koparmak istedin?"

Charley kaşlarını çatarak uzaklaşmaya başladı ve bir kasa yığınının arkasında gözden kayboldu. Kazandığı bu zafer Geary'ye iyi gelmişti. Perondan aşağıya doğru yürüyerek büfeden içecek bir şeyler almaya gitti. Sorun çıkmayacağına emindi. Blakeney, David'in yanına oturamayacaktı; trenden indikleri zaman da David temkinli davranıp Blakeney'den uzak duracak ve asayiş berkemal olana dek bir yere saklanacaktı. Yaşanacak felaket ihtimali belki de tamamen savuşturulmuştu. Blakeney'nin millete anlatacağı olumsuz bir şey olmadığı sürece Geary'nin huzurunu bozacak bir neden de ortaya çıkmayacaktı. Geary de istasyondaki kalabalığın, şahsi menfaatlerden uzaklığın ve dostane, sıradan insan selinin arasında rahat ve güvende kalmaya devam edecekti.

İçi ısınan ve kendini yeniden güvende hisseden Geary, omuzları iki yanındaki zararsız yabancıların omuzlarına değerken bara yanaşıp sırasını beklemeye başladı. Büyük bir kadeh viskiyi hak ettiğini düşündü.

Elizabeth Geary'nin eteğini kısaltmamaya karar verdiği daveti Bay ve Bayan Marcus Pelt veriyordu. Adrian Swarthmore, Marcus Pelt'i yakın markaja almıştı. Daha açık ifade etmek gerekirse Marcus Pelt'i dıştan samimi, içtense temkinli bir ilişki sürdürülmesi gereken bir adam olarak görüyordu. Pelt çok başarılı bir iktisatçıydı. Hem çok etkili kitaplar yazmıştı hem de üniversitede önemli bir pozisyondaydı. Aynı zamanda reklamın iyisini de kötüsünü de çok seviyordu. Ufak ve seçici bir zümreye olduğu kadar geniş ve kısır görüşlü bir zümreye de hitap etmedikleri sürece hayatı her nedense çekilmez bulan, dalında uzmanlaşmış entelektüellerden biriydi. Tüm reklam araçları Pelt'in bitmek bilmeyen enerjisine uygundu. Televizyon kameralarının karşısına çıkma davetini geri çevirdiği asla görülmemişti. Açık oturumlarda basit bilgelikler sergiler, yarışma programlarına katılır ve hatta evlerde düzenlenen oyunlarda kendini gülünç duruma düşürdüğü bile olurdu. Hiçbir gazete, hatta en sefil bulvar gazeteleri bile Pelt'ten telefonda görüş sunması veya popüler konulardaki bir makale yazması için teklif götürürken reddedilme korkusu yaşamazdı. Her daim kibirli, mutlu ve gururlu bir ifadeyle gülümsediği o tabak gibi yüzü hem ekrandan hem de köşe yazılarının üstünden seyirciye bakardı. Marcus Pelt halinden çok memnundu. Hayatını bu şekilde sürdürebilmesinden çok memnundu. Hem mesleğinde sağlam bir başarıya ulaşmıştı hem de halk nezdinde cafcaflı bir başarı timsaliydi. Hem bu saygınlıktan hem de bu cafcaftan büyük keyif alıyordu.

Adrian Swarthmore'un ise Pelt'e *ihtiyacı* vardı. Birlikte ihtiyatlı bir ittifak sürdürüyorlardı. Swarthmore, Pelt'e kendini tanıtması için sık sık fırsat verebileceği bir konumdayken; Pelt de Swarthmore'un beklentilerini asla boşa çıkarmıyordu. Bu konuyu aralarında hiç açık açık konuşmasalar da Swarthmore büyük fırsat yakalayıp televizyonda önemli bir yer elde ettiği zaman birbirlerinden daha fazla yararlanacaklarını biliyorlardı. Her iki tarafın da birbirine ihtiyacı vardı ve bu ihtiyaç karşılıklı güvensizliklerinden daha güçlüydü.

Oturma odasındaki halının ortasında duran Pelt saatine bakıp, "İlk misafirimiz birazdan burada olur Adrian. Herkes saçtığın ışığın tadını bir süre çıkardıktan sonra akşam yemeği için sakin bir yere gideceğiz," dedi. Sonra karısına döndü. "Masa ayırmayı unutmadın, değil mi hayatım?"

Gayet bakımlı bir hanım olan Bayan Pelt masayı ayırttığını belirtti. Kendisi bir zamanlar Pelt'in sekreterliğini yapmıştı. "Sadece üçümüz adına, Pinocchio'da," dedi.

"Şahane," dedi Adrian Swarthmore. Bekâr Adrian, hem mütevazı hem de süsüne püsüne düşkün Bayan Pelt'i çok beğeniyordu. "Akşam sekize kadar akbabaların beni yemesine hazırım."

Pelt ailesi davet için bitiş saati belirtmemişti, bu yüzden Adrian saat sınırı koyup herkesin buna uymasını sağlamakta sakınca görmedi. Sıkılmaya başlamıştı; taşralılar çok yorucu olabiliyordu. "Kim geliyor?" diye sordu. "Tanıdığım biri var mı?"

"Hepsi seni tanıyor Adrian," dedi Marcus Pelt göz kırparak. "Ama senin tanıdığın biri olduğunu sanmıyorum."

"Biri var hayatım aslında," diye eşini düzeltti karısı. "Kocası onu terk eden kadını da çağırmıştık ya hani? Neydi adı?" O bile, kullandığı ses tonuyla böyle önemsiz insanları aklında tutmakta zorlandığını ima ediyordu âdeta.

"Geary," dedi Marcus Pelt hemen. "Enstitü'deki eleman. İşinde gücünde, sessiz sakin bir araştırmacıydı. Sosyalleşme meraklısı bir tip değildi, hatta bir özel hayatı bile yok gibiydi fakat sonra bir baktık, karısını ve çocuklarını terk edip kayıplara karışmış."

"Kadına moral olsun diye mi çağırdınız?" diye sordu Adrian.

"Hayır," dedi Pelt. İnsanları neşelendirme amaçlı davetler veren biri değildi o. "Geçen hafta bir akşam yemeğinde tanışmıştık da, orada davet ettik. Senin adın geçince hakkında çok latif şeyler söyledi. Gazeteciliğe ilk başladığın zamanlarda meslektaşmışsınız."

"Adı neydi?"

"Söyledim ya, Geary."

"Yok, kızlık soyadı."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Pelt neşeyle. Bu kadının davetine gelmesine müsaade edip Adrian Swarthmore'la olan eski dostluğunu pekiştirmesine olanak sağlayarak yeterince iyilik ettiğini düşünüyordu zaten.

Kapı çaldı ve hizmetçi ilk misafirleri içeri buyur etti. Üniversiteyi bitirmek üzere olan ve gazetecilik sektöründe iş arayan yirmi bir yaşındaki oğullarıyla birlikte bir çift geldi. Pelt'in savunmasını kırıp kendilerini zorla davet ettirmişlerdi. Hatta zorla kabul edildikleri bu davete, hiç bahsetmeseler de oğullarını da sürüklemişlerdi. Oğullarının cılız bedenini alıp sessiz bir çaresizlikle Swarthmore'a sunmuşlardı âdeta. Üçünün de gıkı çıkmıyordu. Pelt onları alaylı bir ifadeyle tanıttı ve Swarthmore da tüm dikkatini onlara vererek akıcı ve kendinden emin bir edayla konuşmaya başladı.

***

"*Ama sen hiç değişmemişsin*," diye diretti Swarthmore.

Elizabeth Geary ona keyifli bir ifadeyle baktı. "Samimiyetsiz iltifatlar eden biri olduğunu hatırlamıyordum Adrian."

"1948'de tanıdığım kızla aynısın resmen," dedi Swarthmore. Cin toniğinden büyük bir yudum alıp boş bardağı masaya bıraktı. (Sarhoş olmaman gerek, burada dikkat edilmesi gereken çok şey var.)

"O zamandan bu yana yıllar ikimiz için de aynı hızda ilerledi sonuçta," diye karşılık verdi Elizabeth. "Hayatımda bir sürü iniş çıkış oldu. Koca bir evlilik atlattım. Başladı, devam etti ve..." Hafifçe omuz silkti. "...bitti."

"Üzüldüm," dedi Adrian Swarthmore, kibarlığı elden bırakmadan. Elizabeth'e koruyucu bir tavırla biraz daha yaklaşıp sesini alçalttı. "Çok acı çekmiş olmalısın mutlaka ama bu acıların yüzüne hiç işlememiş olması sana olan hayranlığımı daha da artırdı doğrusu."

Elizabeth konuyu tatlı tatlı dağıtmak için, "Sende durumlar ne?" diye sordu. Sohbetin özel sorunlarına yoğunlaşarak geçmesini istemiyordu. "Aile hayatının cazibesine kapılmadın mı daha? Ayağında terliklerle şömine başı sohbetlerinin falan?"

"Aman yok," dedi Adrian umursamazca. "Evlenecek vakit bulamadım hiç. Doğru kadının karşıma çıkıp çıkmadığını bile bilmiyorum, oturup da doğru kadın mı değil mi diye düşünecek vaktim olmadı. Hep acilen ilgilenmem gereken bir şey oldu." İç çekti; meraklı meraklı bakan çekik gözlerine ve dolgun, belirgin dudaklarıyla yüzüne hüzünlü bir ifade çöktü.

Elizabeth Geary, Swarthmore'un yakınında durmasının, kendisine doğru eğilerek konuşmasının ve o yoğun dikkatinin yakıcılığının altında eziliyor gibi hissetti birden. Mest olmuştu âdeta. Ya ondan yayılan enerjiye ne demeliydi?! Cinsel

bir şey miydi bu? Hem evet hem hayır; adamın yaydığı genel bir enerji vardı ve cinsellik içerdiği de kesindi. Elizabeth acı bir pişmanlıkla, bu tür şeylerde ne kadar bilgisiz olduğunu fark etti. Arthur da tutkulu sayılırdı ama sessizdi; enerjisini içinde yaşıyordu. Arthur'dan önce ise hiçbir deneyimi olmamıştı zaten. Güzel bir terbiye alarak yetiştirilmiş ve yaptığı düzeyli evlilik yüzünden sekteye uğrayan başarılı bir kariyer sahibi olmuştu. O düzeyli evliliği sonradan altüst olmuştu tabii. Arthur'dan nefret ediyordu. O âna dek hiç böyle duygulara kapılmamıştı ama o an nefret ediyordu.

"Eh, artık tekrar karşılaştığımıza göre bundan böyle irtibatı koparmayalım sakın," dedi Adrian Swarthmore.

Adrian uzun süre görüşmediği herkese böyle söylerdi aslında, ancak Elizabeth Geary bunun bir ilişki teklifi vurgusuyla söylendiğini düşündü. Dokunmak! Bir erkek ona tekrar dokunur muydu? Peki ya o, bir erkeğin ona dokunmasını ister miydi? Evet... Hayır... Her şeyi en iyi şekilde idare edip dengede tutma çabasıyla geçen bir ömür yetmiş miydi ona? Tatmin olmuş muydu?

Ama Adrian Swarthmore vardı karşısında! Onunla yaşanacak bir çekişme çok çetin geçmez miydi? Aklına binbir türlü şey geliyordu o an. Angela Londra'ya taşınmak istiyordu. Böyle bir değişiklik hepsine iyi gelirdi, Elizabeth'i gençleştirirdi hatta. Bir an, *keşke eteğimi kısaltsaydım*, diye düşündü.

"Seve seve," dedi yüzünü Swarthmore'a dönerek. "Aslına bakarsan konuşacak, bana akıl verecek birine ihtiyacım var doğrusu. Hayatı iyi tanıyan birine." Ah ah, bir erkeğin omuzlarındaki tüm yükü almasını, sadece feminen yönüne ağırlık verebilmek için ona alan açmasını nasıl da istiyordu!

Adrian Swarthmore, Elizabeth'e doğru eğilip sağa sola hızlıca göz gezdirdi. Davet tam bir fiyaskoydu. Hatırı sayılır

zenginlikte bir sanayici olduğu söylenen ama o hödük suratına bakınca yarım kron kazanacak kadar bile zekâya sahip olduğuna insanın inanasının gelmediği adam dışında ilgisini çeken kimse yoktu. Bir tek onunla konuşmak ilginç olabilirdi fakat Marcus Pelt adama sıkı sıkıya yapışmıştı. Bayan Pelt de adamı kaçırmamak ve birinin yanlarına gelmesini engellemek için diplerinde duruyordu.

Davetliler arasında birkaç fecaat sima kalmıştı yalnızca. Bilhassa da gazeteci olmak isteyen oğullarıyla gelen çift. Adrian tüm davetlilerle konuşup hepsine birkaç tatlı kelamda bulunmuştu zaten. Sekize yarım saat vardı daha. Elizabeth Geary kalıyordu. Üstelik kırklı yaşlarda olmasına rağmen "mihrap yerinde" dedikleri tipte bir kadındı. Swarthmore hiçbir zaman hayatın yoluna çıkardığı fırsatları reddetmezdi ve hayatın şu anda da ona bir fırsat sunduğu kesindi. Elizabeth'in ona ilgi duyduğu aşikârdı ve yakın zamanda kocasıyla ayrıldığı için de onu kendine kul köle etmek için pek çaba sarf etmesi gerekmeyecekti. Çabucak bu sonuca varan Swarthmore gözlerini Elizabeth'in gözlerine dikip ona büyük hayranlık duyuyormuşçasına gülümsedi.

"Ne yazık ki akşam yemeği için başkalarına sözüm var," dedi. "Dördüncü kişi olarak aramıza katılmak ister misin sen de? Pelt ailesiyle yemek yiyeceğiz."

Elizabeth'in yüzü düştü. İçten içe çok istemesine rağmen, "Gelemem," dedi. "Çocuklar evde yalnız ve onları uzun süre tek bırakmak istemiyorum. On beş yaşındaki kızım aslında gayet aklı başındadır fakat ona akşam sekizde döneceğimi söyledim ve daha fazla tek bırakamam onu."

"Saçmalama yahu," dedi Swarthmore. Samimi bir tavırla Elizabeth'e yakınlaştı, tatlı diliyle onu ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Çocuklar gayet de idare edebilirler bence. On beş

yaşında diyorsun bir de. Bazı ülkelerde on beş yaşındaki kızlar evlenip kendi ailelerine bakıyor. Fazla korumacı davranma derim, Elizabeth."

"Yani..." diye duraksadı Elizabeth. "O zaman bir telefon edeyim de sorun yoksa birkaç saat daha gelemeyeceğimi söyleyeyim."

"İşte budur," dedi Swarthmore sevinçle. "Seninle bir anlaşma yapalım: Sen bizimle yemeğe gel, ben de yemeği çabucak yiyip erken kalkacağımıza söz vereyim. Sonrasında seni eve bırakırım ve şömine başında birer içki içecek vaktimiz de kalmış olur. Sonra da son trene yetişip şehre dönerim."

Elizabeth gözleri parlayarak baktı Swarthmore'a. "Telefon nerede?"

Adrian Swarthmore neşeli bir edayla âdeta süzülerek Pelt'lerin yanına gidip yemekte dört kişi olacaklarını söyledi. "Sizin için sakıncası yok, değil mi? Elizabeth eski günleri o kadar net hatırlıyor ki artık görüşmediğim herkesle ilgili bir şeyler öğreniyorum resmen."

"Yemek boyunca geçmiş muhabbetlerinizi mi dinleyeceğiz yani?" diye sordu Pelt. Emrivakilerden hiç hoşlanmazdı.

"Hayır yahu, olur mu hiç?" dedi Swarthmore onu yatıştırmak istercesine. "Masanın bir köşesinde, geçmiş hayatımın bir kısmını gözümde canlandıran çekici ve biraz çekingen bir kadın olacak yani."

"E madem öyle diyorsun... reddetmek olmaz sanırım."

Davet bitmek üzereydi. İnsanlar Pelt çiftine rutin teşekkürlerini sunduktan sonra paltolarını bulup yavaşça ayrılmak için hareketlenmeye başladılar. Adrian Swarthmore her biriyle sıcak bir gülümsemeyle vedalaşırken bir yandan da içinden, *bu da gitti* diye sayıyordu. Oğullarının gazeteci olmasını isteyen çift onu köşeye sıkıştırıp net bir söz alana kadar

bırakmamak için son bir umutsuz girişimde bulunsalar da, Swarthmore küçümseyici bir tavırla onlardan kurtulmayı başardı. Onlar da sarsak ve utangaç oğullarını peşlerine takarak umutları suya düşmüş halde uzaklaştı. Oda neredeyse boşalmıştı, keyifli bir akşam başlayabilirdi artık.

O sırada Elizabeth Geary endişe dolu bir ifadeyle odaya döndü. Telefonla konuşmaya gitmeden önce göründüğünden on yaş daha yaşlı görünüyordu resmen. "Eve gitmem gerek," dedi Swarthmore'a. "Az önce kızımla konuştum, oğlum ortalıklarda yokmuş. Daha on yaşında. Eve gelmediğini söyledi. Ben de evden çıkmadan önce onu gördüğümü hatırlamıyorum. Bir yerlerdedir diye düşünmüştüm."

"Bir yerlerdedir tabii ki," dedi Swarthmore. "On yaşındaki bir oğlanın bir yerlerde dolanıp geri dönmesi gayet normal bir şey. Hiçbir şeyi yoktur yahu."

"Ama soğuk bir kış akşamında nereye gitmiş olabilir ki? Onu bulmam gerek. Yemeğe gelmem mümkün değil, onu..."

"Baksana," dedi Swarthmore. "Dışarıdaki senin araban mı?"

"Evet."

"O halde ben de seninle eve geleyim ve bu işi çözelim, olur mu? Pelt'lere restorana gidip biraz beklemelerini söyleriz. Çocuğu bulur bulmaz da onlara katılırız. Senin oğlan muhtemelen bir arkadaşının evindedir ve ikisi tavan arasında maket trenle oynarken zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardır. Ben de bir zamanlar on yaşındaydım."

Elizabeth minnettarlıkla gülümsedi. Yine kadınsı yönüne dokunulmuştu ama çok geçmeden yüzüne tekrar endişe çöktü. "Angela oğlumun gidebileceği herkesi aramış. Birinin evindeyse de bizim tanımadığımız yeni bir arkadaşı olmalı ancak."

"Neden olmasın?" diye omuz silkti Swarthmore. "Ama belli ki oğlanın yerini bulana dek sana huzur yok. Seninle

eve geleyim. Yardımcı olacağım, söz. Pelt'lere haber verip geliyorum."

Swarthmore'un olayı kısaca açıklamasının ardından Marcus Pelt gönülsüzce de olsa onları restoranda beklemeyi kabul etti. Adrian'la Elizabeth, Elizabeth'in eski, bakımlı ve mütevazı arabasında yan yana oturmuş, eve doğru yol alıyorlardı şimdi. Elizabeth'in içinde fırtınalar kopsa da arabayı sakince kullanmayı başarmıştı.

David kayıptı! Adrian Swarthmore onunla eve geliyordu! Zafer duygusuyla felaket duygusu iç içe geçmişti âdeta. Koskoca Swarthmore'un planlarını değiştirmesine, onu ağırlayan kişilere ayıp edip Elizabeth'le eve gelmesine sebep olacak kadar çekiciydi demek ki hâlâ! İnanamıyordu! Eteğini kısaltmasına falan gerek yoktu demek ki, haklı çıkmıştı. Eteğini kısaltmadan da cazibesini başarıyla konuşturabilmişti. Işıldayan nehrin yanında yabani otlar ve çamurla dolu karanlık bir hendek uzanıyordu. David'in başına kötü bir şey mi gelmişti? Talihsizlikler peşini hiç bırakmayacak mıydı yoksa? Arthur'un evi terk etmesi sadece başlangıç mıydı? David'i araba mı ezmişti, yoksa cinayete mi kurban gitmişti? Kendi keyfine düşüp kadınsılığını ve çekiciliğini test etme bencilliği gösterdiği için mi gelmişti bunlar başına?

Garaj yoluna girip durdular, eve varmışlardı. Elizabeth Geary kontağı kapattığı anda üzerlerine bir sessizlik ve karanlık çöktü âdeta. Elizabeth koltuğundan kalkmaya çalışsa da başaramadı. Eve adım attığı anda endişeyle dolup taşacağını biliyordu. Şimdilik Adrian Swarthmore'la baş başa kalmasının sıcaklığıyla doluydu hâlâ. Kendini güvende ve korunaklı hissediyordu. Bir anlığına da olsa bunun devam etmesini istedi.

Dönüp Swarthmore'un yüzüne baktı. Birbirlerinin yüzlerini görmeye yetecek kadar ışık geliyordu.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi kısaca.

Swarthmore onu kendine çekip öptü. Aslında bunu bir dostluk göstergesi olarak yapmak istemişti ancak Elizabeth dudaklarını öyle bir vaat ve teslimiyetle onunkiyle buluşturmuştu ki Swarthmore'u da aniden büyük heyecan sardı. Vay canına, burada keşfedilecek bir şeyler olduğu belliydi! Sonra aniden, sorumluluk sahibi bir orta sınıf ebeveyn olduğunu hatırlamış gibi kendini geri çekti.

Heyecan dolu Swarthmore, Elizabeth'in peşinden eve girdi. İyi ışıklandırılmış, sıcak ve keyifli şekilde döşenmiş bir evdi. Tüm bu unsurlar, evin erkeği gidince ortaya çıkan bunaltıcı boşluğa karşı bir tür direnç oluşturmuş gibiydi.

Angela oturma odasından çıkıp onları karşılamaya geldi. Bronz renkli uzun saçları loş ışıkta parlıyordu.

Elizabeth endişesini gizleme gayretiyle, "Ee tatlım?" diye sordu. "Bir gelişme var mı?"

"Hayır," dedi Angela. Annesinin arkasından ona gülümseyen Swarthmore'a merakla baktı.

"O zaman polisi aramamız icap eder," dedi Elizabeth oturma odasına doğru yönelirken.

"Bir dakika bekle," dedi peşinden giden Swarthmore. "Ben bu meseleyi, beni tanıştırmadığın kızın Angela'nın yardımıyla çözeceğim," dedi, Angela'ya tebessüm ederek.

"Angela," dedi Elizabeth Geary. "Seni Adrian Swarthmore'la tanıştırayım."

"Davette Bay Swarthmore'la karşılaşacağınızı biliyordum," dedi kızı etkilenmiş şekilde. "Ama seninle eve geleceğini düşünmemiştim."

"Bay Swarthmore bize yardım etmek için geldi," dedi Elizabeth sert bir edayla. "Seni arayıp David'in kaybolduğunu öğrendiğimde, sağ olsun o da..." Aniden hıçkırdı, hiç beklemediği

bir anda olmuştu bu. Hiç ağlayacak gibi bile değildi hâlbuki. Gözlerinden yaş süzülmese de öyle büyük bir şiddetle hıçkırmıştı ki! Fırtınanın yaklaşmakta olduğuna delaletti bu.

"Lütfen beni dinle Elizabeth," dedi Swarthmore. Olgun bir kadın ve sabırsız bir genç kızın yoğun kadınsılığı karşısında erkek otoritesi şahlanmıştı âdeta. Yaşamak buydu işte! Pelt'lerin canı cehenneme! "Sen mutfağa gidip önlüğünü tak ve biz bu meseleyi ele alırken sen de pirzola veya çırpılmış yumurta yap. Stresli zamanlarda annelerin genellikle yaptığı şey budur ve şu anda da böyle olması gerek bence. Onu bulduğumuzda karnı acıkmış olacaktır ve hazırda bir şeylerin bulunması iyi olur. Hadi git sen. Onu bulduğumuzda sana haber edeceğiz." Korumacı ve şefkatli bir tavırla Elizabeth'i odadan çıkardı ve ardından kızına döndü.

"Polisi aramayacağız Angela," dedi. "Öncelikle yapılması gereken belli başlı şeyleri kendimiz yapalım. Kardeşinin adı neydi?"

"David."

"Annenin dediğine göre David on yaşındaymış." Konuya yoğunlaştıkça çekik gözleri daha da kısıldı ve dolgun elmacıkkemiklerinin üstünden parıldayan bakışlarıyla iyice Moğollara benzedi. (Ah, şu an kamera önünde olsaydı!) "Yani istediği takdirde uzak bir mesafeye gidebilecek yaştaymış. Akşam onlarda kalabileceği bir arkadaşı var mı?"

"Aklıma gelen tüm arkadaşlarını aradım. Birinin evindeyse de tanımadığım birinin evindedir."

"Mümkün mü bu peki?"

Angela olumsuz manada başını salladı.

"Peki o zaman," dedi Adrian. "Geriye polis ve hastaneler kalıyor. Bence önce hastanelerle başlayalım. Hastaneler giriş yapılıp yapılmadığına dair kısaca cevap verip geçer ama polis

bir işin peşine düştü mü..." Cümlesini tamamlamadan telefon rehberini eline aldı. Mutfaktan kızartma sesi geliyordu. Bu evin kralıydı o! İmparator Adrian!

İlk aradığı hastaneye o akşam on yaşında bir çocuğun yatış yapıp yapmadığını sorarken Elizabeth'in sesini duydu. Yüksek ve şaşkın bir ses tonuyla, "David!" diye bağırmıştı. David kimseye görünmeden geçmeyi umarak arka kapıdan girmişti fakat itaatkâr şekilde yemek pişiren önlüklü annesine yakalanmıştı.

"Sağ olun, gerek kalmadı," dedi Adrian Swarthmore, hattın diğer ucundaki hemşireye. "Küçük haylazımız geldi." Sesinde ılıman ve kendinden emin bir hava vardı şimdi; bu olayı büyütmemek gerekirdi. Erkek çocukları için olağan şeylerdi bunlar. Yaşadığı bu korku Elizabeth'in kalbini pır pır ettirecek, minnettarlıkla dolduracak ve cesurlar cesuru Adrian'ın da işini kolaylaştırmış olacaktı.

Biraz sarhoş muydu acaba? Ahizeyi yerine koyup döndü ve Angela'nın, parıl parıl gözlerle pürdikkat baktığını gördü. "Eh işte..." dedi rahat bir nefes alarak. "Mesele çözüldü, David eve döndü."

Angela ona bakıp gülümserken Swarthmore da Angela'nın gözlerine derin derin ve büyük bir ilgiyle bakarak tebessüm etti.

David yol boyunca Jim ve Jim'in arkadaşının yanında kımıldamadan oturmuştu. Yaptıkları alışverişin ardından trene binen iki kadın da hiç durmadan konuştular. Trenin gürültüsü kadınların sesini hafiften bastırdığı için David tüm dikkatini onlara verip konuşmalarını anlamaya çalışmıştı. Böylece o an düşünmek istemediği iki şeyi de aklına getirmemiş oldu: babasının yaşadığı melankoli ve adamın korkutucu düşmanı.

David bu iki endişeyi de büyütmemeye çalıştı, çünkü ikisi de çözülebilir gibi görünmüyordu. David düşünceli ve dengeli bir çocuktu. Düşünceli yönünü babasından, dengeli yönünü de annesinden almıştı. Bu iki özelliği birleşince, çözülemeyecek bir sorun karşısında boşa kürek çekmekten imtina etmesini sağlayan sağlam bir sağduyu geliştirmişti. On yaşında bir çocuk olarak koskoca babasını daha normal davranmaya nasıl ikna edebilirdi ki? Babasının dışarıya karşı sergilediği mantıklı tavırlarına ikna olmamıştı. David esasen, babası delirdiğini açık açık sergilemek yerine dengesizliğini dışarıya belli etmeden, kendi içinde sessizce yaşamayı tercih ettiğinden sesini çıkarmamıştı. Hem, bu parlak yüzlü, çerçevesiz gözlüklü tombul adamla nasıl baş edebilirdi ki? Karşısındaki adam sadece fiziken daha güçlü bir yetişkin olmakla kalmayıp varlıklı ve otoriter simalı şık bir adamdı da. Demiryolu görevlileri veya polisler onun dediklerine inanıp onun sözlerine itimat ederlerdi; bir çocuğun dediklerine karşılık onun sözleri dikkate alınırdı.

On yaşında olmak çok can sıkıcıydı, insanı engelleyen ve aşağılayan bir yönü vardı. İki kadını can kulağıyla dinleyen David aklının bir köşesinde de başka şeyler düşünmeyi sürdürüyordu ve en çok düşündüğü şey, bir an önce büyümesi gerektiğiydi. Ergenlik denen bir şey vardı. Annesinin bundan bahsettiğini duymuş ve bu kelimeyi ara sıra yazılı olarak da görmüştü. Ergenlik, delikanlılık zamanına denk geliyordu. Ergenlerin sorunları olduğu söyleniyordu fakat öte yandan bu sorunlar hâlihazırdaki sorunlarından daha kötü olamazdı. Bir bakıma resmi olarak o döneme girip o sorunlara gark olması onu rahatlatacaktı, çünkü bunlar kabul gören ve hakkında konuşulan sorunlar olacaktı. Angela gibi ergenlik çağında olsaydı insanlar ona anlayışla bakacak ve sormaktan

çekinseler de sorunlarıyla nasıl baş ettiğini merak edeceklerdi. Ama on yaşında olunca insanlar seni önemsiyor, hiçbir sorununun olamayacağını ve okul günlerinin hayatının en mutlu zamanları sayılacağını varsayıp geçiyordu.

David hedefini on üç yaş olarak belirlemişti. On üç yaşına geldiğinde uzun boylu, güçlü, kıllı biri olup gerçek sorunlara sahip olacak ve her şey daha güzel olacaktı. Ama babası o kadar süre dayanabilir miydi? Üç yıl sonra babasını tanıyabilecek miydi hâlâ? Babası aklını başına toplayıp istasyondan ayrılacak ve normal bir hayat sürmeye başlayacak mıydı? Yoksa daha da kötüleşip peronların arasında çığlık çığlığa deli gibi koşturacak mıydı? Peki öyle olursa, kimin suçu olurdu bu? Annesi mi delirtmişti onu? Elbette hayır, annesi her zaman sakin ve mantıklı biri olmuştu. Angela mı peki? Şapşalın tekiydi o, bir insanı delirtebilecek güçte bir şey yapamazdı. Kendisi mi delirtmişti yoksa? Asla. Peki kim delirtmişti?

David aniden babasının düşmanı Doktor Blakeney'nin donuk ve tüysüz yüzünü gördü. David'den bir şey çalmaya çalışıyordu. David birdenbire bu adamın ne çalmaya çalıştığını anladı, aslında çalmıştı da: babasının akıl sağlığını.

On üç. O büyülü doğum günü gelip çattığında uzun boylu ve güçlü olacaktı. Her sabah egzersiz yapıp kaslanacak ve o büyük güne hazırlanacaktı. Çünkü babası o güne kadar dayanamamış olsa bile David o çerçevesiz gözlüklü adamı bulup onun işini bitirecekti. İntikam. "Babam senin yüzünden delirdi. Kondüktörlerin arasından çığlık çığlığa bağırarak geçti. Bağlayın şunu! Al sana, al! Kırbaçlayın! Yanına kâr kalır sandın, herkes unutup gider sandın. Ama bir kişi unutmadı işte. On üç yaşındaki bu çocuk! Benim sorunlarım herhangi bir yetişkinin sorunlarından çok daha önemli." David okulda on üç, on dört, hatta on sekiz yaşındaki oğlanları görürdü.

Hepsinin de derdi davası kızlardı. Bisikletlerine binip kızlara ıslık çalarlardı ya da birbirlerine kitap verirlerdi. Ne tür kitaplar mı? Kız kokan her şey. İri yarı bir delikanlı cebinden bir şey çıkardığında kahkahalar patlamıştı. Bir tür kılıf. Neydi ki o? Kızlar için bir şeymiş. Bunlar insanların endişe ettiği, yardımcı olduğu sorunlardı; sessizce içinde taşımak zorunda olduğun sorunlar değildi. Kondüktör geldiğinde David sessizce biletini gösterdi ama içten içe şöyle haykırıyordu: "Babam istasyonda, delirmiş halde. Çerçevesiz gözlüklü adama dikkat edin. Babamı öldürüyor ama ben bunun farkındayım, onu yakalayacağım."

Biletini cebine geri koyarken ciddi ciddi düşünmeye başladı: "On üç yaşına geldiğimde elini kolunu bağlayıp kırbaçlayacağım onu. Ve babamın, kendisi yüzünden akıl hastanesinde olduğunu bildiği için polise söylemeye de cesaret edemeyecek. Uzun, parlak koridorlardan geçip babamı ziyarete gideceğim. 'Baba, onu kırbaçladım,' diyeceğim. Bana bir hayvanmışım gibi bakacak; sonra aniden, anladığı okunacak gözlerinden. 'Öcümüzü aldın oğlum, seninle gurur duyuyorum,' diyecek."

Tren yavaşladı. Yolcular hareketlenip eşyalarını toparlamaya ve koltuklarından kalkmaya başladılar. İşte o an gelmişti. Çok dikkatli biçimde, düşmanı hiç görünmeden atlatmalıydı. Babası ona kutsal bir görev vermişti. İster deli olsun ister akıllı, babası için mücadele edecekti sonuçta. Uzun ve ışıklı peron göründüğü anda David, Jim ve Jim'in arkadaşının yanından hızlıca kalkıp hemen çıkışa ulaşmak için koridora koştu. Bunda da bir risk vardı tabii, çerçevesiz gözlüklü de aynı çıkışa yönelebilirdi. Bu yüzden bir sonraki vagona yürüdü. Böylece trenin arka kısmından epeyce uzaklaşmış oldu. Böylesi daha iyiydi, peronu boylu boyunca

görebilecekti. Çerçevesiz gözlüklünün istasyondan ayrıldığını görmek istiyordu.

Çünkü David'in bir planı vardı. İntikam almasına daha en az üç yıl olsa da harekete geçmesi için üç yıl beklemesine gerek yoktu. Çerçevesiz gözlüklüyü yakından izlemeliydi. Onunla ilgili titizlikle bilgi toplayacağını, detaylı notlar tutacağını ve düşmanın tüm alışkanlıklarını tek tek belirleyeceğini düşündükçe damarlarına karanlık ve gizli bir coşku dolmuştu resmen. Ama çok mühim bir mevzu vardı. Bu adamın adını ve evini öğrenmeliydi. Bu bilgileri babası da verebilirdi belki ama David bunları kendi başına halletmek istiyordu. Babasını korumak istiyordu ve babasının karşısına çıkıp, "Adalet yerini buldu, intikamın alındı!" diyeceği güne kadar babasının hiçbir şey bilmesini istemiyordu.

Trenden atlayıp turnikeye doğru sessizce ilerledi. Trenden inen herkes buradan geçmek zorundaydı. Kasalarla dolu bir kamyonun arkasına saklanıp pürdikkat orayı izlemeye koyuldu. Kalabalığa kalmak istemeyen birkaç yolcu hızlıca yürüyüp bilet kondüktörün yanından geçip gitti. Çerçevesiz gözlüklü, onların arasında değildi.

Muhtemelen şu anda trenden inmek üzereydi ve belki de David'i arıyordu. David bu tehlikenin yarattığı keyifli ürpertiyi hissetti. Cesur bir plan yapmıştı ve bu cesareti başarıyı hak ediyordu. Babasının düşmanının turnikeden geçtiğini gördükten sonra peşine düşüp onu taksi durağına kadar takip etmek istiyordu. Böyle bir adamın halkın arasına karışıp otobüs durağında beklemeyeceği açıktı. Onun gibi tipler, taksiye binerdi. David, adamın taksi şoförüne söyleyeceği adresi duyma derdindeydi. O anda onları işitecek mesafede durmalıydı mutlaka.

Gelen geçeni izlerken birden donup kaldı. Maurice Blakeney gevşek gevşek sallanan evrak çantasıyla beraber hızlı

adımlarla perondan aşağı ilerliyordu. Yüzü doğrudan David'e dönüktü. Hatta bir an için sanki doğruca David'e bakıyor gibi gelmişti, korkunçtu. Ama gözleri belli bir yere odaklanmamıştı, aklının başka yerde olduğu belliydi. Kondüktörün yanına geldi ve yüzünü David'in görebileceği şekilde yan dönüp yavaşça ilerleyen kalabalığın arasında sırasını beklemeye koyuldu.

David bir anda saklandığı yerden çıkıp Maurice Blakeney'nin arkasındaki kalabalığa karıştı. Şansına, doktorun hemen arkasında çok iri bir adam duruyordu; onu hem enine hem boyuna örtecek kadar devasa bir adamdı. David bu izbandutun arkasında durunca tamamen saklanmıştı. Onlar çıkışa doğru ilerlerken David de biletini nemli elinde tutarak bekledi. Çerçevesiz gözlüklü geçti, sivri dirsekli yaşlı bir kadın geçti, izbandut geçti ve sonra da David geçti. Gölgelerin arasında bir yılanbalığı gibi süzüldü âdeta. Çerçevesiz gözlüklü taksi kuyruğunda bekliyordu. Önünde altı kişi ve görünürde sadece iki taksi vardı. David o tarafı izlerken bir başka taksi gelip sıraya girdi, ardından iki taksi daha geldi. Çerçevesiz gözlüklünün önündeki iki kişi birlikteydi, yani sıra ona gelmişti. Diğer taksiler uzaklaştı. İstasyon girişi boşalmıştı. David duvara yaslandı; soğuk bir rüzgâr esmeye başlayınca titredi. Bir gözüyle de kaçış yolunu kontrol etti. Çerçevesiz gözlüklü dönüp onu gördüğü anda kaçabilirdi. Ama öyle olursa her şey mahvolurdu, planı bilmem kaç yıl geriye gitmiş olurdu. *Lütfen dönmesin*, diye dua ediyordu. Tanrı da David'in ördekleri beslerken hissettiği gibi hissediyor olmalıydı. "Sonraki ekmeği bu yöne fırlatma. Uslu olacağım, kilisede çok dua edeceğim, inançlı olacağım."

Bir taksi yanaşıp Blakeney'nin önünde durdu. Blakeney öne doğru ilerleyip kapıyı açtı. Blakeney'nin arkasındaki insanlar boşalan yeri doldurmak için ilerleyecekken David,

Blakeney'nin peşi sıra fırladı ve sanki bagajı açacakmış gibi bir tavırla taksinin arkasında durdu. Önce çok temkinli yaklaştı, sonra atik davrandı ve şimdi de kıpırdamadan duruyordu. David bu tavırlarıyla besili bir modern çocuktan ziyade Viktorya döneminden kalma tren istasyonlarında takılan yarı aç bir çocuğu andırıyordu. İnsanlar ona şaşkınlıkla bakıyordu. Şoför başını uzattı.

"Çocuk da sizinle mi?" diye sordu.

"Çocuk mu?" dedi Blakeney. Dönüp şoförün baktığı yöne baktı ama gördüğü tek şey, taksinin yanından koşarak uzaklaşan, mavi paltolu ufak tefek siluet oldu. Çocuk hayatını tehlikeye atarak hızla hareket edip yolun karşısına geçti. Trafik yoktu.

Ufak tefek siluet, karanlığa karışıp gözlerden kayboldu.

"Benimle mi?" dedi Doktor Blakeney. "Hayır, benimle değil." Taksiye bindi ve adresi verdi. Aklında o günkü işleri vardı aslında. Bilhassa da psikolojik yorumlamalar üzerine birkaç karmaşık soruyu ele almayı kabul ettiği bilimsel yazıyı düşünüyordu. O çocuk kimdi ki? İstasyonun oralarda oynayan mahalleli çocuklardan biri miydi? Yoksa Geary'nin oğlu olabilir miydi? Daha dikkatli bakmadığı için kendini suçladı. Belki de çocuğun yardıma ihtiyacı vardı. Geary'nin trenden atladığını görmüştü, demek ki çocuk yolculuk boyunca tek başınaydı. Mutlaka gidip onu bulmalıydı. Bu karanlıkta tek başına dolanacak yaşta değildi. Peki o çocuk Geary'nin oğluysa, taksinin etrafında gizlice dolanmasının sebebi neydi? Onu da eve götürmesini isteyecekti de son anda cesaretini mi toplayamamıştı acaba?

Taksi evine doğru hızla ilerlerken Maurice Blakeney diğer mevzuları bir kenara bırakıp tüm dikkatini Geary'nin oğlu meselesine verdi. İyi kalpli bir adamdı ve şu an, babasının

trenden pervasızca atladığını gören çocuğu bulmak için adamakıllı bir çaba göstermeyip yolculuk boyunca not tuttuğu için vicdan azabı çekiyordu. "Hepimiz ne kadar da meşgulüz!" diye mırıldandı kendini suçlarcasına. "Bu bir görev, insanlık görevi! Ama hepimizin çok işi var işte."

Taksi evinin önüne yanaştı ve Maurice Blakeney şoföre ücreti verirken nazik bir tavırla, "Sizden bir şey rica edebilir miyim?" diye sordu.

"Nedir?" diye sordu şoför, kabalığını ve isteksiz tavrını özenle koruyarak.

"İstasyona geri döneceksiniz, değil mi?"

"Oranın ruhsatlı çalışanıyım," diye cevap verdi şoför küçümser bir tavırla.

"Taksinin yanında dolanan çocuk vardı ya hani? Benimle mi geleceğini sormuştunuz?"

"Evet?"

"Etrafı kolaçan edip de onu tekrar görürseniz onu alıp evine götürmeye çalışın lütfen. Kaybolmuş olabilir. Onu evine götürürseniz annesi taksi ücretini ödeyecektir."

"İşim başımdan aşkın benim," dedi şoför. "Çocuğun kaybolduğunu düşünüyorsanız polisi aramanız gerek. Polis bunun için var sonuçta."

Doktor Blakeney taksi ücretini usulca verirken çok yüklü de bir bahşiş uzattı.

"Peki efendim," dedi şoför bu kez. "Onu görürsem dediğinizi yaparım ama taksimden inemem. Etrafa bakınırım ama."

"Tabii, tabii," dedi Maurice Blakeney. "Etrafa bakmanız yeterli."

Taksi uzaklaşırken o da evine girdi.

***

David takip edilmediğinden emin olana dek koştu. Kalbi güm güm atarken bir sokak lambasının altında durdu. Başaramamıştı! Çerçevesiz gözlüklüye karşı yürüttüğü mücadele tam bir fiyaskoya dönmüştü. Adamın onu tanıdığı kesindi. Bundan böyle temkinli davranacaktı. Temkinliymiş! Neye karşı temkinli davranacaktı ki? Adam tamamen güvendeydi. David adamın yerini bile bilmiyordu ve bir gün şans eseri karşılaşmayı beklerse bir daha asla göremeyebilirdi. Büyük planı bu muydu yani?! Çerçevesiz gözlük takan bir düzenbazın delirttiği babasının intikamını böyle mi alacaktı?! Sokak lambasına yaslanıp derin düşüncelere daldı. Adamın adını, adresini bulmalıydı. Babasının adamın adını zikrettiğini çok net anımsıyordu fakat o isim bir türlü aklına gelmiyordu. O esnada telaş ve korkuya kapıldığı için ismi aklında tutamamıştı. Ama bu korkuya bir son vermeliydi artık. Bundan sonra çelik gibi bir cesarete, sarsılmaz bir soğukkanlılığa sahip olmalıydı! İsmi düşünmeye başladı: "Blogshaw, beni oğlumla yalnız bırakın. Flakeshift, beni oğlumla yalnız bırakın. Bruno, beni oğlumla yalnız bırakın."

Yok, hatırlayamıyordu. Aslında hiç aklına gelmemişti zaten. Kalbi, kulaklarını sağır eden bir korkuyla çarpıyordu sanki. David lamba direğinden uzaklaşıp âdeta tiksintiyle yürümeye başladı. Bir ara sokaktan diğerine saptı. Yakınlarda ana cadde yok gibiydi. Durdu ve trafik sesinin geldiği yönü bulmaya çalıştı, bu sayede bildiği bir anayola çıkabilirdi belki. Ancak yalnızca sessizlik hüküm sürüyordu; sanki gece tüm hareketliliği yutmuştu. David, dalgın ve umutsuz bir ruh haliyle sıra sıra dizilmiş evlerin arasında yürümeye devam etti. Bazı evlerin salonundan televizyonun mavi parıltısı görünürken diğerleri terk edilmiş gibi duruyordu. Yalnızca bir evden insan sesleri yükseliyordu: bir piyano sesi ve insanların

gülüşmeleri, şarkı söylemeleri. İçine derin bir yalnızlık çökse de eve dönmek istemiyordu David; ne de olsa orada yalnızlığının çaresini bulamayacaktı.

Ne zamandır yürüyordu? Kasım ayının o soğuk havası kemiklerine işlemiş gibiydi. Ne yapmalıydı? Bir yardım eli uzansa hiç fena olmazdı.

Bir köşeyi daha döndü ve beklediği yardım işte gelmişti... bir parça ışık, aylak aylak dolanan insanlar, iç ısıtan yağlı bir koku: ah, balık ve patates kızartması! Birdenbire açlıktan gözleri karardı ve babasının ona verdiği paranın ağırlığını hissetti cebinde. Bir yetişkin edasıyla maceraperest yönünü konuşturarak gazeteye sarılı büyük bir porsiyon balık ve patates kızartması aldı ve sokakta yürüyerek yemeye başladı. Keyfi bir nebze yerine gelmişti; artık kendi başının çaresine bakabilen, dikkate alınması gereken bir bireydi.

"Bindweed, oğlumla beni yalnız bırakın... Blakeney, oğlumla beni yalnız bırakın..." *Blakeney!* David az kalsın sevinç nidası atacaktı. Kalan patates kızartmalarını hızlıca yiyip boş gazeteyi fırlatarak adımlarını hızlandırdı.

İstasyonu bulmak, eve gitmek... Ansızın her şey basit bir hâl almıştı gözünde. Karşılaştığı ilk kişiye yolu soracaktı ve öyle de yaptı. Yol tarifine göre ilerlemek gayet kolaydı.

"Bu saatte neden tek başına dışarıdasın evlat?"

Anlayışla tebessüm etti David. "Ben de şimdi eve gidiyorum."

İhtiyatlı ve kendine hâkim olacak, kimseye hiçbir şey söylemeyecekti. Tek yapması gereken, eve girip merdivenlerden gizlice çıkmak ve odasında kitap okuyormuş gibi davranmaktı. Bunu kafasında prova da etti. *Ama Angela seni aramıştır! Odana çıkmıştır! Angela körün tekidir. Bana baksa bile beni görmediği olur. Yalansa yalan, boş ver.* Babasını görmeye

gitmek onun hakkıydı ve bu hakkı ancak yalan söyleyerek elde edebiliyorsa da yalan söyleyecekti.

İstasyona varmıştı, bir taksi durakta bekliyordu. Taksiye ilerlerken David'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Blakeney'nin bindiği taksiydi bu! Kapıların üstündeki dama desenli şeridi, şoförün fötr şapkasını ve şüpheci bakışlarını tanımıştı hemen, ama çok geçti artık.

"İşte buldum seni delikanlı. Az önceki müşterim sana göz kulak olmamı söyledi. Kaybolmuşsun galiba."

"Kaybolmadım," dedi David. "Şimdi eve gideceğim ben de." Adresi şoföre söyledi. "Beni götürebilir misiniz?"

"O adam taksi ücretini annenin ödeyeceğini söyledi."

"Kendim ödeyeceğim," dedi David. "Yanımda yeteri kadar para var."

Şoför memnuniyetle başını salladı ve yola koyuldular. David deli gibi düşünmeye başladı hemen. Şoföre, Blakeney'nin oturduğu yeri nasıl söyletebilirdi?

"Beni soran kişi Bay Blakeney'ydi, değil mi?"

"Öyle miymiş?" diye sordu şoför sigarasını tüttürürken.

"Kendisi dayımdır ama nerede oturduğunu unuttum."

"Madem dayınsa annene sorarsın, o söyler," dedi şoför umursamazca.

"Bildiğini sanmıyorum," dedi David, hem çekingen hem ısrarcı bir tavırla.

"Ailenizde sorunlar var belli ki," dedi şoför. David'in evinin önüne yanaştı. "Geldik. Dokuz şilin."

Aslında altı şilin tutmuştu ama şoför, David'in daha önce hiç tek başına taksiye binmediğini ve bahşiş verme geleneğinden de haberinin olmadığını düşündü ve bu düşüncesinde haklıydı da. Her şeyin fiyatı bu haldeyken insan başının çaresine bakmak zorundaydı. David'e para üstünü verip uzaklaştı.

David çitlerin gölgesine doğru yanaştı. Evde her zamanki kadar ışık yanıyor gibiydi. Çok geç olmamıştı demek ki. Yaşadığı maceralar bir saat falan kadar sürmüş olmalıydı. Yoksa daha mı çok? Saat sekizi çok geçmiş olamazdı daha. Gizlice arka kapıya doğru ilerleyip mutfağa girdi. Bu saatte yemek pişiren olmazdı nasılsa.

Ama yanılmıştı. Fırından yayılan sıcaklıkla birlikte annesi onu şaşkınlık nidası atarak karşıladı.

David olduğu yerde kaldı. Annesinin farklı göründüğünü fark etti önce. Yüzü daha ince ve genç görünüyordu. Yüzünde, normalde ocağın sıcaklığından kaynaklanan renkten daha farklı, parlak bir renk vardı. Hatta, *David!* diye bağırırken çıkan hem neşe hem acı dolu ses tonu bile farklıydı. Bu durumu kelimelerle ifade edemiyordu ancak orada durup birbirlerinin yüzlerine bakarlarken annesinin o sabah kahvaltıda gördüğü kadından farklı olduğundan emindi. Ardından Angela suçlayıcı bir edayla mutfağa girdi ve hemen arkasından da gözlüklü, dolgun elmacıkkemikli ve yüzünde meraklı bir ifade olan bir adam belirdi.

David kapıyı ardından kapattı. Artık her şeyin hem zihninde hem de gerçekte değiştiğinden emin olmuştu. Babasını görmeye gitmişti; bu olay zaten ne yaparsa yapsın ayrı bir hikâye konusu olmaya devam edecekti. Üstüne, eve geldiğinde annesinin farklı göründüğünü, Angela'nın filler ülkesindeki beyaz bir avcı edasıyla mutfağa girdiğini ve bir de bu adamı görmüştü. Evin tüm havası değişmişti, hemen anlamıştı bunu.

"Neredesin sen?" diye sordu Elizabeth Geary, hıçkıra hıçkıra ağlayacak gibi olmuştu. Daha kendine gelememişti, nasıl geleceğini de bilmiyordu açıkçası.

"Niye? Geç mi kaldım?" diye sordu David. İlk dürtüsüne uyarak işi pişkinliğe vurmaya kalktı ama hemen ardından

pişman oldu. Bu aptalca çıkışı yüzünden annesinin öfkesini ve sitemini kusmasına fırsat vermiş oldu çünkü.

"David, hepimizi meraktan öldürdün!" (bizi! HEPİMİZİ!) "Kimseye haber vermeden bu saatlere kadar dışarıda kaldığın olmamıştı hiç. Bizi endişeden deliye döndürmenin sağlam bir gerekçesi varsa hemen söyle, yok ama böyle saçma sapan cevaplar vereceksen..."

"Oturma odasına geçelim mi?" dedi Adrian Swarthmore duruma el koyarak. "Mutfakta patlak veren olaylar hep daha kötü neticelenir. Gelin hep birlikte rahat rahat oturup meseleyi sakince çözümleyelim. David'in kimseyi endişelendirmek istemediğine eminim."

Eminsin demek? Bu adamın tavırları David'in sinirlerini bozmuştu. Kendini ne sanıyordu bu? David yokken ev halkına ne yapmıştı böyle? Babasının mutlaka kurtarılması gerekiyordu. Yumuşak bir edayla borusunu öttürmeye kalkan bu adam babasının yerini almamalıydı.

O esnada Elizabeth'in ızgarada pişirdiği jambonlar yanmaya başladı. Çıkan duman herkesin burnuna doldu.

"Ah, ah, şunu halledeyim ben hemen," dedi Elizabeth.

"David başına gelenleri *bana mı* anlatsa acaba?" diye önerdi Adrian Swarthmore. "David, seninle tanışmadık ama ben anneni daha sen doğmadan çok önce tanırdım, eski bir arkadaşımdır. İstersen geç saate kadar dışarıda bulunmanın sebebini bana anlat, ben de annenle aranda köprü olayım."

Swarthmore güven telkin eden bir ifadeyle gülümserken David bu adamın Blakeney'den de büyük bir düşman olduğunu düşündü. *Hayatın cilvesine bak! Her yerden düşmanlar peyda oluyor!* Bu düşünce ona tuhaf bir keyif verdi.

Swarthmore önden yürürken David bir an duraksadı. "Ona anlatayım mı anne?"

"Evet hayatım," dedi annesi, bir yandan yemekle ilgilenirken. "Benim biraz kendimi toparlamam gerekiyor. Sen Bay Swarthmore'a olanları anlat, sonra birlikte akşam yemeği yeriz. Artık nerede ne yaptıysan, eminim ki çok acıkmışsındır."

"Yok," dedi gururla David. "Balık ve patates kızartması yedim."

"Balık ve patates kızartması mı?" dedi Elizabeth aniden doğrularak. "Kim yaptı da yedin?"

"Kimse. Balık ve patates kızartması satan bir yerden aldım."

"Sonra da gazete kâğıdının içinden, öyle sokaklarda yürüye yürüye yedin demek?" dedi annesi, buruk bir şekilde. "Benim o sırada meraktan öldüğümü bile bile hem de. Nasıl bu kadar acımasız olabildin?"

"Amacım acımasızlık yapmak değildi ki."

"David!" diye seslendi Swarthmore. Çocuğun itaat etmesi gerektiğini anlaması için sesine biraz sertlik katmıştı.

"Hadi içeri git David," dedi Elizabeth sert ve soğuk bir sesle. "Ben yemeği getirmeden önce anlatacaklarını anlat."

David oturma odasına geçti. Swarthmore babasının koltuğuna kurulmuşken Angela da ellerini bir savcı edasıyla koltuğun arkasına koymuş, ayakta duruyordu.

"Otur David," dedi Swarthmore. "Bak, bu meseleyi büyütmeyelim hiç. Aptalca bir şey yapmışsın ama hepimiz ara sıra aptalca şeyler yaparız zaten." Gülümsedi.

"Aptalca bir şey falan yapmadım," dedi David.

Swarthmore'un dudakları gerildi. "Nasıl bir şey yaptın o halde? Nasıl tanımlarsın bunu?"

"Babamı görmeye gittim," dedi David.

Swarthmore temkinli duruyordu. Bu cevaba hazırlıksız yakalanmıştı. Daha David ağzını açamadan Angela öfkeyle, "Nereye?" diye sordu.

"Londra'ya," dedi David.

"Londra'ya kadar tek başına mı gittin?" dedi Angela.

"Mecburdum. Birinden beni götürmesini istesem kimse götürmezdi."

Angela kardeşinin yüzüne dikkatlice baktı, doğruyu söyleyip söylemediğine dair kuşkuları vardı. "Ama onu nerede bulacağını nasıl bildin ki?"

"Kimi bulacağını?" diye sordu Elizabeth Geary. Şu an biraz toparlanmıştı ve meraklanmaya başladığı için de elinde tepsiyle gelmişti.

"Babamı görmeye gittiğini söylüyor."

Elizabeth'in eli ayağı boşaldı. *Keşke hiç içeri girmeseydim*, diye düşündü. Aceleyle terk ettiği mutfakta kalsaydı hiçbir şeyden haberi olmaz ve içi bu kadar yanmazdı. "Nasıl olur?" diyerek David'e döndü. "Bu da ne demek oluyor?"

"Babamı görmeye gittim işte," dedi David. İçinde hoyrat bir gurur kabardı. Hepsi ona karşı birleşmişti. Onlar bir, David ise tekti. Bu hane, bu kadınlar birkaç saatte değişmişti resmen. Bu adamın bu işte bir parmağı vardı. Bu adamın varlığı yüzünden annesinin ve kız kardeşinin zihninde David'e karşı bir duvar örülmüştü âdeta. Hem de çok sağlam bir duvar. David de o duvarları paramparça etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Hakikatin ağırlığı kadar güçlü silah olabilir miydi?

"David, doğruyu söylüyorsan devam et," dedi Elizabeth Geary.

"Anlatacak çok bir şey yok," dedi David. "Babamı görmeye gittim, bütün gün de oradaydım. Babam iyiydi, birlikte öğle yemeği yedik. Bana biraz harçlık vermişti, ben de buraya dönünce balık ve patates kızartması aldım ve taksiyle eve döndüm işte." Kendi anlattıklarına şaşırmıştı resmen: *Bunların hepsini ben yaptım!*

"Otursana David," diye araya girdi Swarthmore. Kendini toparlamıştı ve bu durumu zarar görmeden atlatmasını sağlayacak en iyi yolun herkese şefkatle yaklaşmak olduğuna karar vermişti. "Sakince konuşalım."

"Sakince konuşuyorum ben zaten."

"Diyelim ki babanı görmeye gittin cidden," dedi Swarthmore sükûnetini korumaya çalışarak. "Bunda ne sakınca olabilir ki? Onu özlemiştin, değil mi?"

David'in kalbi, bir aynanın çat diye çatlaması gibi aniden öfkeyle doldu. Babasına duyduğu hisler, ona özel şeylerdi. Tanrı bile onlara karışamazken, babasının koltuğuna kurulmuş bu yumuşak ve küstah ifadeli adam *hiç* karışamazdı. Öfkeyle bakarak sessizce durdu.

"David," dedi Elizabeth Geary çaresizce. "Babanın nerede olduğunu ben bile bilmezken sen nereden biliyorsun?"

David hızla annesine döndü. O an en ufak bir merhamet duygusu barındırmıyordu içinde. Annesinden nefret ediyordu. Elinde olsa hem annesini hem de Angela'yı kırbaçlattırırdı.

"Babam hakkında orada burada konuşuyorlar," dedi. "Okuldaki çocuklar konuşuyor, onlar da annelerinden babalarından duymuşlar. Babam tüm vaktini Paddington İstasyonu'nda geçiriyormuş. Oradan asla ayrılmıyormuş. Oradaki otelde kalıyor ve tüm gün istasyonda oturuyormuş."

"David, böyle saçma sapan bir şeye nasıl inanırsın?" dedi annesi.

"Saçma falan değil, gerçek."

"Fakat baban böyle bir şeyi hayatta yapmaz."

"Sen nereden bileceksin ki?" diye karşılık verdi David acımasızca.

"David," dedi Swarthmore müdahale etme gereği hissederek. "Sana bunu söyleyen çocukların asıl maksadının seninle dalga geçmek olmadığına emin misin?"

"Evet, eminim."

"Bunları sana söyleyen bir arkadaşın mıydı yoksa düşmanın mı?"

"Bunu söyleyen Julian Robinson adında bir çocuktu ama arkadaşım veya düşmanım olması fark etmez. Bugün oraya gittim ve babamı gözlerimle gördüm, demek ki doğruymuş."

Elizabeth Geary hâlâ elinde tuttuğu tepsiyi çaresizce kenara bıraktı. "Peki, istasyondan hiç çıkmadığını kendi mi söyledi sana? Ne yaptığı hakkında bir şey söyledi mi?" Elini kolunu bir yerlere koyamaması çaresizliğini gösteriyordu.

"Babamın delirdiğini söylüyorlar," dedi David. Sesini yükseltmek maksadında olmasa da sesi istemsizce yüksek çıkıyordu. "İstasyondan ayrılamayacağını söylüyorlar. Aklından bir zoru varmış ve istasyondan ayrılırsa delirirmiş. Bu yüzden de istasyondan asla ayrılmazmış, zorla akıl hastanesine falan götürülmek dışında tabii." Ağzından "akıl hastanesi" sözü çıkar çıkmaz David ağlamaya başladı, sandalyeye çöküp ağlamaya devam etti. Feryat figan ağlamasa da o yoğun ve boğuk sesli ağlaması dehşet vericiydi.

Annesi yanına gitti fakat David kendini çekince annesinin onu kucaklamaya hazır kolları iki yana düştü. Elizabeth, Swarthmore'a yalvaran bakışlarla baktı ama Swarthmore, bir şey yapması gerektiğini bilse de ne yapacağını bilemez haldeydi.

İki yetişkin kararsızlıkla bocalarken, konuşan kişi Angela oldu. Farkında olmadan içinde biriken öfkesi şimdi taşmaya başlamıştı. "Okuldaki geri zekâlı bir çocuktan duyduğu saçma sapan bir hikâyeye inanması ve sonra da eve gelip

herkesin önünde gözyaşlarına boğulması tam da David'in yapacağı şey, değil mi?"

"Sus bakayım Angela, kabalaşma."

"Ne güzel ya, kabalaşmaymış! David'in yaptığı ne peki?"

Aslında Angela'nın asıl derdi David'in çok mühim bir şeyi mahvetmesiydi. O yoğun duygularla yüklü akşam, milyonların tanıdığı bir sima olan Swarthmore'un evlerine gelip ona gülümseyişi, ortamdaki heyecan dalgası, Angela bu tür konularla ilgili pek bilgili olmasa da annesinin bu yeni erkeğe duyduğu cinsel ilgi ve Angela'nın gözünden kaçmayan bu ilginin tropik çiçeklerin kokusu gibi tüm havaya dolması... Tüm bunlar onun gelecekteki hayatı için önemli bir adımdı, bir maceraydı, bir fitilin ateşlenmesiydi, çocukluğunda geçirdiği kasvetli yılların ardından hem ihtiyaç duyduğu hem de hak gördüğü bir gelişmeydi. Ama şimdi, ortadan kaybolması hasebiyle onların birleşmesini sağlayan David aniden ortamın keyfinin kaçmasına sebep olmuştu. Aslında David'in bu dramadaki rolü, ciddi bir belaya bulaşmak olmalıydı. Boğulmasını, ezilmesini veya ölmesini dilememişti Angela elbette ama David'in aslında evden kaçması ve polisler tarafından güçlükle bir çitin altında aç biilaç bulunarak büyük bir çaresizlik gösterisi sergilemesi gerekiyordu.

"David'in bu yaptığı kabalıktan öte bir şey," dedi Angela. "Çocuklar gibi aptal aptal ağlıyor anca." Kelime dağarcığındaki en aşağılayıcı ifade buydu. Bunların ardından söyleyecek bir şey bulamadı. Başını savurdu ve ayaklarını yere vura vura odadan çıktı.

"David," dedi Swarthmore, ses tonundaki yumuşaklığı korumaya çalışarak. "Artık yatsan daha iyi olmaz mı sence? Sen biraz dinlen, biz de annenle söylediklerini konuşalım."

Duyduğu nefret David'in o anki acısını bastırdı. Bu adam kim oluyordu da babasının durumunu konuşacaktı? Hele ki annesiyle? Ağlamayı kesti ve suçlayıcı bir ifadeyle Swarthmore'a bakıp, "Sen kalacak mısın?" dedi.

Swarthmore onu rahatlatacak şekilde gülümsedi. "Merak etme, sadece bu akşamlığına geldim. Birazdan Londra'ya döneceğim."

"Gitme," dedi Elizabeth Geary aniden.

Bu söz herkesi olduğu kadar Elizabeth'i de şaşırttı. Tamamen gayriihtiyari çıkmıştı ağzından. Kelimeler dudaklarından fırlamıştı âdeta. O âna kadar Swarthmore'un orada kalıp onu korumasını ne kadar arzuladığını ve onun gidişinin ardından evin yine erkeksiz kalmasından ne kadar korktuğunu fark etmemişti bile.

"David," dedi Elizabeth yaşadığı şaşkınlığı gizlemek için. "Sen yatağına git, ben sana güzel bir sıcak süt getireceğim birazdan. Canını sıkma bir tanem. Olan bitenler seni üzüyor, biliyorum ama her şey yoluna girecek."

"Babam da öyle söyledi," dedi David somurtarak. Kanepeden kalkıp Swarthmore'un yüzüne bile bakmadan odadan çıktı. Elizabeth bu kabalığı için oğlunu azarlayacak cesareti bulamadı kendinde. Birdenbire, oğlunun ondan daha kırılgan bir vaziyette olduğunu fark etti.

"Şimdi..." dedi Swarthmore. Çocukların uzaklaşmasıyla birlikte durumun yeniden kontrol edilebilir bir seviyeye gelmesinden memnundu. "Olan biteni güzelce ele alalım. Öncelikle çok açım."

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim," dedi Elizabeth. Yüzü de sesi de ifadesizdi; sanki kişiliğinden arınmıştı da sadece hareket etmeyi başarıyor gibiydi. Kadınlar İmparatoru Swarthmore da bu durumu bittabi fark etmişti. Kan dolaşımı

yavaş yavaş normale dönene kadar Elizabeth'i oyalayıp yemek hazırlatacak ve kendisine hizmet ettirecekti. Elizabeth'in ciddi bir sorunu vardı ve Swarthmore da ona yardım etmek niyetindeydi fakat Elizabeth ona karşılık verene dek elinden hiçbir şey gelmezdi. Hem ona yardımcı olmak hem de onu lekelenmiş, harcanmış, zavallı bir halde bırakıp kendisini biçare hale getirmek, ona sahip olmak ve onu ele geçirip kendi kadını yapmak istiyordu. Bu iki amaç birbirine girmişti ve bunları ayırt edemez haldeydi.

Elizabeth, Swarthmore'un önüne jambon ve yumurta koyduktan sonra müsaade isteyip David'e sıcak süt götürmek için yukarı çıktı. Yemek yiyebilecek halde değildi.

David çoktan uykuya dalmıştı bile. Yoksa numara mı yapıyordu? Sütü kenara koyup oğluna yaklaştı. Yok, gerçekten uyuyordu. Başını yastığa koyar koymaz kendini koruma içgüdüsüyle anında uykuya dalmış olmalıydı. Onu esir eden düşüncelerden, etrafını saran dikenlerden kaçarak rüyaların yeşil çalılıklarına sığınmıştı. Angela ise odasında öfkeyle dört dönüyordu. Elizabeth şu an onunla yüzleşmeye hazır değildi. O kadar bitap düşmüştü ki Angela'ya verebileceği bir teselli de yoktu. David'in kapısını sessizce kapatıp Adrian Swarthmore'un yanına indi.

Swarthmore hızla Elizabeth'e döndü. Yüzünde açık, dürüst ve karmaşıklıktan uzak bir ifade vardı. "Elizabeth, bu gece kalabileceğim boş odanız var mı?"

"Evet," dedi Elizabeth. Bir duası kabul olmuş gibi hissetti.

"Sen de yiyecek misin?" diye devam etti Swarthmore. Esas meseleye geçmeden önce diğer gerekli şeyleri aradan çıkarmaya çalışıyordu.

"Yemeyeceğim. Bir bardak çay alıp geleyim," dedi Elizabeth.

"Peki. Ben de bir bardak alırım o halde. Yalnız, çay koymaya gitmeden önce kocanla ilgili bu anlatılanları doğrulamak için kimi arayabileceğimi söyler misin?"

"Doğrulamamız şart mı ki?

"Elbette. David'in dedikleri doğruysa bununla ilgili bir şey yapması gereken kişi sen olacaksın çünkü."

"Sanırım öyle," dedi Elizabeth. "Ama hiçbir şeye mecalim yok şu an. Hiçbir şey yapmayıp öylece bırakmayı tercih ederim."

"Biliyorum Elizabeth fakat bir de şu açıdan bak: Eğer gerçekten sinirsel bir çöküntü yaşadıysa, aptallık edip seni terk etmesinin sebebi bu olabilir. Kocası tarafından terk edilen bir kadın acınacak halde görülür hep. Ama kocası akıl hastasıysa ve hastanede tedavi görmesi gerekiyorsa kadın da bu lekeyi silmiş olur. Ayrılık kadının hatası olmaz yani."

"Belki de onu benim delirttiğimi söylerler ama?" dedi Elizabeth.

"Bir adım ilerisini düşünelim... Diyelim ki sen ondan boşanmak istiyorsun. Deli olduğu kanıtlanırsa hiçbir sorun yaşamazsın."

"Ama niye benim bu meseleye karışmam gerektiğini düşünüyorsun ki? Deli veya değil, öyleyse de yakında anlaşılır ve hastaneye kapatılır zaten."

"Ben hiç öyle düşünmüyorum. Hemen olmayabilir bu dediğin. Bu durum aylarca devam edebilir, hiç fark ettirmeden aklını oynatabilir. Dışarıdan normal davranmaya devam ettiği, huzursuzluk çıkarmadığı ve halka açık yerlerde feryat figan bağırmadığı sürece parası bitip otelden atılana kadar devam da edebilir bu durum. Ama bu sırada herkes dedikodunuzu yapar durur. David'in okulda neler yaşadığını düşünsene. Tek başına trene binip ta Paddington'a gitmeye kalkıştığına göre çok zor bir dönemden geçiyor olmalı."

"Julian Robinson," dedi Elizabeth, ağır ve kayıtsız bir ses tonuyla. "Philip ve Jennifer Robinson'ın oğulları."

Elizabeth'in isim hafızası her zaman çok iyi olmuştu. "Telefon rehberinde numaraları var. Onları aramak istiyorsan ben mutfaktayken ara lütfen. Normalde oldukça güçlü biriyimdir ama bu gece daha fazlasını kaldıramayacağım."

"Kaldırmana da gerek olmayacak," dedi Swarthmore ciddi bir ses tonuyla. "Ben bu yüzden buradayım."

Elizabeth tüm yorgunluğuna rağmen ona büyük bir minnettarlıkla baktı ve mutfağa gitti. O gider gitmez, Swarthmore telefon rehberini hızla karıştırmaya başladı. Resmen maden bulmuştu. Ben'e anlatmak için sabırsızlanıyordu. Aktüalite programı için dört dörtlük konuydu: Tanınmış bir biliminsanı (henüz tanınmıyorsa da yakında tanınacaktı) Paddington İstasyonu'nda yaşamaya başlıyor! Bilginin hudutlarından kaçmış yalnız bir adam! Ya da başka bir deyişle: İnsanlık nereye gidiyor? Sürekli yolculuk edenlerin arasında yuvasını bulan tanınmış biliminsanı. Belki de sadece kafayı yemişti ama ne şahane bir röportaj olurdu yahu!

"Alo?"

"Bay Philip Robinson'la mı görüşüyorum?"

"Evet, benim."

"Bay Robinson, tanışmıyoruz fakat benim adım Adrian Swarthmore."

"Aa?" Robinson pek televizyon izlemezdi fakat bu ismi bir yerlerden duymuş gibiydi.

"Bayan Elizabeth Geary'nin evinden arıyorum. Neden aradığımı tahmin ediyorsunuzdur belki."

"Elizabeth Geary mi?" Robinson zihnini hızlıca bir yokladı. "Arthur Geary'nin karısı mı?"

"Aynen öyle. Arthur Geary'nin karısı. Kendisi oldukça endişeli bir durumda, Bay Robinson."

"Arthur Geary'yi sormak için mi aradınız beni?"

"Doğrudur. Bayan Geary bazı tuhaf söylentiler yüzünden ciddi manada rahatsız olmuş halde. Kendisiyle eski dostuz ve ona elimden gelen yardımı yapmak niyetindeyim. Bu yüzden kendisini sıkıntıya sokmamak için bu soruları onun yerine ben sormak istedim. Arthur Geary'nin mevcut durumu ve yerine dair bildiklerinizi anlatmanız mümkün mü acaba?"

Keşke yanında kayıt cihazı olsaydı da telefondaki konuşmaları kaydetseydi diye iç çekti ama her şey dört dörtlük olamıyordu işte.

Robinson bildiklerini kısaca özetledi ve bu konuyu Doktor Maurice Blakeney'ye açtığını da ifade etti. Swarthmore, Blakeney'nin kim olduğunu öğrenir öğrenmez Robinson'a üstünkörü teşekkür edip telefonu kapattı ve hemen Doktor Blakeney'nin numarasını çevirdi.

Blakeney akşam yemeğinin üstüne puro içip dinleniyordu. Telefonu isteksizce açtı. Swarthmore'un ne istediğini duyduğunda ise hemen profesyonel bir tavır takınıp temkinli bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Evet, bahsettiğiniz kişiyi tanıyorum. Gayriresmi bir şekilde, onu kontrol etmemi rica ettiler. Elbette profesyonel bir teşhis koymam söz konusu değildi. Eski bir meslektaşı tarafından bana..."

"Philip Robinson'ı diyorsunuz," dedi Swarthmore detayları atlamadan.

"Haberiniz var demek ki. Evet. Robinson, Geary'yle Paddington İstasyonu'nda karşılaştığından bahsetti. Tuhaf davrandığını belirtip benim de bir bakmamı rica etti. Bu sabah kaldığı otelde birkaç dakika konuştum onunla. Robinson'ın arayıp gelişmeleri soracağını bekliyordum ama henüz aramadı."

"Onun yerine ben arıyorum," dedi Swarthmore. "Elizabeth Geary'nin eski bir dostuyum ve bu meselede ona yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Elizabeth Geary mi? Karısı mı? Anladım. Yani, benim de bu şartlar altında anlatabileceğim pek bir şey yok aslında. Adamın bir gerginlik yaşadığı çok belli. Sabah onunla karşılaştığım anda fark ettim bunu. Kendini her konuda sıkı sıkıya savunuyor. Hiçbir şeyden rahatsız olmadığını göstermek için fazla çaba harcıyor, bu da aslında içten içe çok rahatsız olduğunu gösteriyor. Bunu anlamak için uzman olmaya da gerek yok. Öğleden sonra onu yine gördüm. İstasyondan ayrılıp ayrılmadığını bilemiyorum fakat bu sabah da oradaydı, öğleden sonra dört civarında da. Yanında oğlu da vardı hatta. Bu arada, çocuk eve sağ salim dönebildi mi?"

"İkisini birlikte mi gördünüz?" diye sordu Swarthmore. Elde ettiği bu yeni bilgi onu heyecanlandırmıştı. "Geary nasıl davranıyordu?"

"Oğluyla birlikteyken gardını düşürmüştü elbette ama beni hiç beklemediği bir anda karşısında görünce fena halde bocaladı. Öyle bir sarsıldı ki bana karşı nezaketini bile bozdu."

Swarthmore, telefondayken Elizabeth'in arkasından çay tepsisiyle içeri girdiğini duydu ama bunu umursamadı, şu dakikadan sonra Elizabeth'i bu konuşmanın dışında tutmakla uğraşamazdı. Devam etmesi gerekiyordu. Ahizeyi biri elinden alacakmış gibi daha da sıkı tutarak, "Neden öyle oldu sizce?" diye sordu. "Sizi görmek onu niçin bu kadar sarstı dersiniz?"

"Analiz edilmekten belirgin şekilde korkuyor. Belki de karısını ve çocuklarını terk ettiği için duyduğu vicdan azabındandır. Veyahut... daha da derin bir şey olabilir. Onunla daha fazla vakit geçirmeden net bir şey söylemem güç."

"Onunla daha fazla vakit geçirmeniz mümkün mü peki?" diye sordu Swarthmore.

"Muhtemelen hayır," dedi Blakeney. "Ben sadece insanların benden yapmamı istediği şeyleri yaparım ve kimse benden Geary'yi hasta olarak ele almam için talepte bulunmadı. Durumu kötüleştiği takdirde akıl hastanesine yatırılabilir ve orada uygun şekilde tedavi altına alınır."

"Durumu kötüleşir mi dersiniz peki?"

"Net bir şey söyleyemem."

"Peki ya kötüleşmez de şu anki haliyle kalırsa?"

"Böyle kalmayacak," dedi Blakeney kasvetli bir kararlılıkla. "Ya düzelir ya da daha kötüye gider. Belki de yapılacak en doğru hareket onu kendi haline bırakmaktır. Müdahale etme fikri bana pek doğru gelmiyor açıkçası."

"Ailesi ve arkadaşları için oldukça endişe verici bir durum tabii," dedi Swarthmore.

Blakeney kibirli ve alaycı bir ses tonuyla, "Ailesi ve arkadaşları endişeleniyorlarsa, onun yakınında durup kendini perondan atmasına engel olacak birini tutabilirler," dedi. "Bunun dışında şu an onun yanına gitmenin doğru olacağını düşünmüyorum. Bazen insanlar sinirsel bir gerginlik yaşayabilirler ama sonrasında dışarıdan herhangi bir yardıma ihtiyaç duymadan kendi başlarına toparlanabilirler de. Zihin de tıpkı beden gibi hafif bir enfeksiyonu atlatabilir. En iyi yol da budur aslında."

"Teşekkür ederim Doktor Blakeney," dedi Swarthmore. "Zahmet edip gitmeniz büyük incelik doğrusu. Çok takdir edilesi bir davranış gerçekten."

Birbirlerine nazikçe veda ettikten sonra Swarthmore telefonu kapattı.

"Hafif bir zihin enfeksiyonu..." dedi kendi kendine.

"Neler konuştunuz?" diye sordu Elizabeth. Tedirginliğini ve korkusunu gizlemeye çalışarak eğilip çay koydu.

"Anlaşılan, oğlu okulda David'e nemrutluk eden Philip Robinson denen adam, bu meseleyi kendine görev edinip Doktor Maurice Blakeney'yi aramış."

"Grayson'ın başhekimi o adam." Elizabeth ciddi manada korkuya kapılmıştı artık.

"Canım benim, Grayson'ın adını duyar duymaz paniğe kapılma böyle," dedi Swarthmore. "Robinson sadece doktordan Arthur'un durumuna bakmasını ve tuhaf davranıp davranmadığını kontrol etmesini rica etmiş. Doktor da bu ricasını yerine getirmiş ve dediğine göre endişelenecek bir şey yokmuş."

"Öyle söyler tabii, doktorlar çok duyarsız oluyor."

"Öyle de olsa doktorun görüşü muhtemelen doğrudur."

"David babasının gerçekten delirdiğini söyledi ama," dedi Elizabeth yarı ağlamaklı.

"David mi? Duyguları karman çorman olmuş on yaşındaki çocuğun sözüne mi güveneceksin?"

"Adrian, ne yapmalıyım peki?" diye yalvardı âdeta Elizabeth.

"Öncelikle buraya gel," dedi Swarthmore. Kanepeye oturdular. Elizabeth'in elini tuttu. "Elizabeth, seni bu durumdan kurtaracağım." *Sonra da yatağa atacağım*, dedi içinden. Bunca gerilimin üstüne Elizabeth sayesinde büyük bir keyif yaşayacağını düşündü. "Arthur, Paddington İstasyonu'ndaymış. Doktor gözetim altında tutulduğu sürece orada kalmasında sakınca olmadığını düşünüyor."

Elizabeth başını salladı. "Kim onu gözetim altında tutacak ki ama?"

"Ben. Biraz ben ilgileneceğim, biraz da başkalarına yaptıracağım."

"Ah, ne olursun başka insanları bu işe karıştırma, Adrian."

"Bir sürü insandan bahsetmiyorum ki. Bir iki tane yardımcım var, ağızları çok sıkıdır. Mevzu büyüyecek olursa da köklü ve son derece ketum özel dedektiflik şirketlerinden birini tutarım. Her halükârda hiçbir şey dışarı sızmayacak ve kimse mağdur veya rahatsız edilmeyecek. Amacımız yalnızca Arthur'a göz kulak olup kendisine zarar vermesinin önüne geçmek. Ta ki..."

"Ta ki ne?"

Swarthmore ona doğru döndü. "Doktor Blakeney, ya düzelir ya da kötüleşir diyor. Hasta biri için gayet makul bir tahmin sonuçta. İyileştiği takdirde istasyondan ayrılıp topluma geri karışır ve bizler de rahat bir nefes alıp bu meseleyi kapatırız." *Hayatta kapatmam*, dedi içinden. *Ben'in gözüne girmem için bana yardımcı olana dek elimden kurtulamaz.* "Kötüleştiği takdirde neler yapacağımızı planlamaya ise lüzum yok şu an."

"Ama kötüleşirse ne yapacağız peki?"

"Elizabeth, senin için en zor zaman şu an aslında. Açıkçası bunu pek beklemiyorum ama kocan ciddi manada akli dengesini yitirirse, diğer hastalar gibi tedavi altına alınır zaten. Her halükârda mesele bizden çıkmış olur artık. Şu an herkes bu olayın nereye varacağını beklerken senin tek yapman gereken sabırlı ve güçlü durmak."

"Tam da şu an, bilmediğim bir güç bana yardımcı olman için seni hayatıma gönderdi sanki," dedi Elizabeth, yumuşak bir sesle.

"Evet," diyerek güldü Swarthmore. "*Pelt* adında bir güç." Ayağa fırladı. "Olamaz! Onu tamamen unuttum!"

Sayfaları hızlıca çevirip restoranın telefon numarasını buldu ve arayıp Doktor Pelt'le görüşmek istediğini söyledi.

Pelt masasından telefona çağrılırken bekledi, ardından alçak ve vakur bir ses tonuyla bu gizli bilgiyi ona da verdi, Elizabeth böylesine zor bir durumdayken onu yalnız bırakamayacağını belirtti. "Çok zor bir durumdalar. Anlayış göstereceğine eminim. Konuşmak istediğin başka bir şey var mı? Önümüzdeki çarşamba için şehirde buluşma ayarlayalım mı? Şahane."

Pelt'i de başından attıktan sonra tasasız ve kendinden emin şekilde Elizabeth'in yanına döndü.

"Şimdi bak Elizabeth..." dedi. Ah, insanın eski ve gerçek bir dostla konuşması ne büyük rahatlıktı! "Tüm bu olanlar konusundaki gerçek hislerini anlat bana hadi."

"Tüm bu olanlar derken?"

"Kocana ilişkin olanları. Seni terk edişi, istasyonda inzivaya çekilmesi, delirmiş olabileceğine dair söylentiler, bu durumun çocuklar ve senin üzerinde yarattığı etki... Hepsini konuş benimle."

"Ben Katolik değilim Adrian," dedi Elizabeth. "Olsaydım da günah çıkaracağım rahip sen olmazdın."

Elizabeth'te hâlâ biraz mücadele gücü kalmış olduğunu gördüğüne sevindi Swarthmore.

"Yine de bana bir şeyler anlatırsan sevinirim," diye diretti. "Bu durumu bizzat yaşayan birinden dinlemek istiyorum. Başına gelenleri umursuyorum."

"Neden umursuyorsun ki Adrian?"

"Çünkü bir zamanlar senden çok hoşlanıyordum ama hayat seni benden aldı. Şimdi aynı hayat seni bana geri getirmişken büyük sıkıntıda olduğunu gördüm."

"Bir başka deyişle, romatizması ve acı dolu bir hayat hikâyesi olan yaşlı bir gündelikçiye acıyacağın gibi bana da acıyorsun."

"Elizabeth, beni iğneleme böyle. İnsanlar seni *sen* olduğun için seviyor. Sana yardım etmek istiyorlarsa da yardıma değer biri olduğun içindir bu."

"Ah Adrian..." diye gülümsedi Elizabeth yarım yamalak. "Buna inanmayı o kadar çok isterdim ki..."

"Benim sözüme itimat et ve inan, gerçek bu."

"Çocukları ne yapacağım ben Adrian?"

"Bırak kendi başlarına üstesinden gelsinler. Kendi dengelerini kendileri sağlayabilirler. Kızın zaten yakında erkeklerin ilgisine kapılacak ve evleneceği güne kadar da aklı bunlarla meşgul olacak. Sonrasında da zaten artık kendi dertleri olacak. David ise..."

"Ben asıl David için endişeleniyorum zaten. Neden bugün bana hiçbir şey söylemeden Arthur'un yanına gitti ki?"

"Çok basit. Bir şey söyleseydi gitmesine izin vermeyeceğini düşünmüştür. Ayrıca sen babasıyla bir ilişki kuramazken onun bir ilişki kurmasını kıskanacağını düşünmüştür içten içe." Duraksayıp Elizabeth'e dikkatle baktı. "Sence haklı mıydı peki Elizabeth?"

Hayır dercesine başını yavaşça salladı Elizabeth. "İçimde bir yerde Arthur'la olan ilişkimizin bittiğini çoktan kabul ettim ben. Geri dönmeyeceğini biliyorum."

"Neden bu kadar eminsin peki?"

"Çünkü en az beş yıldır ikimiz de gitgide kendi kabuklarımıza çekiliyorduk. Sonlara doğru onu tanıyamıyordum artık."

"Bu kimin suçuydu peki?"

"Bilemem. Onunla iletişim kuramayacağım bir hale girmiş gibiydi. Belki farklı biri olsam bunu başarabilirdim, bilemiyorum. İşinden hiç bahsedemezdi, bu da onu yalnızlaştırdı. Sanırım her şeyin başlangıcı da buydu."

"Neden işinden bahsedemiyordu ki? Çok karmaşık bir iş miydi?"

"Sıradan insanlar için çok karmaşıktı ama işini anlayabilecek biriyle karşılaşsa bile onlara anlatamazdı. Bu konuda baskılanmıştı."

"Baskılanmasının özel bir sebebi var mıydı?"

"Savaştan hemen sonra, Resmi Sırlar Yasası'na tabi bir proje üzerinde çalışıyordu. Yaptığı işi sadece kapalı kapılar ardında, birkaç meslektaşıyla konuşmasına izin vardı. Sonra bir gün, sanırım 1951'di, Resmi Sırlar yasağının artık kendisi için geçerli olmadığını, araştırma alanını değiştirdiğini ve istediği takdirde insanlara anlatabileceği bir çalışmaya geçtiğini söyledi ama nedense hiçbir zaman anlatmadı."

"Yakın arkadaşı var mıydı hiç?

"Eskiden abisiyle çok yakındı ama abisi Yeni Zelanda'ya taşındı ve Arthur'la on yıl oldu görüşmediler. Sık sık Noel'de oraya gitmekten bahsederdi Arthur ama iş ciddiye binince o kadar masrafa değmeyeceğine karar verirdik."

"Başka arkadaşı yok muydu?"

"Üniversiteden Geoffrey Winters adında çok yakın bir arkadaşı vardı ama o da üç yıl önce öldü."

"Nasıl öldü?"

"İntihar ettiğini düşünüyorlar," dedi Elizabeth.

İkisi de sessizleşti. Arthur Geary'nin, rüzgârlı peronlarda volta atarken merhum arkadaşını andığını düşündüler. Arthur'un dostluğu Geoffrey'yi bu dünyaya bağlayacak kadar güçlü değildi demek ki. Geoffrey özgürlüğüne kavuşup gökyüzüne çekilmişti. Ondan sonra Arthur'un, dostluğa olan inancı da bitmiş olmalıydı.

"Çocuklarına düşkün müdür peki?"

"Çok düşkün bence. Tabii çocuklar küçükken olduğu kadar yakın değiller artık ama David her zaman babasına yakın olacaktır diye düşünüyorum."

Adrian Swarthmore'un ruh hali soğuk ve sert bir hâl aldı birden. İçten içe düşünüyordu. *Eh koca Geary, en azından bir kişiye faydan dokunacak. Bu istasyon maceran bana aradığım hikâyeyi verecek ve beni Ben'in gözüne sokacak o ses getiren haberi elde etmiş olacağım. Ayrıca evden ayrılmanla birlikte hâlâ çok çekici olan karını da güzelce avucuma düşürmüş oldun.*

Swarthmore, Elizabeth'e doğru dönüp, "Mutlu ol Elizabeth, hayatın bitmiş falan değil. Bu sıkıntılar geçer gider. Biraz kendini düşün, ara sıra kendini şımartmalısın," dedi.

Onu öpme niyetiyle kendine çektiği sırada Angela'nın merdivenden indiğini duydular.

"Anne," dedi Angela, suçlayıcı bir edayla kapıdan kafasını uzatarak. "Ben dışarı çıkıyorum."

"Daha neler! Bu saatte mi?"

"Hazel'lara gidip geleceğim ya!" diye kaşlarını çattı kızı.

"Gecenin bu saatinde sokakta yalnız yürünür mü yahu?!"

Swarthmore, "Bırak gitsin," diye yönlendirdi Elizabeth'i.

Elizabeth hâkimiyeti ele geçirmeye çalışarak, "Olacak iş mi bu saatte canım?" diye çıkıştı. "Bu saatte gidip kızı rahatsız mı etmek istiyorsun hem? Yatıyordur muhtemelen."

Angela ufak bir kahkaha attı. "Hazel gece yarısından önce uyumaz bir kere. Odasında takılıp kitap okur, plak çalar. Benim almaya paramın yetmediği bir sürü mükemmel plağı var. Ayrıca ona gitmemden de gayet hoşlanıyor bir kere."

"Ama..." dedi Elizabeth çaresizce.

"Bak anne, Hazel'ın evini biliyorsun. İki sokak ötede ya!"

"Sen git Angela," dedi Swarthmore başıyla onaylayarak. "Biraz dışarı çıkmak sana da iyi gelir."

"Sen nasıl..." Elizabeth büyük öfkeyle Swarthmore'a döndü ama Angela, Swarthmore'un otoritesini kabul edip gitmişti bile. Evin kapısı kapandı.

"Kendi evimde beni hiçe sayamazsın Adrian," dedi Elizabeth.

Swarthmore hiçbir pişmanlık emaresi göstermeden, "Saymıyorum zaten," dedi. "Aksine sana, özel birine davrandığım gibi davranıyorum. Angela biraz dışarı çıkarsa iyi olur diye düşündüm. Yani, ikimiz için iyi olur diye."

Elizabeth ayağa kalktı. "Yani sırf benimle baş başa kalabilmek için on beş yaşındaki bir kızın gecenin bir vakti tek başına sokaklarda dolaşmasına izin mi verdin?"

"Otur önce," dedi Swarthmore, Elizabeth'i kendine çekerek. "Sokaklar dediğin, iki sokak ötesi yahu."

Elini tuttu fakat Elizabeth elini çekip kapıya koştu, koridordan geçip ön kapıyı açtı.

"Angela!" Elizabeth'in sesi gecenin ayazında çınladı. "Angela! Hemen geri dön lütfen!"

Tam zamanında yetişmişti. Angela bahçe kapısına ulaşmıştı ve Elizabeth birkaç saniye gecikmiş olsa karanlığa karışıp gidecekti. Annesi onu görmemiş olsaydı annesinin sesine kayıtsız kalıp o anki sinir harbiyle kararından caymadan giderdi. Ama şu anda görünür durumdayken annesinin otoritesi ağır basmıştı. Bakışları üzerindeyken annesine itaatsizlik edemezdi. Elini kapı mandalından çekti, durakladı, döndü ve geri geldi. Annesinden kaçırmaya çalıştığı bakışlarındaki öfke açıkça belli oluyordu.

Angela içeri geçerken Elizabeth tek kelime etmedi. Ardından kapıyı kapattı ve sıcak ve aydınlık yuvalarının makul ve güvenli havasına kapanmış oldular tekrar.

"Aferin sana canım," dedi Elizabeth neşeyle. "Seni geri çağırdığım için özür dilerim fakat ben sana en baştan gidemeyeceğini söylemiştim zaten. Hazel'la konuşmak istiyorsan telefonla araman çok daha iyi olurdu."

Angela annesini duymamış gibi sırtını dönerek koridordan ilerledi. Merdivenlerin ucuna geldiğinde bir elini tırabzanın üstüne koyup, "Ben yatıyorum," dedi.

"Gel de Bay Swarthmore'a iyi geceler de o zaman," dedi Elizabeth sesindeki neşeyi bozmamaya çalışarak.

Angela ona aşağılayıcı bir bakış attı. (Aramızda kıyametler koparken senin derdin hâlâ nezaket kuralları!) Hiçbir şey demeden dönüp merdivenlerden yukarı çıktı.

Elizabeth topuklarını meşe parkelere vura vura hızlıca oturma odasına geçti. Gerçekten çok öfkeliydi! Swarthmore ona yardım etmeyi, destek olmayı, yaşadığı gerginlikler yüzünden örselenmiş duygularını serbest bırakmasını teklif etmişti, Elizabeth de doğal olarak ona kapılarını açıp kendini olduğu gibi ortaya koymuştu... Ama o ne yaptı?! Onun yerini almaya çalıştı!

Elizabeth içeri girerken Swarthmore ayağa kalktı. Ne yapacağını bilemiyordu aslında. Onunla uysalca mı konuşmalıydı? Yoksa sert bir dil kullanarak Elizabeth'i tamamen savunmasız hale getireceğine mi güvenmeliydi?

"Elizabeth, hiç gerek..."

"Biraz önceki muhabbetimize devam etmeye hiç lüzum yok Adrian. Tadımız epey kaçtı, değil mi?"

"Hem de nasıl," dedi Swarthmore alay eder gibi bir tonla.

"Belki de böylesi daha iyi oldu. Yanlış yöne gidiyor gibiydik. Evimize bana yardım etmek isteyen bir dost olarak geldiğini düşünmüştüm. Ama sonra yalnız, çaresiz ve terk edilmiş bir kadının, kızını aradan çıkarınca, yapacağın hamleye karşı çıkmayacağını düşündün sanırım."

"Olanları unut gitsin Elizabeth," diye karşılık verdi Swarthmore. "Bu söylediğini de, düşündüğünü de sil kafandan." Yüzünü hemen samimi bir ifadeye bürüyüp Elizabeth'in gözlerine uzun uzun baktı.

"Pekâlâ," dedi nihayet Elizabeth. "Son dört cümleyi zikrettiğimizi unutalım o halde. Ayrıca sana minnettar olmadığımı düşünme Adrian."

Her şeye rağmen Swarthmore'un odasını hazırlamaya gitti. Aralarında geçen o muhabbet, kendi isteği üzerine bitmişti. Swarthmore odada dolanıp viski ve soda buldu ve bir kadeh hazırlayıp öfkeyle kafasına dikti. *Kibirli kahpeye bak sen! İnsanın bunu etkilemesi için kırk fırın ekmek yemesi lazım! Kocasını delirtmesine şaşmamalı.* Ama muhtemelen kocası da pek matah bir şey değildi zaten. Soğuk ve mesafeli biriymiş, baksana. İkisine de büyük bir garaz duyuyordu içinde. O ahmak kadın eğlenme fırsatını neden tepmişti ki? Kendini kime sakladığını sanıyordu hem? Bu yaşında, erkeklerin onun için sıraya gireceğini falan mı sanıyordu acaba? O bakır saçlı kızını hamile bıraksa, bu kadına iyi bir ders olurdu.

Olabilirdi aslında... O esnada Consolidated TV kameraları da Paddington İstasyonu'ndaki Arthur Geary'nin peşinde olurdu hatta.

Elizabeth geri gelip odasının hazır olduğunu söyledi. Swarthmore, Elizabeth'e teşekkür etti ve birbirlerine iyi geceler dileyip iki eski dost gibi gülümsediler. Fakat Swarthmore, Arthur Geary'nin pijamalarını giyip misafir yatağına uzandığında içinde yükselen nefretten oda alev almaya başlamıştı âdeta.

Gece çöktü, ev sessizleşti. Dördü de kendi odasına çekilip hayallerin ve kaygıların yeşerdiği evde huzursuz bir uykuya

daldılar. Genç kız ve adam farklı şekillerde ve farklı nedenlerden ötürü öfke doluydu. Kadın şaşkına dönmüştü, özlemini çektiği şeyler onu iğneliyordu sanki. Yoğun ve çelişkili ihtiyaçlar içindeydi. Birinin onu sahiplenip ona hükmetmesini istese de, öte yandan ona kimsenin karışmasını da istemiyordu. Hem otoritenin kendisine verilmesini hem de sevilip merhamet edilmeyi arzuluyordu. Bu dertlerinin çaresi olduğunu da düşünmüyordu ama; hayatı bitmişti artık.

Oğlan ise büyük bir buhran içindeydi. Yaşadığı buhran insanı en derin uykularından bile edebileceği için David gece yarısını geçer geçmez uyandı. Bilinci yerine gelir gelmez büyük ve sarsıcı bir gerçek de geldi aklına: Babası yaralanmıştı. Kaburgaları kırılmıştı. Karanlıkta uzanan David, babasının aniden gömleğini ve atletini çıkarıp gövdesindeki gri alçıyı gösterdiği ânı tekrar yaşadı. O ânı düşünürken babasının kırık kemik parçalarını getirdi gözünün önüne. Çok üzücüydü, çok. Bir zamanlar annesine o şeyi yapıp David'i kurbağa yavrusu gibi *yaşayan* bir şeye dönüştüren, David'e hayat veren bedendi o. Ama şimdi bu iki beden ayrılmıştı, aralarındaki sıcaklık sönmüştü. Babası da kaburgaları kırık, yabancı bir yatakta yapayalnızdı.

Merdivenlerden düşmek mi? Babası hiçbir zaman sakar bir adam olmamıştı bir kere. Muz kabuğu veya ona benzer bir şeye mi basmıştı acaba? Hayır... Babası onu korumaya çalışmış olmalıydı. Adamın düşmanları vardı. Blakeney'nin, o kibirli gülümsemeyle dolu yüzü geldi David'in gözünün önüne. Babasına saldırıp onun kemiklerini kıracak, onu mahvedecek kadar güçlü ve vicdansız düşmanlardı bunlar.

Gözyaşları içinde, yatağından sessizce kalkan David annesinin odasına doğru ilerledi. Elizabeth Geary bir zamanlar Arthur Geary'yle birlikte yattığı yatakta uyuyordu. David

küçükken karanlıkta hayalî şekiller görmeye başlayınca korkup annesiyle babasının yanlarına gizlice sokulurdu. Yataklarına sessizce girip sırtını hangisine denk geliyorsa ona yaslayıp uzanırdı. O zaman tüm korkusu geçip gider ve uykuya dalardı.

Artık büyüdüğü için bunu yapmaz olmuştu. Çocuk odasında yaşadığı korkular geçip gitse de bu defa etkisi sonsuza dek sürecek korkular almıştı yerini. Şu an yaşadığı korkular asla geçmeyecekti, onlarla yaşamayı öğrenmesi gerekecekti. Buna hazırdı ama. Uyuyan annesinin yanına gelme sebebi korkuları değildi şu an, mutsuzluğuydu. Çektikleri yalnızlığın ve babasının yaralı bedeninin verdiği hüzündü.

David yanına yaklaşınca Elizabeth Geary uyandı. Bir an afalladı ve vücudu kaskatı kesildi, bir saldırıya karşı bedenini savunmaya hazırlandı. Zihni değil belki ama ifade edemeyeceği kadar ilkel bir sinir sistemi, ona uykusunu bölenin, hata edip güvendiği adam olabileceğine işaret etmişti. Ama bir saniye içinde David olduğunu anlayınca o mahmurlukla hemen anaç bir tavra büründü. "Ne oldu canım? Sorun ne?"

David annesinin kollarına gömüldü.

"Canım benim, ağlıyorsun sen. Geçti bir tanem, geçti." O sert tavrı sönüp gitti, eli ayağı boşaldı ve yalnız yatağında oğluna sıkı sıkı sarıldı. David söyleyeceklerini toparlamaya çalışıyordu. Babasının yaralandığını, düşmanlarının babasının kaburgalarını hiç acımadan kırdığını, hastanede ona alçı yaptıklarını ve bu alçı yüzünden yürürken terleyip kaşındığını söylemek istiyordu. Ama annesinin kolları onu sarınca zihnindeki o korkunç buhran birden sönüp gitti ve hızla uykuya daldı.

Misafir odasındaki Swarthmore yastığının üzerinde huzursuzca kıpırdandı. Uyurken yüzünde garaz dolu bir ifade vardı.

***

Elizabeth Geary'nin başucundaki çalar saat yedi buçukta çaldığında David hâlâ yanındaydı ve ikisi de derin uykudaydı. Elizabeth uyandığında içinde bir sıkıntı hissetti. Zihni endişe doluydu ancak neden endişeli olduğu aklına gelmedi bir an. Sonra hatırladı. Adrian Swarthmore hâlâ evdeydi ve sabahları uğraşması gereken onca şeyin üstüne bir de onunla ilgilenmesi gerekiyordu.

Yataktan kalktı ve banyoya götürmek üzere kıyafetlerini topladı. Bu sırada David de kıpırdanıp uyandı. "Günaydın," dedi çekinerek. Gün ağardığı için annesinin yatağında olması onu utandırmıştı.

"Günaydın canım," dedi Elizabeth kayıtsız bir şefkatle. Yatağına gelmesiyle ilgili hiçbir şey söylemedi.

"Kalkma vakti geldi mi?" diye sordu David.

"Yatakta uzanıp yavaş yavaş kendine gel işte," dedi Elizabeth. "Ben banyo yapıp giyineceğim. Banyo boşalınca sen de duşunu alıp giyinirsin."

Elindeki kıyafetlerle kapıya yürüdü ama sonra birden geri dönüp sabahlığını üzerine geçirdi. Normalde koridorda geceliğiyle yürürdü fakat bu sabah farklıydı. Evde Swarthmore vardı.

Elizabeth yavaş adımlarla yürüse de Swarthmore kapısının önünden geçtiğini duydu. Ellerini başının arkasında kavuşturmuş, sırtüstü yatıyordu. Soluk ışık çenesindeki ak düşmüş kirli sakalına hafifçe vuruyordu.

Kalkmış kahpe, diye düşündü. Şehirde uyanmak yerine burada uyanmak çok rahatsız ediciydi. Sabahın yarısını trende geçirmek zorunda kalacaktı.

Ama sonra, trenin Paddington İstasyonu'ndan kalkacağını hatırladı. Avı Geary'nin oradan yani. Ona bir bakardı

artık. Sırtüstü uzanan Adrian Swarthmore saksıyı çalıştırmaya başladı. Beyni, duygularını dışarıya belli etmemesini sağlayan çok keskin, sessiz ve muazzam bir güçle çalışıyordu. Sabahın o temiz havası odaya doldu; kendini iyi hissediyordu. İşler onun lehine dönecekti.

Yataktan kalktı ve aynanın karşısına geçti. Saçlarını taradı, gözlerinin aklarını inceledi, sakallarında artan beyazları kontrol etti ve genel olarak kendine baktı. Hiç fena görünmüyordu. Henüz yaşlanmamıştı. Göğüs kafesinde fiziksel bir dinçlik kabarıyordu âdeta. Yan odadan su borularının sesi gelince Elizabeth Geary'nin duştaki çıplak vücudunu hayal etti ama bu düşünceden ötürü tadı kaçmadı hiç. Bu fırsat gitmişti ama daha nice fırsat vardı ve bu fırsattan çok daha iyilerdi. Elini sallasa ellisiydi nasılsa. Zirveye ulaşmak üzereydi ve zirveye ulaştığında dalından koparılmayı bekleyen meyveler gibi seçecekti onları. Henüz zirvede değildi; bunu kabul etmeliydi. Yüksekteydi ama zirvede değildi. Oraya ulaşmak için başarılı bir haber serisi yapması gerekiyordu ve bunun için, Ben Warble'ı etkilemeliydi önce. Tüm bunlar için de sansasyonel bir haber patlatması gerekiyordu ve bu sansasyonel haber, Geary'ydi. Yani Geary hedef, Swarthmore nişancıydı. Mesele bu kadar basitti işte.

Elizabeth Geary'nin odasına döndüğünü duydu. Ardından oğlanın banyoya doğru koşup yüzüne biraz su çarptığını ve geri koştuğunu işitti. Birkaç dakika sonra David onun kapısını tıklattı ve üstünü başını giymiş şekilde içeri girdi, Swarthmore'a bir fincan çay getirmişti. Şu ehemmiyetsiz orta sınıf için misafir ağırlama kuralları her zaman ne de önemli olmuştu... *Şöminenin önündeki halıda ona tecavüz etmiş olsaydım bile yine sabah çayımı getirip beni istasyona kadar götürürlerdi*, diye düşündü Swarthmore çayını yudumlarken.

Çocuk ona banyonun boşaldığını söyledi. Swarthmore boş fincanını kenara koyup kapıyı açtı ve koridora çıktı. Pijamalarının üstüne Geary'nin ince sabahlığını giymişti. Banyoda duşunu alıp Elizabeth Geary'nin onun için koyduğu selofana sarılı yeni diş fırçasıyla dişlerini fırçaladı. Yine bir misafirperverlik, bir nezaket merakı. Beklenmedik bir yatılı misafir, azı dişlerinde yirmi dört saattir biriken sıvı akıntısıyla kahvaltıya inmemeliydi tabii. Aman aman! Ama görünürde tıraş bıçağı yoktu. Geary kendi tıraş bıçağını yanında götürmüştü ve Elizabeth, çoğu kadının aksine tıraş olmuyordu.

Kıyafetleri odada kalmıştı. Çıplak bir halde Geary'nin pijamalarını yerden alıp Geary'nin sabahlığını giydi. Pijamaları tekrar giymekle uğraşamazdı. Odasına geri dönene dek çıplaklığını sabahlıkla örtebilirdi ne de olsa. Hem, etrafta da kimse yoktu.

Kapıyı açtı. Üzerinde sıkı sıkı bağladığı sabahlık ve yüzünde hâlâ uyku mahmurluğuyla Angela Geary, koridorda ilerliyordu. Adrian Swarthmore hiç kıpırdamadan durup kızın yaklaşmasını bekledi. Aniden içinde bir şehvet uyandı. Bu tazecik, genç ve kadınsı varlığı yakınında istiyordu. Angela'nın o an göremediği erkekliğini yalnızca ince ve hafif bir sabahlık örtüyordu. Bundan büyük bir keyif aldı ve bu rahatlığına kendi bile şaşırdı. Edepsiz bir hâkimiyet duygusu hissetti.

"Ah, günaydın," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Angela'nın, kolunun altında tuttuğu pijamayı gördüğünü düşündü. Swarthmore'un erkeksiliğinden ve ona bu kadar yakından durmasından ötürü afalladığının farkındaydı.

"Günaydın," dedi Angela ve göz göze geldikleri anda bakışlarını kaçırdı. Sesinde pek de çocuksu bir tını yoktu.

"Dün gece kopan fırtınadan sonra ortalık sütliman görünüyor şu an, değil mi?" dedi Swarthmore, güven verici bir sesle. "Asayiş berkemal diyebilir miyiz?"

"Sayenizde," dedi Angela utanarak.

Kızın çekingenliği Swarthmore'u heyecanlandırmıştı. Dişlerini tenine geçirmeyi, onu heyecanlandırmayı, sakallarının beyaz teninde gezinmesini arzuluyordu.

Swarthmore kızın banyoya girmesi için kenara çekilme niyetinde değilmiş gibi görünüyordu. Hâl böyleyken Angela da odasına geri gitmek için döndü, ama hareket etmeye fırsat bulamadan Swarthmore kızın yolundan çekildi ve kendi odasına doğru ilerlerken kıkırdayarak özür diledi. "Kusura bakma, mahmurluğumu atamadım da."

Hiç bu kadar kendimde olmamıştım aslında, diye düşündü sabahlığını çıkarırken. *Eh, bu da olmazsa bir başkası olur artık. Hem de çok yakında.*

Hızlıca giyindi. Her şeyi halleden kaptan, kral, adamın dibi. Çenesindeki ve yanaklarındaki kirli sakal onu daha erkeksi, daha sağlam gösteriyordu. *Herkes kenara çekilsin, ben yeterince bekledim*, diye geçiriyordu içinden. *Çok başarılı işler yaptım ama en tepeye, en zirveye ulaşana kadar durmak yok artık!* Kendi kendine söz verdi: Bir yıl içerisinde istediği her şeyi ama *her şeyi* elde etmiş olacaktı.

David aşağıda kahvaltısını bitirmek üzereydi. Elizabeth nezaket içerisinde Swarthmore'un önüne yarım bir greyfurt koyup ona yumurta haşlamaya gitti. Adamın yaptığı hoyratlıkları unutmaya karar vermişti. Swarthmore yarım greyfurta bakıp sırıttı. Çocuk kibarca müsaade isteyip okula gitmesi gerektiğini söyledi.

Elizabeth elinde haşlanmış yumurtalarla geri geldi. Angela da aşağı inip onlara katıldı ve sessiz sakin, yabancılar

gibi birlikte masaya oturdular. Okul giysilerini giyen Angela, Swarthmore'un yüzüne bakmadan sadece annesiyle konuştu. Swarthmore bir yandan kahvaltısını ederken bir yandan da gizlice Angela'yı izliyordu. Kızın kabuğuna çekilmesine izin veremezdi, ona ihtiyacı vardı. Elizabeth odadan çıkınca Swarthmore bu fırsatı hemen değerlendirdi, çünkü Angela da annesinin peşinden gidecek gibi duruyordu.

"Angela," dedi üst kattaki gibi güven verici bir ses tonuyla. Ama bu defa sesinde cinsel bir tını yoktu. "Babanın bir fotoğrafı var mı acaba?"

Angela ilgi bir dolu ifadeyle başını kaldırıp baktı. "Evet, yukarıda var."

"Annenin onun için endişelendiğini biliyorum ve bir şeyler yapabilir miyim diye bakmak istiyorum açıkçası."

Kız, anlıyorum der gibi başını salladı, hâlâ Swarthmore'un yüzünü inceliyordu.

Bir sorun yok bence, diye düşündü Swarthmore. Onu korkutup kaçırmamıştı sonuçta. "Bunun için de babanın yüzünü görmem gerek," diye açıkladı ardından.

"Annem tüm fotoğrafları kaldırdı," dedi Angela kapıya doğru bakarak. "Sanırım görünce üzüleceği için ortada olmalarını istemiyor. Ama benim odamda sakladığım bir fotoğraf var, onu alabilirsiniz."

"Bakmam yeterli aslında. Odanda mı dedin?"

"Gidip getireyim," dedi Angela ve hızla odadan çıktı.

Swarthmore beklerken Elizabeth de geri gelmemişti. Kısa süre sonra Elizabeth'in David'i uğurlayıp yukarı çıktığını gördü. Angela'yla merdivenlerde karşılaşmış olmalılardı çünkü Angela da Elizabeth yukarı çıkar çıkmaz içeri girdi. Yüzünde heyecan dolu bir parıltı vardı.

"Fotoğrafı getirdim," dedi.

Orta boy ince bir çerçevenin içinde, güzel ve net bir fotoğraftı. Swarthmore dikkatle inceledi.

"Son zamanlarda mı çekilmişti bu?"

"İki üç sene önce çekilmişti ama babam hâlâ aynı," dedi Angela. "Yani, herhalde," diye ekledi. "Onu en son birkaç hafta önce gördüm, yine aynıydı." Swarthmore'a güvenip bir sırrını verecekmiş veya bir şey soracakmış gibi duraksadı.

Swarthmore gözlerini fotoğraftan ayırmadan bekledi ama Angela başka bir şey söylemedi. Kısa süre sonra da Elizabeth içeri girip istasyona ne zaman gitmek istediğini sordu.

"Senin de okula gitmen gerekiyor Angela," dedi Elizabeth. "Okulun yakın, biliyorum ama on dakika içinde okulda olman gerek ve artık sınıf başkanı olduğun için senin diğer öğrencilere iyi bir örnek olmanı beklerler."

"Tabii, sınıf başkanlığı..." dedi Angela. Ses tonunda çocukluğa ve okulun o aptal, zorluklardan uzak dünyasına duyduğu bir tiksinti var gibiydi. Swarthmore, Angela'nın aslında çok şey anlatan bu tavrının kendi yararına olacağını düşündü. Ona samimiyetle ve anlayışla tebessüm etti. Şu anda ona yaklaşma şansı olmasa da belki bir iki yıl sonra, annesi yanında yokken Londra'da karşılaşacaklardı ve o zaman işler farklı olacaktı. Sevgi dolu bir ifadeyle, odadan çıkan kızı izledi. *Benim küçük altın sülünüm. Biraz daha büyü bakalım.*

İstasyonun yüksek, çelik kemerleri ufukta belirdiğinde tren yavaşladı ancak Adrian Swarthmore'un kalp atışları hızlanmıştı. Oturduğu yerden öne doğru eğildi. Birinci sınıf vagona binmişti ve oturduğu koltuğun kolçakları çok rahattı. Ellerini kolçaklara koyunca avuçlarının biraz nemlendiğini gördü. O güzel terini Britanya Demiryolları'na hediye etmişti artık.

Pencere kenarında oturmuştu ve son derece şık pileli perdenin (sadece birinci sınıf kompartımanlarda vardı) kenarından dışarı baktığında çaprazlama dizilmiş duman rengi tuğla binalarla dolu uzun ve kasvetli sokakları görebiliyordu. Londralıların telaşlı ve tutuk hayatlarına yere yakın bir mesafeden tanık oluyordu. İlerideki istasyonu ve onun tuhaf çift yönlülüğünü düşündü... bir yandan kentselliği, kalabalığı ve kirli bir ortamda çelik şeritlerle sabitlenmiş yapısıyla Londra'nın simgesiydi; diğer yandan da boşlukta, yerleşik olmayan, başka yerlere geçiş için bir duraktı.

Ve bir adam için, sığınak olmuştu.

Bir an, fotoğrafi canlandırmak için gözlerini kapattı... Geary'nin oval ve ciddi ifadeli yüzü. Derin göz çukurları, oldukça geniş bir ağız ve geniş omuzlar. Angela'ya babasının uzun mu kısa mı olduğunu sormayı unutmuştu. Omuzlarının genişliğine bakılırsa orta boylu olmalıydı. Aksi takdirde çok iri bir adam olmalıydı ama öyle olsa kızı bunu mutlaka dile getirirdi zaten.

Peronları ve bagaj arabalarını hızla geçerken her şey birden yavaşladı. Tren durmuştu. Diğer yolcular ayağa kalkıp çıkışa doğru tıklım tıkış ilerlemeye başladı. Adrian Swarthmore ise koltuğundan kalkmayıp terli avuçlarını yumuşak kolçaklara yasladı. Beklediği an gelince gerilmişti. Şömine başına süs niyetine asmak için bir adamın kellesini alacak olmak hiç de yabana atılır şey değildi.

Son yolcularla birlikte Swarthmore da indi. Tanınmaktan çekinerek başı önde, peronda hızlıca ilerledi. Bir sonraki hamlesini planlamak için bir yerlere gizlenmesi gerektiğini hissetti. Yakınlarda içki içebileceği bir büfe vardı ama sonra birden, hâlâ tıraş olmadığını hatırlayıp önce istasyon berberine gitmeye karar verdi.

Berber koltuğunda oturup yüzüne boca edilen köpüğün içinden tıraş bıçağının hafif sıyırışlarını hissederken, kendine hâkim olup içki içmek için acele etmemiş olmasıyla gurur duydu. Nasıl olsa daha açıklardı, saat on birde açılıyorlardı.

Tıraştan sonra, bir yandan yüzü karıncalanırken, berberin oradaki merdivenlerden yukarı çıktı. Şimdi birinci perondaydı ve birkaç adım ötede başka bir içki büfesi vardı. Bir fincan kahve ve ufak bir şişe konyak alıp karıştırmaya karar verdi. Bu niyetinin verdiği heyecanla hızla istasyon büfesine yöneldi. Kahvesi soğumasın diye önce konyak aldı, ardından kahve makinesinin yanına gidip bir fincan kahve sipariş etti ve bardağın doluşunu izledi. Bardak dolarken o da bir yandan cebindeki konyak şişesini yokladı. Kendini donuk, boş ve yılgın hissediyordu ama her şey az sonra düzelecekti. Kahvesini alıp köşedeki bir masaya geçecek ve içine konyak döküp içecekti. Kahve midesini ısıtıp zihnini açarken konyak da damarlarına nüfuz edip sinirlerini çelik gibi yapacaktı.

Ama sonra başını çevirip Geary'yi gördü.

"Bir şilin," dedi tezgâhın arkasındaki kadın. Kahve fincanını Adrian Swarthmore'a doğru itip gülümsedi. Swarthmore bir an boş gözlerle fincana baktı. Geary birkaç metre ötesindeki masada oturuyordu. Önünde boş bir fincan vardı ve resimsiz haftalık gazetelerden birini okuyordu.

Swarthmore tezgâha iki şilin bırakıp kahvesiyle uzaklaştı. Kadın arkasından, "Bir şilin yeterli bayım!" diye seslendi. Swarthmore durunca yakınında olan insanların dikkati de bu ufak hadiseye kaydı. Geary de dâhil olmak üzere birkaç kişi başını kaldırıp Swarthmore'a baktı.

Yüzü alev alev yanan Swarthmore dönüp bozukluğunu aldı. Bir masa bulmak için etrafa baktığında Geary'nin hâlâ ona baktığını fark etti. Sanki onu tanıyor gibi bakıyordu.

Swarthmore gözlerini kaçırarak hızlıca geçip gitti. Çok hazırlıksız yakalanmıştı. Aslında etrafı inceleyip hiç acele etmeden Geary'yi bulacaktı önce, sonra da bir yabancı gibi onun yanında duracak veya yanına oturacaktı, hatta onunla havadan sudan konuşmaya çalışacaktı. Geary'nin onu tanımayacağından emindi aslında. Siması pek çok kişi tarafından bilinse de Geary gibi insanlar onu tanımazdı.

Ama şu anda kendini ava giderken avlanmış gibi hissediyordu. Midesi kahve özlemiyle yanıp tutuşsa da kahvesini bırakıp kapıdan çıktı. Geary öyle bakarken orada rahat rahat oturup kahvesini içemezdi. Geary kim olduğunu bilse de bilmese de onu görüp fark etmişti artık. Dışarı çıkıp hızlıca bilet gişesinin güvenli kollarına bıraktı kendini.

Bir büfe daha gördü. Bir kahve daha alsa mıydı? Aşırı gerilmiş sinirleri bu durumu tekrar yaşamaya hazır değildi. Küçük şişeyi cebinden çıkarıp ağzına götürdü. Yarısını mı içseydi? Hayır, hepsini içecekti. Başını geriye eğerek şişeyi büyük bir iştahla kafasına dikti. O sırada yanından geçen biri Swarthmore'a, Thames Nehri kıyısındaki bir alkolikmiş gibi acıyan gözlerle baktı.

Derin bir nefes alan Swarthmore boş şişeyi çöp kutusuna attı. Damarlarına karışan konyak etkisini göstermeye başlamıştı. Avcı Adrian, telefon sıralarının yanında duruyordu. Vahşi aslan Geary ise birinci perondaki inindeydi. Bir kere elinden kıl payı kurtuldu diye avcının cesareti sarsılmamalıydı. Kitap standının boş tarafına geçip temkinle ilerledi.

Tasasız ve rahatça peronda ilerleyen Geary ise kitap standının yanından geçerken Swarthmore'u görüp durdu. Yüzünde hoş bir gülümseme vardı.

"Affedersiniz," dedi. "Sanırım sizi tanıyorum. Bay Swarthmore, değil mi?"

"Evet."

"Tanışmadığımızın farkındayım," dedi Geary. "Fakat sanırım siz eşimin eski bir ahbabısınız."

İçtiği konyak Swarthmore'un sinirlerinde bir coşku ve rahatlama hissi yaratmıştı. Geary'nin gözlerine bakarak başını evet der gibi salladı.

"Sizi bir keresinde televizyonda görmüştüm, açık oturumdaydınız. Dışarıdan eve geldiğimde eşimin sizi izlediğini gördüm. Sizi gösterip Manchester'da birlikte çalıştığınızı söylemişti."

"Evet, savaştan hemen sonra."

"Biz o zamanlar eşimle henüz tanışmamıştık tabii," dedi Geary gülümseyerek. Kafası rahattı. İstasyonda bu sabah hep onun hayrına şeyler oluyordu. Kendini güvende ve korunaklı hissediyordu; herhangi biriyle vakit geçirmeye istekliydi. Ayrıca istasyon büfesinde ona baktığı için Swarthmore'un rahatsız olup olmadığını da merak ediyordu. "İnsanların sizi tanımasına alışkınsınızdır sanırım," dedi.

Swarthmore göğüs kafesinde yükselen paniği hissetti. Bir avcı olarak köşeye sıkıştırılıyordu. Karşı saldırıya geçmenin bir yolunu bulmalıydı. Güç kazanmak için acımasız olmak gerekliydi.

"Dün gece eşinizi ziyarete gittim aslında," dedi ağır bir şekilde.

"Öyle mi?" dedi Geary. "Sanırım on bir treniyle geldiniz."

Nasıl da duygularını gizliyor, bravo, diye geçirdi içinden Swarthmore. *Seni tebrik ederim koçum.* "Evet, en uygun saat oydu," dedi sesli olarak.

"Size her şeyi anlatmıştır tabii," dedi Geary. Keyifli yüz ifadesi kaybolmuştu ancak pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Evet, çok üzüldüm tabii."

"Öyledir mutlaka," dedi Geary. "Neyse, tanıştığımıza memnun oldum." Başını hafifçe eğerek selam verip uzaklaştı.

Bu şartlar altında Swarthmore'la sohbet isteği kalmamıştı. Adam, eski acıların kokusunu taşıyordu âdeta. Ayrıca Geary yakından bakınca, adamın görünümünden pek hoşlanmamıştı.

Geary peronda ilerlerken Swarthmore onu dikkatle izledi. En azından *bir* şey onun için netleşmişti: Geary gerçekten de tüm vaktini istasyonda geçiriyordu. Evinin bahçesinde dolanır gibi rahatça dolanıyordu istasyonda. Bir tren istasyonundaki çoğu insanın ya acelesi vardır ya da treni beklerken vakit öldürmek için duruyordur; Geary ise babasının evindeymiş gibi hareket ediyordu. Durup sohbet edecek vakti vardı ama vakit öldürmek için sohbeti uzatmak gibi bir zorunluluğu yoktu. Swarthmore bir an, *Geary mutluluğun sırrını mı buldu acaba*, diye merak etti ama sonra kendini hemen toparladı. Avcı, aslana bir anlığına imrenebilir ancak aslanın canını kurtarmasına izin vermek gibi bir lüksü yoktur.

Geary oradan ayrıldığı için Swarthmore istasyon büfesine geri gitti. Bir kahve ve konyak daha mı? Olmaz! Karnı toktu ve içi ısınmıştı fakat hâlâ gergindi. Bir bardak soğuk bira sipariş etti ve oturup sakince düşünmeye başladı.

Üç gece sonra Swarthmore kendi evinde telefonla konuşuyordu. Hafif aydınlatılmış oturma odasının kocaman pencereleri vardı. Merkezî ısıtma çok güçlü olduğundan soğuk gecelerde bile perdeleri açık tutup dışarı izlemeyi severdi. Bu gece bir yandan telefonla konuşurken bir yandan da sık sık başını kaldırıp aşağıdaki nehre ve karşı kıyıdaki yüksek binalara bakıyordu. Dairesi yüksekteydi ve gökyüzü çok soğuk

görünüyordu. Ama dairenin havası sıcak, ışıkları loş ve halıları kalındı. Swarthmore'un büyük keyif aldığı ve sürekli aradığı türden bir tezattı bu.

Ancak konuştukça keyfi kaçıyor, endişeli ve sinirli bir ruh haline bürünüyordu.

"Emin misiniz? Hiçbiri müsait değil mi?"

"Değil, üzgünüm," dedi hattın diğer ucundaki kız. "Ekip olarak çalışıyorlar ve şu an hepsi başka bir görevde."

"Ama Sör Ben bana müsait olacaklarına dair güvence vermişti."

"Anlıyorum," dedi kız makul şekilde. "Onları yarın için istiyorsunuz, değil mi? O zamana müsait olacaklar. Hepsi saat dokuz buçukta hazır bulunurlar."

"Ama ben hususi bir anlaşma yapmıştım, bu akşam onları ön bilgi vermek için kendi evimde toplamam gerekiyor," diye homurdandı Swarthmore. "Yarınki iş çok hassas bir iş olacak ve televizyon tarihinde de bir ilk olabilir. Ne yaptığımızı iyi bilen bir ekiple çalışmak benim için çok mühim. Bunların hepsini Sör Ben'e de anlatmıştım. Ekibi buraya toplayıp onlarla bir şeyler içmemi ve bağ kurmamızı öneren kendisiydi."

"Üzgünüm Bay Swarthmore. Sizi anlıyorum, haklısınız ancak ekibi Showcase için hazırda bekletme talimatı aldık biz de."

"Tam da benim ihtiyacım olduğu gece Showcase'tekilerin ekibi isteyeceği tutmuş, hiç şaşırmadım," dedi Swarthmore yumuşak bir sesle.

"Hepsi havaalanında. Afrikalı bakanlar memleketlerine dönüyor da."

"Afrikalı bakanlarmış..." dedi Swarthmore ve telefonu kapattı. Hareketsizce oturup aşağıdaki karanlık nehre ve onun yanından geçen araç farlarının kıvrılarak akan başka bir nehri

andıran ışık seline baktı. Gökyüzü uçan kuşu öldürecek kadar soğuk görünüyordu. Kamera ekibinin havaalanı pistinde paltolarına sarınarak tir tir titrediğini hayal etti. Çok ünlü bir haber ve analiz programı olan Showcase'in yapımcılarından nefret ediyordu. Bilhassa da programın başındaki adamdan. Bu adamda, Swarthmore'un kendinde asla bulamadığı olağanüstü sezgisel bir yetenek vardı. Gerçi Swarthmore böyle bir sezgi yeteneği olduğunu iddia etse de bunun eksikliğiyle yanıp tutuşurdu aslında. Daha doğrusu, böyle bir sezgi yeteneği olsaydı onu çıkarı için kullanıp büyük güç elde edebilirdi. Onun derdi de zaten bu gücü elde etmekten başka bir şey değildi.

"Bu durumda kamera ekibim hiçbir ön bilgiye sahip olmadan, uykulu gözlerle, üşümüş ve belki de zatürreye yakalanmış olarak gelecek," dedi kendi kendine. "Sonrasında bu işi elimize yüzümüze bulaştırırsak da Ben'e bunun tamamen benim suçum olduğunu açıklamak zorunda kalacağım."

Sesi o ağır mobilyaların arasında yankılanınca kendini yalnız hissetti. Birden perdeyi çekip elektrikli şöminenin başına oturdu. Akşamın geri kalanında kendini oyalayabileceği birkaç yol vardı ve artık sadece, hangisini seçeceğini düşünmek istiyordu.

Swarthmore ertesi sabah Consolidated TV stüdyolarının önünde taksiden indiğinde gökyüzü kaolin kili gibi beyaz ve bulutluydu. Swarthmore taksi ücretini ödemek için cebinde bozukluk ararken taksici onun gökyüzüne baktığını gördü.

Başparmağını yukarı kaldırıp alaycı bir ifadeyle sırıtarak, "Evet efendim, geliyor," dedi.

"Ne geliyor?"

"Kar," dedi taksici soğuk bir memnuniyetle. Parayı cebine atıp uzaklaştı.

Swarthmore kamera ekibinin beklediği yere ilerlerken sayıp sövüyordu. *Herkesin sinirleri allak bullak olmuşken bir kar fırtınamız eksikti!* Ekibin toplanması için belirtilen odanın kapısını açtı. Kalın kazaklı ve dar pantolonlu üç genç adam ellerindeki sigaralarla Swarthmore'a hafiften düşmanca baktılar.

"Ekip siz misiniz?"

"Eksik var. Başkameraman daha gelmedi."

"Hayır, geldi," dedi Swarthmore'un arkasından yankılanan tok bir Kuzeyli ses. Kısa boylu, kel kafalı, kalın çerçeveli gözlük takan bu adam başkameramandı ve kapıdan içeri girmişti nihayet. "Gece ikide yatabildim ancak. Şu muamele köpeğe yapılmaz yahu." Kemerli paltosunun içinde titriyordu âdeta.

Swarthmore kendi öfkesini bastırarak, "Boş verin şimdi bunları," dedi sakince. "Bugün size vereceğim iş çok kolay. Hiç öyle oradan oraya koşturmayacağız. Sadece Paddington İstasyonu'nda duracağız."

"Paddington İstasyonu mu?" dedi başkameraman şaşkınlıkla. "Ne yapacağız ki? Lokomotif seri numaralarını falan mı çekeceğiz?"

"Bir röportaj yapacağız," dedi Swarthmore yumuşak ve profesyonel bir ses tonuyla. "Ama röportaj yapacağımız adam bunu anlamayacak."

"Kamera şakası gibi bir şey mi olacak?" diye sordu gençlerden biri, başını kaldırarak.

"Yok, bu daha incelikli bir şey. Aslında bir *karakter incelemesi* yapacağız," dedi Swarthmore. "Peşinde olduğumuz adam, eksantrik bir biliminsanı. Paddington İstasyonu'nda yaşıyor ve oradan asla ayrılmıyor."

"Deney tüplerini falan nereye koyuyor peki?" diye sordu başkameraman.

"Hayatını veya işini nasıl idame ettirdiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Swarthmore kendine hâkim olmaya çalışarak. "Bizim amacımız bu adamın doğasını keşfedip hayatının nasıl olduğuna dair bir resim ortaya koymak. En önemlisi de istasyondan asla ayrılmamasının nedenini öğrenmek."

"Kaçığın tekidir işte, başka neden olacak?" dedi başkameraman. "Kafayı üşütmüş belli ki."

Swarthmore başkameramanı hiç bozmadan, dediğini kabul edip devam etti: "Delirdiyse de ilginç bir şekilde delirmiş, çünkü kendisi de çok ilginç bir adam. Bizim derdimiz onu incelemek ve mümkün olursa da onunla konuşmak. Bunlar size zor gelmiş olabilir elbette fakat umarım bunu, kazanmanız gereken bir mücadele gibi görürsünüz."

"Of, of!" dedi başkameraman, çalışanlarına bakarak. Onların da bu şaşkınlığını paylaşmasını istiyor gibiydi.

"Onunla normal bir televizyon röportajı yapmak mümkün olmayabilir," diye devam etti Swarthmore. "Kameraları gördüğü anda hemen uzaklaşır, eminim. Bu yüzden uzaktan ve gizli çekmeliyiz onu. Peronların arasında falan dolanırken birkaç kare çekersiniz. Yeterli materyali topladıktan sonra onunla bir şekilde konuşmaya çalışacağım. Bunu kullanacağım." Onlara düğme deliğindeki mini minnacık mikrofonlu ses kayıt cihazını gösterdi.

"Bundan daha iyileri var aslında," dedi genç adamlardan biri. "Sürekli çalan transistörlü radyolardan alabilirsiniz mesela. Eve gittiğinizde radyonun sesini temizleyip kaseti dinleyebilirsiniz."

"Evet, eminim mükemmel bir şeydir," dedi Swarthmore. "Elinde bangır bangır çalan transistörlü radyosuyla, koskoca Londra istasyonunda dolaşacak tipte biri gibi göründüm sana galiba!" Genç adamı buz gibi bakışıyla bozup devam etti.

"En kötü senaryoda –muhtemelen de öyle olacak– tamamen uzaktan çekimleri kullanıp ses kayıtlarını da öyle veya böyle bir şekilde görüntülere yedireceğiz. Zaten her halükârda, çekimleri yorumlarım eşliğinde sunacağım. Kurgu için büyük çaba sarf edilmesi gerekiyor ama merak etmeyin, o sizin probleminiz değil. Bir sürü uzak çekim yaptıktan sonra onları buraya geri getirip yapımcıyla birlikte kurgulayacağım."

"Peki o zaman," dedi başkameraman. Paltosunu çıkarmamıştı. "Başlayalım o halde. Bugünü kısa kesersek sevinirim. Sanırım hastalanacağım."

Dışarı çıkıp minibüse bindiler ve aracın hareket etmesiyle birlikte ilk kar taneleri de düşmeye başladı.

Geary, üstünü giyinirken kar yağdığını fark etti. O sabah tembellik etmek istemişti ve kendisini ödüllendirip kahvaltısını odasına getirtmişti. Kahvaltıdan sonra sırtüstü uzanıp güzelce gerindi. Ardından kahvaltı tepsisiyle birlikte gelen gazeteyi açtı ve bir süre keyifle okudu. Gazete her zaman olduğu gibi kavga gürültü haberlerinden geçilmiyordu. Ayrıca İngiltere'nin artık büyük bir güç olarak, İkinci Dünya Savaşı'ndan beri *ikinci sınıf* bir büyük güç olarak ciddi tehdit altında olduğu konusunda halkı uyarıyorlardı. Geary bu haberleri sakin şekilde karşıladı. Sıcacık yatağı çok hoştu ve İngiltere ciddi manada fakir bir ülke haline gelse bile bu yatağın hâlâ aynı sıcaklıkta ve keyifte olacağını düşündü. Nihayetinde yataktan kalkıp sıcak suyu açtı ve tıraş olup yıkandı. Sonra kıyafetlerini giydi. Kar yağdığını da gömleğini iliklediği sırada görmüştü işte. Çok sevindi ve hızla pencereye gitti. Odası otelin yan tarafındaydı, istasyona bakmıyordu; penceresinden bakınca çatıları, kaldırımları olan bir sokağı, insanları ve trafiği görüyordu. Kar bu yüzeylerde beyaz ve

pürüzsüz bir tabaka oluşturmaya başlamıştı. Ayak altındaki karlar bile henüz kahverengi bir macuna dönüşmemişti. İnsanların yürüdüğü yerlerde koyu renkli, nemli görünen delikler oluşmaya başlamıştı. Araçların geçtiği yerlerde ise uzun ve koyu şeritler vardı.

Geary karı görünce çok neşelendi. Kar sadece her şeyin görünümünü değiştirmekle kalmıyor, aynı zamanda hayatın temposuna ince bir değişiklik katarak istasyondaki hayatın monotonluğunu da bozuyordu. İnsanlar karda farklı yürüyordu; karın yağmaya devam edip etmeyeceğinin merakıyla gökyüzüne farklı bakıyordu. Bugünün sıradışı olacağına dair hoş bir hisle giyinip paltosunu aldı ve istasyona indi.

Geary otelden çıktığı anda Swarthmore onu gördü. Kamera ekibi istasyon büfesinde kahve içerken Swarthmore da istasyon girişindeki banklardan birine oturmuş, gazete okuyor gibi yapıyordu.

Geary üzerinde paltosu ve başında koyu renk fötr şapkasıyla rahatça yanından geçip gazete büfesine gitti ve biraz göz gezdirdikten sonra birkaç dergi seçti. Sonra dergileri cebine koyarak peron boyunca yürüdü ve devasa cam tavanın bitip açık havaya çıkılan kısma geçti.

Swarthmore büfeye koşup ekibini topladı. Onlara peronun ucunu gösterdi. Geary sırtı onlara dönük şekilde orada durmuş, karı seyrediyordu. Peronda pek fazla insan yoktu. Geary yağan kar tanelerinin oluşturduğu perdenin önünde hareketsiz dururken tenha bir binada veya tuhaf, kasvetli bir katedralde meditasyon yapan bir adama benziyordu. Başkameraman hemen kameralardan birini kurup çekime başladı.

Peronun diğer ucundaki Geary ise yük vagonlarının eğimli tepelerinde, duvarların üstünde ve istasyona bakan binaların çatılarında ince bir tabaka oluşturan karı huzurla izliyordu.

Kar tutacaktı ama kolay tutup tutmayacağı, üstüne düştüğü yüzeye bağlıydı. Mesela demiryolu hattındaki metaller çoktan karla kaplanmış ve kurşuni gökyüzüne ışık saçan büyülü beyaz çizgilere dönüşmüştü. Traversler de karla kaplanmıştı ancak traverslerin altındaki cüruflu zemin henüz karla örtülmemişti, benek benek kar parçaları vardı sadece üstünde. Demiryolu hattının yanındaki duvarın dibinde bakımsız birkaç çimenlik alan vardı ve kar, ot yapraklarının arasında kalınca çimenlik alanlar da hâlâ koyu renkli duruyordu.

Geary kar yağışını izlerken birkaç boş vagonu çeken dizel bir manevra lokomotifi hattan istasyona girdi. Tekerlekleri rayların üstünden geçerken taze ve tutmuş karı topladı ve geçip gittiğinde metaller yine çıplak kaldı. Traverslerin beyazlığı karşısında soluk soluk parlıyorlardı. Kar sabırla metallerin üstünü tekrar örtmeye başladı. Geary keyiften kendinden geçmiş bir halde bu manzarayı seyrediyordu. Peronun kuru kalan ufak kısmında duruyordu. Hemen önündeki kar düzensiz bir şerit gibi ilerliyordu. Tek tük kar taneleri süzülüp paltosuna ve ayakkabılarına yapışıyordu.

Geary için kar narin ve rahatlatıcı bir şeydi. Üstündeki yüksek cam çatıda birikmeye başlayan kar istasyonu sazdan bir kulübenin asude havasına bürümüştü resmen. Güneş ışıklarının etkisini azaltıp atmosfere daha eşit yayılmasını sağlayarak her şeyin ana hatlarını yumuşatıyordu. Bu da Geary'de rüyadaymış hissi yaratıyordu. Sıradan bir rüya değil ama, işlediğimiz suçların affedildiği ve her şeyin yoluna gireceği hissini veren rüyalardan birinde gibiydi.

Sonunda peronun aşağısına ilerlemek için geri döndü. O sırada en uçta bir grup insan gördü. Omuz omuza vermiş, bir şeye bakıyorlardı ama Geary neye baktıklarını net olarak seçemedi. *En iyisi onlardan uzak durmak*, diye düşündü.

Kalabalıkları severdi ama sadece gayriihtiyari bir araya toplanmış, dikkat çekmeyen, boş boş dolanan kalabalıkları. Peronun diğer ucundaki bu kişiler ise kalabalık olmamalarına rağmen tedirgin edici bir amaç taşıyor gibi görünüyordu. Bir şey yapmak için bir araya geldikleri belliydi, belki de sadece sağa sola bakınmak içindi. Geary, istasyonun üst kısmındaki köprüye çıkan basamakları tırmandı. En uca yürüyüp diğer taraftaki perondan aşağı inmeye karar verdi. Bu sayede o itiş kakış içindeki ufak gruptan uzak durabilecekti.

Geary merdivenleri çıkarken başkameraman, "Çekime devam edelim mi?" diye sordu Adrian Swarthmore'a.

"Hayır, bekleyin," dedi Swarthmore. "Sonra başka açılardan da çekeriz. Bir sonraki çekimde teleskopik lens kullanabilir miyiz?"

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu o sırada, onları izleyen biri.

"İstasyonun fotoğraflarını çekiyoruz," dedi Swarthmore. "Arka plan görüntüsü olsun diye işte."

Çekimler durunca kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başladı. Başkameraman gıkları çıkmadan köle gibi çalışan ekibiyle kısa bir toplantı yaptı.

"İşte orada," dedi Swarthmore birden. "Bakın, karşı perondan geri geliyor."

"Bu görüntüyü çekmemizi istiyorsan teleskopik lensle buradan çekebiliriz."

"Evet, istiyorum. İstiyorum."

Geary peronun giriş kısmına ulaştığında karşı tarafa baktı ve etrafında kalabalığın toplandığı nesnenin bir film kamerası olduğunu gördü. Kameranın merceği kendisine çevrilmişti üstelik ve görebildiği kadarıyla kayıt da yapıyorlardı. Adımlarını hızlandırdı. Aslında kameranın hedefinin gerçekten de kendisi olduğundan habersizdi ama böyle, tanıtım filmleri

gibi rahatsız edici şeylere karşı zerre güveni yoktu. İstasyonun o keyifli, alelade ve sınıflandırılamayan hayatına yapay bir ilgi uyandıracak hiçbir şeyin parçası olmak istemiyordu. Kameranın, etrafında toplanan insanların ve sıradışı bir şey varmış gibi yayılan heyecan dalgasının yarattığı atmosferden son derece rahatsız olmuştu. Hızlıca yürüyerek istasyon büfesinin kapısını açıp içeri girdi.

İçerideki hayat her zamanki olağan akışında devam etmekteydi. Oturup çöreklerini yiyen, çay ve kahvelerini içen insanların hiçbiri dışarıda olan bitenden haberdar değil gibiydi. Bir adam paltosunu çıkarıp üzerindeki karı silkelerken bir diğeri uzun kaşkolünü yavaşça çözüyordu. Bu sıcak ve nemli ortam Geary'ye tam da ihtiyaç duyduğu o kayıtsız ve sakin atmosferi sunuyordu işte. Kahve sipariş edip bir sandalyeye geçti ve dergisini açıp okumaya koyuldu. Sayfalar ilerledikçe zihnindeki huzursuzluk da yavaşça dağıldı ve tekrar sakin, neşeli haline kavuştu. Ancak, birkaç dakika sonra içeri giren iki adam bu dinginliği bozdu. İkisi de yüksek sesle ve agresif bir tavırla, film ekibinin kim olduğunu ve ne yaptığını tartışıyordu. Diğerleri de tartışmaya katılınca kısa süre sonra büfedeki herkes bu konuyu münakaşa eder oldu. İnsanlar sürekli dışarı çıkıp film ekibi hâlâ orada mı diye kontrol ediyor ve geri gelip diğerlerine bilgi veriyordu. Bir oradaydılar, bir ortadan kayboluyorlardı, bir peronun başka yerinden çıkıyorlardı, sonra otele gidiyor, otelden çıkıyorlardı... Sonunda Geary dergisini katlayıp cebine koydu ve ayağa kalkıp saatine baktı. Bir planı vardı.

İki veya üç dakika içinde İngiltere'nin batısından büyük bir ekspres tren gelecekti. Geary kalabalık bir grubun trenden inip bilet gişesinden geçeceğini biliyordu. Çoğu da doğrudan metroya inecekti. Geary bu kalabalığın arasına karışıp metro istasyonuna inmeye karar verdi. Kendini rahat hissedene dek

orada kalacaktı. Zaten o zamana kadar film ekibi toplanıp gitmiş olurdu, o da o zaman yukarı çıkardı.

Yaptığı planı aynen uyguladı. Tren tam saatinde geldi. Geary bariyerin orada bekliyordu. İlk inen birkaç kişinin geçip gitmesini bekledi. Ne zaman ki her iki yanındaki kalabalık yoğunlaştı, o da onlarla birlikte hareket etmeye başladı. Bu sayede etrafındaki kalabalık koruma ordusuyla metroya doğru ilerler gibi oldu. Yoğun kalabalık yavaş bir tempoyla istasyon girişinden geçerek metro girişinin geniş merdivenlerinden aşağıya indi. Geary onlarla birlikte ilerleyip ortasında metal korkuluk bulunan uzun bir koridordan geçti. Kendini bilet makinelerinin orada buldu. Bir an, bilet alıp belli bir hatta birkaç tur atmayı düşünse de bu ani isteği hemen geçti; metro alanı onun bilmediği bir bölgeydi, bu devasa sistemin hiçbir köşesinde kendini güvende hissetmesi mümkün değildi. Burada da insan kalabalığı vardı ama bu insanlar ana hat istasyonundaki ilginç kalabalıklar gibi aheste aheste ilerlemiyordu. Metro, Londra'nın bir parçasıydı; orada dolanırsa davulların sesini tekrar duyardı.

Geary bilet makinelerinin birinin yanında kıpırdamadan duruyordu. İnsanlar gelip makineye para atıyor ve biletlerini alıyordu. Bilet almaya gelen birkaç kişi makinenin yanında duran koyu renk fötr şapkalı bu adamı şöyle bir süzdü ama çoğu onu fark etmemiş gibiydi. Fark eden olduysa da muhtemelen birini beklediğini varsayıp geçti.

Saatine bakınca yirmi dakikadır yeraltında beklediğini gören Geary istasyona dönmeye karar verdi. Film ekibi muhtemelen çoktan gitmişti ya da en azından başka yere geçmişti. Rahatsız edilmeyeceği bir yer bulabilirdi şu an.

Bu kez korkuluğun diğer tarafındaki uzun koridordan döndü ve istasyon girişine uzanan merdivenlerden temkinli

şekilde çıktı. Ne çok hızlı ne çok yavaş yürüyor, başını önünde tutup göze batmadan ilerliyordu. Swarthmore ise merdivenlerin başında bekliyordu. Geary aşağı indiğinden beri, kendi kendini yese de ekiple birlikte adamın peşine düşmemek için iradesine hâkim olmayı başarmıştı. Şimdi bu kararında haklı çıkınca derin ve rahat bir nefes aldı. O sırada Geary'nin önüne geçip onu durdurdu.

"Ah, Bay Geary," dedi candan bir sesle. "Tekrar karşılaştık. Ne tuhaf, değil mi? İstasyona her geldiğimde size rastlıyorum."

"Evet," dedi Geary ve yana doğru geçmeye çalıştı.

"Acaba," dedi Swarthmore, Geary'nin önünde kalmaya çalışarak, "birkaç dakika sohbet etmemiz mümkün müdür?"

Geary ilk kez başını kaldırıp ona baktı. "Sohbet mi?"

"Evet. Güneydoğu bölgesindeki yolcu trenleri üzerine bir makale hazırlıyorum. Önemsiz bir konu gibi görünebilir ama aslında birçok insanı etkileyen bir şey. Bu makale, söz sahibi olduğum tüm yerel gazete zincirlerinde yayınlanacak." *Bir yalan söyleyecekseniz, onu ayrıntılarla doldurmalısınız.* "Düzenli seyahat eden kişilere Londra içi ve dışındaki hizmetler konusundaki düşüncelerini soruyorum."

"Oldukça iyi," dedi Geary geçip gitmeye çalışarak.

"Yine de bu konu üzerine birkaç kelam daha edersek sevinirim," diye baskı yaptı Swarthmore. "Şu anda yetişmeniz gereken bir tren yoksa otelde birer içki içelim mi?"

"Başka zaman içersek daha iyi olur," dedi Geary nazikçe.

"Başka zaman burada olmayabilirim işte," dedi Swarthmore. Ceket cebindeki ses kayıt cihazının ağırlığını hissediyordu. O küçük alıcılarının yavaşça dönerek söylenen her şeyi kaydettiğini bilmek ona gücün varlığını hissettirip soluğunu kesiyordu. Asıl mevzu, gücü elinde tutmak veya gücün

kontrolünde olmak değildi; gücün o büyüleyici varlığını hissetmekti.

Geary, "İstemiyorum açıkçası..." derken Swarthmore onu kolundan tutup hafifçe de zorlayarak gülümsemesini bozmadan büfeye doğru yönlendirdi.

"Neyse, oteli boş verelim. Şurada ayaküstü konuşuruz iki dakika," dedi Swarthmore. Geary barın yanında durup dikkatle Swarthmore'un yüzüne baktı. Swarthmore ona ne içersiniz diye sorduğunda yanıt vermedi ama gözlerini de hedefinden ayırmadı. Swarthmore bir önceki karşılaşmalarında olduğu gibi kendisinin avcı değil de av haline geldiği hissine kapılıp rahatsız oldu. Geary ses kayıt cihazını fark etmiş miydi acaba? Ona düzenledikleri oyunu, kameraları falan anlamış mıydı? Barmen kız parmaklarını tezgâha vurup ona bakarken Swarthmore sipariş vermesi gerektiğini hatırladı.

"İki viski lütfen," dedi gülümseyerek. Barmen kızla konuşurken başını çevirmişti ve geri baktığında Geary'nin dışarı çıkmakta olduğunu gördü.

Şaşkın bir ses tonuyla, "Bir saniye," deyip Geary'nin arkasından koştu. "Sizi gücendirecek bir şey mi yaptım?" Elini Geary'nin omzuna koydu. "Özür dilerim, birkaç dakikanızı ayırıp benimle birer içki içmek istersiniz diye düşünmüştüm." *Gülümseyip umursamaz mı davransam acaba*, diye düşünürken yüzü istemsizce sitem dolu bir ifadeye bürünmüştü ve bu ifadeyi değiştirmemeye karar verdi.

Geary durdu. Swarthmore'un dolgun eli omzundayken tam dönmeden Swarthmore'un suratına aynı tuhaf dikkatle baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Şey demiştim aslında..." dedi Swarthmore tedirgin bir sesle. "Üç gün içinde iki kez, hem de aynı istasyonda sizinle karşılaşmak büyük tesadüf gibi geldi de bana... Birer içki

içsek güzel olur diye düşünmüştüm." Tebessüm ederek elini Geary'nin omzundan çekti.

"Derler ki," dedi Geary ifadesiz bir yüzle, "büyük bir Londra istasyonuna uzun süre gelip giderseniz tanıdığınız herkesi görebilirsiniz."

Swarthmore aynı fikirdeymiş gibi güldü hemen. "Kesinlikle. Ama insan herkesi içki içmeye davet etmez sonuçta. Ben size teklif etmek istemiştim ama aşırı ısrarcı davrandıysam özür diliyorum."

"Makaleniz için fikrimi almak istediğinizi sanıyordum."

"Tabii, o da var ama onu daha sonra konuşabiliriz. Söylediklerinizin bir gazete makalesinde yayınlanmasını istemiyorsanız, biz..."

"Ben taciz edilmek istemiyorum sadece," dedi Geary.

"Kusura bakmayın."

Geary dönüp perona doğru yürüdü. Swarthmore yavaşça bara döndü. İki viski hazırdı ve barmen kız ücreti bekliyordu. Swarthmore sessizce parayı uzattı ve iki içkiyi tek bardağa döküp bir dikişte içti.

Geary ise istasyon girişini hızla geçip otele girdi. Asansörü çağırıp doğruca odasına çıktı. Kapısını kilitleyip kendini güvene aldıktan sonra paltosunu çıkardı ve yüzü pencereye dönük vaziyette yatağa uzandı. Pencerenin pervazı, bulutlu ve gri gökyüzünü çerçevelemiş gibi duruyordu. Yere düşen kar taneleri de gri gökyüzü yüzünden koyu renkte görünüyordu; bir insanın kaderi gibi zahmetsiz ve durdurulamaz şekilde yağmaya devam ediyorlardı.

Geary sırtüstü dönüp gri, abes bir alçı deseni olan tavana baktı. Desenin tümünü görebilseydi belki bir mana çıkarabilirdi fakat kaldığı oda aslında ikiye bölünüp iki küçük oda haline getirilen büyük bir odanın parçası olduğundan

desenin sadece yarısını görebiliyordu. Orijinal plana dâhil edilmemiş avize de sonradan takıldığından desenin dengesi iyice bozulmuştu zaten. Tavandaki desenin anlamsızlığı ve dengesizliği birkaç dakika sonra Geary'yi bunalttı, çok rahatsız etti. Bir an için gökyüzüne ve yağan kar tanelerine tekrar baktı, sonra ayağa kalkıp odada dolanmaya başladı. Elleri ve alnı ter içinde kalmıştı, göğsü de alçının altından fena kaşınıyordu. Uzaklardan davul sesleri gelmeye başladı.

Masanın yanına gidip cep matarasını çıkardı ve ağız çalkalama bardağına biraz viski koydu. Aynanın karşısında kendine bakarak içti, ardından biraz daha viski koyup onu da içti. Viski sinirlerini yatıştırdı. Şişeyi kaldırıp paltosunu giydi ve kapıya yöneldi. Kapıyı dikkatle, biraz araladı. Koridorda kimse yoktu. Geary yavaşça asansöre gidip içeri girdi ve kapıyı kapattı. Kısa süre gözlerini kapatıp asansörün kenarına yaslandı. Sonra zemin katın düğmesine bastı.

Kalın paltosunun yakasını kaldırıp ellerini ceplerine gömen başkameraman bekleme salonundaki bankta oturmuş, topuklarını arkasındaki ahşaba vuruyordu. Etrafını çevreleyen genç asistanları huzursuzlukla sigara içmekle meşguldü. Swarthmore odanın ortasında, elinde ses kayıt cihazıyla duruyordu. Masadaki iki kameranın merceği de dayanılmaz bir ironiyle Swarthmore'un yüzüne sabitlenmişti.

"Ya dışarı çıkmazsa?" dedi başkameraman.

"Çıkacak," dedi Swarthmore. "Çıkmazsa da burada oturup bekleyeceğiz. Hiçbir iş yapmasanız bile tam gün ücretiniz verilecek, gerekirse fazla mesai ücretiniz de."

"Evde olmayı tercih ederdim," dedi başkameraman. "Fazla mesai ücreti umurumda değil açıkçası. Kesin hasta oluyorum çünkü."

Swarthmore öfkeden kıpkırmızı kesildi. Başkameramanın kendisini hakir gördüğünü hissetti. Kalın kazaklı üç genç adam da onu hakir görüyordu ama onların durumu farklıydı. Şişman, orta yaşlı ve herhangi bir teknik ustalıkla kendini ispat edip saygılarını kazanamayan herkesi hakir görürdü onlar, onlarınki istemsiz bir tepkiydi yani. Swarthmore onların tepkisini umursamazdı belki ama kendi jenerasyonundan olan başkameramanın onu hakir görmesinin sebebi Swarthmore'un bir adamı gizlice gözetliyor olmasıydı. Gizli bir ses kayıt cihazıyla adamı dinliyor, teleskopik lensle uzaktan görüntülerini çekiyor, nasıl bir hayat yaşadığını ve çaresizliğini nasıl sakladığının sırrını öğrenmeye çalışıyordu. Üstelik bunu, normalde asla muhatap olmayacağı insanlara bu sırrı ifşa etmek için yapıyordu.

"Kendisini oldukça iyi koruyor tabii," dedi Swarthmore. "Normal görünme konusunda ustalaşmış artık. Ancak, bu duruma dikkat çekmek ve ihtiyacı olan yardımı almasını sağlamak için ne kadar tuhaf davranırsa o kadar iyi bizim için."

"Bir doktor çağırsanız o zaman?" dedi başkameraman düz bir tonla.

O an Swarthmore pes etmenin eşiğine gelmişti artık. Eşyalarını toparlayıp gidebileceklerini ve Geary'yi de kendi haline bırakmalarını söylemek üzereydi. Ama sonra Sör Ben'in purosunun külünü çırparken boş masasının arkasından ona gülümsediği esrarengiz ve net bir görüntü belirdi zihninde. Büyük ses getirecek bir atlatma haber! O çok gerekli haberi bulamadığını söylemek için yanına gittiğinde Sör Ben'in gözlerini kısarak alaycı alaycı ona gülümseyeceğinden emindi.

"Paddington İstasyonu'nda bulduğun o deli biliminsanına ne oldu?" diye soracaktı Sör Ben. Swarthmore da, "Kendi haline bıraktık. Ona tebelleş olmak ayıp geldi," diyecekti. Hayır, bunu söyleyip Ben'in acıyan gülmesiyle yüzleşemezdi asla.

Onu hakir gördüğü için başkameramandan nefret ediyordu ama Geary'den daha da beter nefret ediyordu, çünkü tüm bunların asıl sebebi o idi. Geary aklını kaçırıp istasyonda yaşamaya başlamış olmasaydı, Swarthmore da böyle alçakça davranmak zorunda kalmazdı. Keşke Geary tam manasıyla delirseydi, o zaman her şey farklı olurdu. Beyaz gömlekli adamlar elini kolunu bağlayıp ona deli gömleği giydirirken birkaç güzel kare yakalayabilirlerdi ve her şey yolunda gitmiş olurdu. Kamera ekibiyle birlikte doğru zamanda doğru yerde bulunacak kadar şanslı olduğu için tebrik edilirdi. Ama adam deliliğini çok usturuplu şekilde yaşıyordu resmen. Kimseye zarar vermeden istasyonda sakin sakin dolanıyordu sadece.

Swarthmore bekleme salonunun rutubetli zemininde hareketsizce dururken bir yandan da içten içe Geary'ye nefret dolu küfürler savuruyordu. Geary onu çok müşkül duruma sokmuştu ve bu durum ya kendisi ya da Geary için acı dolu bir aşağılanmayla sonuçlanacaktı.

"On dakika içinde dışarı çıkmazsa otele girip onu ben çıkaracağım," dedi dişlerini sıkarak.

"Zavallı herifi rahat mı bıraksanız acaba?" dedi başkameraman.

"Zaten gözlem altında tutulması gerekiyor," dedi Swarthmore. "Onu kendi haline bırakırsak cinnet geçirip birini öldürebilir."

Kaşlarını çatarak yavaşça oturdu ve saatine bakıp yelkovanı izlemeye başladı. Bazen yelkovanın ilerleyip ilerlemediğinden emin olamıyordu, dikkatini bir türlü tam veremiyordu. Sanki saat de ona Sör Ben gibi aşağılayıcı bir ifadeyle gülümsüyordu. Angela'nın uzun, bronz saçlarını düşündü. Showcase ekibinin havaalanındaki Afrikalı siyasetçilerle röportajını düşündü. Bir an için sokaklara ve demiryolu

hatlarına yağan karı düşündü. Ardından on dakikanın dolduğunu fark etti.

"Kameraları hazırlasanız iyi olur," dedi Swarthmore. "Onu perona çıkaracağım ama sonrasında olacakları öngöremiyorum."

Paltosunu iliklediği ve bekleme salonundan çıkıp otel girişine doğru yürüdü. Otel kapısını iterken, ne yapacağını kendi de bilmiyordu aslında. Sanki başka birini, ne yapacağını öngöremeyen bir yabancıyı izler gibiydi. Gerçekten resepsiyona gidip Geary'yi mi soracaktı? Öyle yaptığı takdirde muhtemelen Geary'nin odasını arayacaklardı. Geary cevap vermezse ne olacaktı peki? Geary'nin oda numarasını öğrenmeliydi. Belki resepsiyondaki kız santrale sorarken onu duyabilirdi. Veya kayıt defterine gizlice bakarak görmeye çalışırdı. Sonrasında kimsenin ona bakmadığı bir vakit asansöre binip Geary'nin kapısını çalabilirdi. Geary de otel görevlilerinden birinin geldiğini sanıp kapıyı açardı.

Peki ya sonra? Bu yabancı o zaman ne yapacaktı?

Hâlâ ne yapacağından emin olamayan Swarthmore otel lobisine girdi. Oradaki koltuklardan birine oturmuş kişi Geary'ydi işte. Paltosu hâlâ üzerindeydi ve koyu renk fötr şapkasını yanındaki ufak masaya koymuştu.

Geary, Swarthmore'un bakışlarını üzerinde hissetmiş olmalı ki hemen başını kaldırıp baktı.

Swarthmore olduğu yerde donup kaldı. Geary'yi aniden karşısında görünce, onu bulmak saçma şekilde bu kadar kolay olunca ne diyeceğini veya ne yapacağını bilemedi.

Kimsenin aklına gelmezdi belki ama iki adam arasındaki mücadelede zafer Geary'ye aitti o an. Orada kımıldamadan oturup Swarthmore'u bakışlarıyla alt etmeye hazırdı. Bunu yaptığı takdirde Swarthmore çekip giderdi ve kinini, kasıntı

kaygılarını ve kendine olan nefretini de yanında götürürdü. Ancak Geary, otel lobisinin loş ışıkları altındaki koltuğunda otururken kendini savunamayacağı tek şeyden ani bir yara aldı: Davul seslerini duymaya başlamıştı yine.

Geary, Swarthmore'un davul seslerini başlatma gücüne sahip olduğunu anladığı anda ona karşı koyup göğüs germenin beyhude olduğunu da anladı. Hemen yerinden kalktı ve otelin sokağa açılan kapısından hızlıca çıktı. Bir taksi geçiyordu, ona binip Londra'nın keşfedilmemiş, ıssız yerlerine kaçmayı düşündü. Ama davul sesleri onu geri dönmek zorunda bıraktı. Daha da hızlı şekilde otelin yanından dolanıp istasyona geri döndü. Paddington İstasyonu'nun mimari bir özelliği de ana giriş olarak tanımlanabilecek bir yere sahip olmamasıydı; ön cephesi tamamen otele aitti ve istasyona girecekseniz her zaman yan taraftan girerdiniz. Sanki Brunel, trenleri insanlardan daha çok seviyormuş gibiydi; trenler istasyona yüksek, çelik kemerlerin altından kraliçeler gibi girerdi.

Hafiften koşturan Geary reklam panolarının altındaki dar ve küçük sokaktan geçerek istasyona girdi. Giriş salonunun karşı tarafında ise başkameraman ve ekibi peronda hazır bulunuyorlardı. Geary'nin hemen arkasından ilerleyen Swarthmore kolunu onlara doğru büyük bir jestle sallayarak harekete geçmelerini işaret etti. Başkameraman kamerasıyla hemen çekime başlarken iki asistanı da diğer kamerayı ve tripodu alıp Swarthmore'un peşinden koştu. Geary başını çevirince tüm bu olanları gördü ve hızla sağa dönerek taksi durağının önünden geçti. İstasyonun halka açık olmayan bölümüne doğru gidiyordu.

Mağara girişlerini andıran karanlık şekillerle çevrili, çuvallar ve balyalarla dolu bu uzun peron onu davul seslerinden koruyacak gibiydi. Geary koşmaya başladı. Peronun üçte ikisi

boyunca ilerleyip Swarthmore'u geride bıraktı. Gölgeler ona kucak açmıştı şimdi; kar yağınca sualtındaymış gibi loş bir ışık saçan yüksek elektrik lambaları, koyu renkli paltosuyla hızla ilerleyen Geary'yi tam olarak aydınlatamıyordu neyse ki. Kendini emniyete alması gerekiyordu. Yük dolu bir vagonun etrafından dolanıp mağaralardan birine koştu.

Durdu. Yapılı gövdesini elindeki uzun saplı süpürgeye dayayan kondüktör Charley karşısındaydı. Oraya izinsiz girenin Geary olduğunu görünce adamın yüzünde zafer ve tehdit kokan bir gülümseme belirdi. Elindeki süpürgeyi mızrak gibi kavrayıp Geary'ye doğru ilerledi.

Charley'nin dudakları kıpırdıyor gibi geldi Geary'ye ama tek kelime işitemiyordu; Charley'nin dedikleri davulların coşkun sesleri arasında kayboluyordu. Geary hemen geri çekildi. Peronda Swarthmore ve ellerindeki kamerayla onun arkasından gelen iki genç adam dışında kimse yoktu. Yaklaşıyorlardı. Swarthmore büyük heyecan içinde, Geary sanki bir hırsızmış gibi "Hop!" diye bağırdı. Geary döndü, taksilerin arasından geçip köprüye çıkan merdivenlere koştu.

Müşterilerini beklerken gazete okuyan taksi şoförleri, aniden aralarında beliren bu kovalamacaya dikkat kesildiler. Koyu renk fötr şapkası hâlâ başında olan Geary basamakları üçer beşer tırmanarak köprüye çıktı. Swarthmore da dörtnala koşar gibi Geary'nin peşinden gidiyordu. İstasyondaki çoğu kişi bir vukuat yaşandığının farkında değildi. Giriş salonundaki başkameraman, Geary'yi gözden kaybettikten sonra kamerasını kapatıp eve gideceği anları dört gözle beklemeye başlamıştı.

Geary köprüden geçerken yavaşlayıp kararlılıkla yürümeye başladı. Ne yapacağına karar vermişti. Onca saat istasyonda dolaştığı için istasyonun fiziki yapısına epey aşina

olmuştu. Köprüden geçip ikinci peronun çatısına inmenin orta yaşlı bir adam için bile çok kolay olduğunu biliyordu.

Ana cam çatının yüksek kubbeleri peronların üçte ikisi boyunca uzanıyordu ve geri kalan kısmı da taşradaki herhangi bir istasyonda olduğu gibi kıvrımlı, sıradan metal çatıyla kaplıydı. Geary aklından hesap yaptı: Ulaşılması en kolay olan ikinci peronun çatısına çıkabilirse Swarthmore'un elinden kurtulabilirdi. Swarthmore'un sesi oradan ona ulaşmazdı. Kalkıp da megafonla bas bas soru soracak hali de yoktu.

Kararından emin olan Geary köprüden inmeyi planladığı noktaya doğru sakince yürüdü. Swarthmore'un hemen arkasında olduğunu bilmesine rağmen o kadar rahat bir tavır takınmıştı ki köprünün karşı yönünden gelen yağmurluklu şişman bir adam ona bakmadan yanından geçip gitti. Şişman adam uzun, enerjik adımlarla yürüyordu ve sağ elinde dolu bir evrak çantası vardı. Belli ki ciddi bir işi halletmek için çıkmıştı dışarı. Adam iyice uzaklaşsın diye Geary daha da yavaşladı. Sonrasında bilinçli ve hesaplı bir tavırla yukarı uzanıp kolayca erişebileceği bir yerde bulunan ve kendisine doğru uzanan lambanın demir bağlantı parçasını tuttu. Diğer elini de köprünün çelik korkuluk duvarına dayayıp kendini yukarı çekti.

Bir elini yanda yükselen direğe dayayarak dengesini sağlayan Geary, düz bir kirişe tırmanıp başka bir sütunun kenarından rahatça geçerek ikinci peronun çatısına usulca indi.

Geary'nin peşinden gelen Adrian Swarthmore onun korkuluk duvarına tırmandığını görünce apışıp kaldı. O âna kadar bastırdığı bir nida fırladı ağzından. O sırada Swarthmore'un yanına ulaşan şişman adam da durup şaşkınlıkla ona baktı. Swarthmore, Geary'nin kirişin üzerinde kararlılıkla ilerlediğini görünce koşmaya başladı. "Hey, geri gel," dedi.

Nedense bağırmak istemiyordu. Bu olayı sessizce halledip Geary'nin insanların ilgisini çekmesini engelleyebilirse her şeyi kontrol altında tutabileceğine dair müphem bir düşüncesi vardı. Geary ikinci peronun çatısına inerken Swarthmore, Geary'nin korkuluk duvarının üzerinden tırmandığı noktaya koşup aşağı eğildi. Üstünde büyük cam çatının en uç cephesi vardı; aşağısında ise depo kapakları karla kaplı uzun peronlar uzanıyordu. Geary açık havadaydı artık; paltosunu ve koyu renk şapkasını kar kaplamaya başlamıştı.

"Geary!" diye seslendi Swarthmore. Sesi telaşlı ama temkinliydi. "Geri gel, düşüp öleceksin."

Geary yaklaşık yirmi metrelik bir mesafeden, ruhsuz bir ifadeyle baktı ona. Swarthmore kendini çok aciz hissediyordu. Geary'nin peşinden tırmanmaya hiç niyeti yoktu; hem çok tehlikeliydi hem de kanunen yasak olduğuna emindi. Adam delirip çatılara çıkmaya karar vermişse onu indirmek için polis çağırmak en iyisi olurdu.

Geary hemen altındaki perondan görünmüyordu ancak diğer peronlardaki insanlar onu fark edip olanları daha net görebilecekleri yerlere doğru ilerlemeye başlamıştı. Swarthmore, başkameramanın da o insanların arasında olduğunu fark etti. Kamerasını kuruyordu. Swarthmore onu izlerken başkameraman kamerasını sabitleyip çekime başladı. Aynı anda, diğer kamerayı taşıyan iki genç adam da hızla Swarthmore'un yanına gelip talimat beklemeden kameralarını köprünün korkuluk duvarına yerleştirip çekime başladı. Geary iki cihazın da göz hapsine alınmıştı artık.

Hiç duraksamadan döndü ve sırtı istasyona dönük vaziyette peron çatısının ortasından ucuna doğru yürümeye başladı. Kameralar onu takip ediyordu. Perondaki kameranın objektifi dönerken korkuluk duvarındaki kamera objektifini

biraz yukarı kaldırdı. Geary yoğun şekilde yağan kar tanelerinin arasında hızlı adımlarla yürüyordu. Ardında bıraktığı ayak izleri hemen beyaz bir örtüyle kaplanıyordu.

Çatının sonuna ulaştığında gökyüzünün altında bir anlığına durdu. Bitişik iki perondaki küçük kalabalık, adım adım onu izlemişti ve şimdi de onunla birlikte durmuştu. Gidecek başka yer yok gibiydi ve Geary, davulların sesini her zamankinden daha gür duymaya başladı. Öyle ki gürlemeleri, alçıyla kaplanmış göğsünü sarsıyor gibiydi. Alçı üç gün sonra çıkarılacaktı ama Geary o zamana kadar neler olacağını düşünmeye başladı. Bugün çarşambaydı; cumartesi gününe kadar nasıl dayanacaktı? Bu çatıdan nasıl inecekti? Alçının çıkarılmasını dört gözle bekliyordu ama cumartesi gününü görebileceğini hayal bile edemiyordu. O sabah, gelecek miydi?

Sol tarafındaki kalabalığın arasında bir polis memuru belirdi ve insanlar Geary'yi işaret edip durumu ona anlatmaya başladı. Çatıda bulunma sebebini polise nasıl açıkladıklarını merak ediyordu Geary. Polis sert bir tonla seslenmeye başlasa da Geary hiç oralı olmadı. Bir an için durup karla kaplanmış raylara baktı ve sonra dönüp büyük cam kemerlere doğru yürümeye başladı. O yürürken, sıradan bir yere doğru giden bir tren beşinci perondan geçti; vagonları gazetelerini açan ve ayaklarını nereye koyacaklarını hesaplayan insanlarla doluydu. Belki de o akşam gazetelerini açtıklarında, Paddington'daki bir peronun çatısında yürüyen adamın haberini okuyacaklar ve onu görme fırsatını nasıl da kıl payıyla kaçırdıklarını düşüneceklerdi. Büyük bir olaya şahit olmanın kıyısından geçtikleri için bir anlığına kendilerini önemli hissedeceklerdi.

Geary peron çatısından geri yürürken kameralar da onu takip ediyordu. Köprüdeki Adrian Swarthmore ise hâlâ Geary'ye bön bön bakıyordu. Olaylar kontrolünden çıkmıştı

artık. Ne yapacağı hakkında en ufak fikri yoktu, olayların akışına ayak uyduracaktı ve bu durumdan memnundu. Bu memnuniyetin altında Geary'ye duyduğu ve hiç beklemediği bir acıma duygusu yatsa da bu acıma duygusunun altında da karanlık ve vahşi bir sevinç vardı. Geary gerekeni yapmış, keşif yolculuklarını boşa çıkarmamıştı. Başkameraman artık onu hakir görmeyecek, Sör Ben de onu işe almayı kabul edecekti. Başarmış olacaktı. Geary onu başarılı kılacaktı.

Peron çatısından geri dönen Geary'nin yüzünde donuk ve dalgın bir ifade vardı. Swarthmore ilk başta Geary'nin korkuluk duvarından köprüye geri döneceğini düşündü. Yanındaki kalın kazaklı iki genç adama baktı. İkisi de büyük ciddiyetle, acımasız ve ruhsuz cihazlarıyla ilgileniyordu sadece. Onların orada bulunması Swarthmore'u rahatlatmıştı. Onların yardımıyla, polis memuru gelip onu gözaltına alana dek Geary'yi zapt etmek zor olmayacaktı. Hatta, Geary'yi onlardan yardım almadan zapt etmeye de kalkabilirdi ve çekim devam ederken mükemmel bir kare yakalanmış olurdu: *Ünlü Televizyon Siması, Deli Biliminsanıyla Boğuşuyor. Yaşananlara Anbean Şahit Olacaksınız.* Boğuşmaya hazırlanmak için paltosunu çıkardı.

Ancak Geary köprüye geri dönmedi. Peron çatısının sonuna ulaşınca Swarthmore'un onu izlediği seviyeyle aynı hizaya gelene kadar kendini yukarı çekti. Sonra aniden, köprünün korkuluk duvarına uzanan kirişin üzerinden geri dönmek yerine, devasa metal ve cam kemerlerle kaplı istasyon çatısının ana cephesi boyunca uzanan dar metal şeridin üstüne çıktı. Ardından, çatının tam ortasında bulunan iki ana kemer arasındaki dar geçide doğru bilinçli şekilde ilerlemeye başladı.

Geary'nin niyeti, bu ortadaki yoldan ilerleyip istasyonun girişine ulaşmaktı. Sonrasında bir şekilde aşağı inecek ve hiç

direnmeden teslim olacaktı. Polis tarafından sorgulanmaya, hatta tutuklanmaya bile itiraz etmeyecekti. İstasyonun çatısına tırmanmanın kanunen yasak olduğunun, bu durumun kargaşa yaratacağının ve gençlere kötü örnek olacağının bilincindeydi. Bir sulh ceza mahkemesine çıkarılıp beş veya on sterlin para cezasına çarptırılmaya razıydı. Sonrasında istasyona geri dönebilirdi. Her şey yoluna girerdi ve davul seslerinden de kurtulmuş olurdu. Davul seslerinin bu kadar yüksek çıkmasının sebebi kameralardı. Kameralardan kurtulması gerekiyordu. Kameralar bir an olsun üstünden ayrılmadığı için insanların dikkati Geary'ye kayıyordu ve Geary şu an, sürekli, herkes tarafından sorgulanır vaziyete düşmüştü.

Elleri ve dizleri üstünde sürünerek iki kemerin arasındaki merkezi metal şeride tırmandı. Sonra ayağa kalkıp çatı boyunca yavaşça yürümeye başladı. Ancak yalnızca birkaç adım atabildi. Davulların gümbürtüsü kulaklarında yankılanmaya başlayınca aniden durdu. Hafızası onu yanıltmıştı. İstasyonda dolanarak geçirdiği ve istasyonun özelliklerini incelediği yüzlerce saate rağmen çatıyı oluşturan kemerlerin kesintisiz olmadığını kavrayamamıştı. Ta ki bu korkunç âna kadar.

Kemerler iki noktada, çelik sütunlar ve yüksek cam kubbeler tarafından bölünüyordu.

Çatıyı boylu boyunca yürümek mümkün değildi yani. Hatta ana kemerlerin arasındaki güvenli dar geçit için de durum aynıydı, çünkü bu geçit de yüksek cam kubbeler tarafından iki kez bölünüyordu.

Geary hiç kıpırdamadan duruyordu. Kimse onu göremiyordu. Paddington İstasyonu'nun kemerleri, ancak belirli bir noktadan sonra camdan yapılmıştı; o kısma kadar ise metalden oluşuyordu. Kemerlerin arasında duran biri aşağıdan görülemezdi, hatta en uca gitmediği takdirde hiçbir açıdan

görülemezdi. Geary durdu. Ağır ağır nefes alırken yumuşak bir aydınlık saçan gökyüzünden üstüne kar yağıyordu. Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı ve bu inci gibi güzelliği keyifle izledi. Gökyüzü her zamankinden daha büyük ve daha kucaklayıcı göründü gözüne. Birdenbire istasyonun artık ona bir fayda sağlamayacağını hissetti. Bu uçsuz bucaksız gökyüzünün altında özgürce yürümek, kafasını kaldırıp ona bakmak ve güzelliklerini ruhuna katmak istiyordu. İstasyon onun için, dünyasına koruyucu bir kapak gibi oturacak daha küçük bir gökyüzüne ihtiyaç duyarken hayati bir öneme sahipti yalnızca. Ama şimdi gerçek gökyüzüne, sınırsızlığın o müthiş azametine ihtiyaç duyuyordu.

Hareketsizce duruyordu. Artık teslim olmak istemiyordu ama korkmuyordu da. Orada hiç hareket etmeden yeteri kadar durursa en sonunda kameraların gideceğini, kalabalığın dağılacağını ve bir şekilde aşağı inip istasyondan sessizce ayrılabileceğini düşündü. Kendisini büyük bir sevinçle otel odasındaki eşyalarını toplarken, sonra da aşağı inip hesabı kapattıktan sonra oradan ayrılırken hayal etti. Taşrada bir yere gidecekti. Taşradaki bir misafirhanede horoz sesleriyle uyanacak ve pencereden dışarı bakıp muazzam ve berrak gökyüzünü seyre dalacaktı. Güneşin altın rengi yansımasıyla toplaşan bulutlar her zamanki doğrultularında ilerleyecekti. Nihayet özgür olacaktı. Geniş bir arazide yürüyen iki kişinin görüntüsü net şekilde zihninde belirdi: bir adam ve bir çocuk. Kendisi ve David.

Sonra hoparlörlerden sesler yükselmeye başladı:

ŞU ANDA İSTASYONUN ANA ÇATISINDA BULUNAN ADAMA SESLENİYORUM! KENDİ CAN GÜVENLİĞİNİZ VE DİĞER İNSANLARIN SELAMETİ İÇİN DERHAL AŞAĞI İNMENİZİ RİCA EDİYORUZ!

Ne yolcu, ne tren gözlemcisi ne de bekleyen olan, yalnızca çatıda duran ve bu basit eylemiyle trenlerin, tarifelerin, iş seyahatlerinin ve gazete stantlarının makul ve sağlam dünyalarına meydan okuyarak hiçbir kalıba sokulamayan bu adamla, istasyonun anons sistemini kullanarak iletişime geçmek akıllıca bir fikirdi. Kendinden emin bu ses, gerçekçi bir doğu Londra şivesiyle halkı rahatlatmaya devam etti. Herhangi bir tehlike yoktu. Çatıdaki adamın bir suçlu olduğuna, silahlı olduğuna veya herhangi bir açıdan tehlikeli olduğuna dair hiçbir emare yoktu. Her ihtimale karşı birkaç polis memuru orada beklese de bu adamın kafayı çatıya tırmanmaya takmış sıradan bir vatandaş olduğunun herkes farkındaydı.

Konuşan kişi Geary'ye tekrar seslendi:

ŞU ANDA ANA ÇATININ İKİ MERKEZİ KEMERİ ARASINDA DURAN ADAMA TEKRAR SESLENİYORUM! LÜTFEN AŞAĞI İNİN YOKSA GELİP SİZİ ZORLA İNDİRMEK ZORUNDA KALACAĞIZ!

Hoparlörler kapatıldı ve istasyon gergin bir sessizliğe büründü. Ne bir motor sesi geliyordu ne de tramvay takırtısı. Herkesin gözü kulağı Geary'deydi. Geary bunu anlasa da ne yapacağını bilmiyordu. Onca kamera ve bakışlarını üstüne dikecek insanlar varken aşağıya inemezdi. Uçsuz bucaksız gökyüzüne kavuşacağı ve davulları asla duymayacağı bir yere kaçması gerekiyordu.

Sessizlik iyi gelmişti fakat Geary, anons sisteminden ona her an tekrar seslenebileceklerini biliyordu ve her an bozulabilecek bir sessizliğin, gürültüden hiçbir farkı yoktu. O mekanik ses tekrar devreye girmeden önce ilerlemesi gerekiyordu ve gidebileceği tek yön yukarısıydı. Aniden ileri doğru atılıp kiremitlere tutunarak dik bir şekilde tırmanmaya

başladı. Ayakları ve elleriyle kendini yukarı itebilmesi için yeterli tutunma yeri vardı.

Daha yükseğe çıktıkça eğim azaldı ve elleriyle tutunmaktan vazgeçip doğruldu. İlerlemeye devam etti. Kiremitli kısımdan cam kısma geçmesine rağmen duraksamadı. Ayaklarının altında büyük bir çatlak belirdi birden. Ağırlığını tam zamanında sağlam bir cama verdi ama bu sefer o da çatladı. Ardı ardına çatlama sesleri geliyordu. Geary en tepeye ulaşıp ağırlığını doğrudan cama verdiği anda ise cam büyük bir çatırtıyla kırıldı. Bu ses istasyonun her köşesinde yankılandı. Geary'nin tutunabileceği hiçbir şey yoktu. Son bir gayretle bir yerlere tutunmaya çalışırken sırtüstü dönüp düştü.

Düşmesi çok uzun sürdü gibi geldi Geary'ye. Rayların üstüne sırtüstü çarptığında omurgası kırıldı ve kafatası çatladı. Bir an ayağa kalkmaya çalışır gibi kıvransa da çoktan ölmüş sinirlerin refleksinden başka bir şey olamazdı bu. Raylara sırtüstü çarptığında koyu renk fötr şapkası da yanına yuvarlandı. Gökyüzüne doğru açılmış bir dilenci kâsesi gibi...

Geary ölürken iki güzel şey oldu: Davul sesleri kesildi ve kar yağmaya devam etti.

SONSÖZ

Kırk beş yaşındaki Arthur Geary, Enstitü'deki işinden ayrılır ve karısını ve çocuklarını terk edip Londra'daki Paddington İstasyonu'nda yaşamaya başlar. Olası manşetler kaçınılmazdır: "Bilginin hudutlarından kaçmış yalnız bir adam... Sürekli yolculuk edenler arasında yuvasını bulan tanınmış biliminsanı..." Consolidated TV'de henüz büyük bir çıkış yapamamış Adrian Swarthmore için bu hikâye, bulunmaz nimettir. Swarthmore, John Wain'in ilk kez 1967'de yayımlanan romanı *Daha Küçük Bir Gökyüzü*'ne kamera ekibiyle birlikte giriş yapmasıyla birlikte eserin kötü adamı olarak öne çıkar. Hızla değişen Britanya'da yolunu kaybedip savrulan Geary'nin kitaptaki rolü ise çok daha karmaşıktır. Savaş ve imparatorluk çağının ahlaki doğrularından yoksun olan ulusun enerjisi başka yerlere yönelmiş ve İngiltere'nin eski heybetini, daha yüksek çıkan cılız sesler bastırmıştır. Geary istasyon büfesindeki taburelere dalıp gitmişken, bunların modern kitle toplumunun tüm sırrını nasıl da açık ettiklerini düşünür: Eşit mesafede sabitlenmiş bu tabureleri başka yere taşıyamazsınız ama döndürebilirsiniz. *Sınırlı özgürlük! Rahatlık yok ama kolaylık çok!* Swarthmore, Wain'in değindiği bu bir oraya bir buraya dönen, salınan kitle toplumunun bir

üyesidir işte. Halkın nelere ilgi gösterdiğini anlayan ve tek derdi reklam olan biridir. Geary'nin hikâyesinin peşine düşmesini atavik dürtülerle ifade etmesi yalnızca kurnazlığını vurgulamaktadır aslında. "Şömine başına süs niyetine asmak için bir adamın kellesini alacak olmak hiç de yabana atılır şey değildir sonuçta," diyen biridir.

Buna karşılık Geary'ninki, safariden ziyade pastoral bir arayıştır. Başlangıçta Paddington İstasyonu, kendisine yuva bellediği ormanlık bir alandır. ("Daha küçük gökyüzünü" çerçeveleyen) ferforje demirlerle yükselen cam kubbeleri vardır ve hayat burada durmaksızın akar. Geary'nin kendini anonim biriymiş gibi güvende hissettiği, şehirle kırsal arasındaki bir geçiş alanıdır. Kar yağmaya başladığında istasyon, "sazdan bir kulübenin asude havasına bürünür." Geary'nin hikâyesi tipik bir İngiliz idili olarak betimlenir. Paddington İstasyonu ise toplumun önde gelen isimlerinden ünlü inşaat mühendisi Isambard Kingdom Brunel'in tasarladığı muhteşem bir İngiliz yapısıdır. Ancak ulusal değişimle yaşanan dönüşümün etkileri bu binanın çatısının altında da etkili olmuştur. Savaş sonrası yaşanan ekonomik patlama döneminde birçok göçmenin Londra'ya ayak bastığı ilk durak olan bu istasyondaki ırksal gerginlikler, bağnaz ve saldırgan İrlandalı adamlarla yaşanan hırgürde ve Batı Hint Adalı kafe çalışanlarının işi biten müşteriyi kaldırabilmek için masaları hızla temizlemelerinde kendini gösterir. Öyle ki her şeyden nem kapan Geary için boş kahve fincanı, "bir İngiliz'in özgürlüğünün meydan okuyan bir sembolü gibi dirseğinin dibinde durur." Bu durumun dokunaklı yönlerinden biri de Geary'nin özlemini çektiği nostaljik ulusun artık var olmaması ve belki de hiçbir zaman var olmamış olmasıdır.

Ana karakterin görünümü hakkında, gri tüvit şapkası dışında çok az ayrıntı verilir; sessiz sakin, orta yaşlı klasik bir adam portresi çizdiği söylenir yalnızca. İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra, Resmi Sırlar Yasası gereğince yaptığı işten kimseye bahsedemediği bilimsel bir proje üzerinde çalışmasının da onu istasyondaki sığınak arayışına iten sebeplerden biri olduğu ima edilir. Ancak bu çıkarım, Wain'in Geary'yi daha evrensel bir rol içinde değerlendirdiği bir röportajında söyledikleriyle çelişir. Geary karakterinin bir biliminsanı olarak belirli baskılar yaşamış olabileceğini, ancak bu tür baskıların her meslekte var olduğunu belirtmiştir Wain: "Onu bir şair olarak da kurgulayabilirdim." Geary ise modern Britanya'nın toplum üzerindeki duygusal etkilerini daha keskin şekilde özetler: "Kimsenin iyi olduğunu düşünmüyorum ben." Wain aynı röportajda, "Sakıncalı bir kelime kullanmak istemem ama yalnızlık hakkında sembolik bir *novella*" olarak tanımlar *Daha Küçük Bir Gökyüzü*'nü. "Sakıncalı kelime"nin ne olduğunu ise belirtmemiştir. Bu, yabancı bir kelime olan ve "kısa roman" anlamına gelen *novella* olabilir (Manş Denizi'nin öbür tarafındaki edebiyat dünyasında daha çok saygı gören bir türdür bu); keza sembolizme de işaret ediyor olabilir yahut "yalnızlık" kelimesi olabilir. Yalnızlık, Geary'nin karşı karşıya olduğu en bariz ve baskın tehlike olsa da Wain bunu ana karakterin duyarlılığıyla sınırlamaz. Geary'nin eski iş arkadaşı Philip Robinson banliyödeki hareketli ev ortamına rağmen kendisini yalnız hisseder ve genç oğlunda da benzer bir duygusal yoksunluk olabileceğinden korkar. Ve on yaşındaki oğul David Geary'nin karakter tasvirinde Wain'in sembolizmi ve duygusal etkisi zirveye ulaşır. Atlas Okyanusu'nun öteki kıyısında, on altı yıl önce Holden Caulfield, New York'un Central

Park'ındaki ördekleri yetişkin hayatın gizemlerine dair metaforlar olarak görmüştür; David'in, Londra'nın bir banliyö parkındaki ördek göletine yaptığı ziyaretler esnasında bayat ekmekleri sağduyulu ve şefkatli şekilde ördeklerin arasında paylaştırmasıyla birlikte evrenin küçük bir köşesinde, sazlarla kaplı bir gölette iyiliğin ve adaletin hüküm süreceğine olan inancı da pekişir. Bunu babasına da anlatacaktır ve babasının bu fikirden hoşlanacağına emindir. *Daha Küçük Bir Gökyüzü*'yle aynı yıl piyasaya çıkan Beatles'ın "All You Need is Love" (Tek İhtiyacımız Sevgi) şarkısındaki sözlere rağmen, romanda derin ve dokunaklı şekilde hissedilen babalık sevgisi, bir evladı modern dünyanın acılarından korumak için yeterli gelmemiştir.

Geary'nin içten içe duyduğu gizli çaresizlik başlarda ana hat istasyonda aheste aheste ilerleyen kayıtsız kalabalıklar tarafından yatıştırılsa da roman ilerledikçe psikiyatrik durumu Henry David Thoreau'ya özgü bir yaklaşımdan, 1960 yılında *The Divided Self* (Bölünmüş Benlik) adlı eseri yayınlanan R.D. Laing'in yaklaşımına daha yakın bir duruma kayar. R.D. Laing'in kitabının altbaşlığı olan "An Existential Study in Sanity and Madness" (Akıl Sağlığı ve Delilik Üzerine Varoluşsal Bir Çalışma) cümlesinin, *Daha Küçük Bir Gökyüzü*'nün kapağında yer alması abes kaçmazdı denebilir. Laing, bir bireyin sağlıklı şizoit bir varoluş biçiminden psikotik bir varoluş biçimine geçişinin makul bir süreç olarak empatik bir yaklaşımla ele alınması gerektiğini savunur. Bu süreçte birey hem başkalarıyla hem de kendisiyle olan bağını kaybederek kendisini umutsuz bir yalnızlık ve soyutlanma hissi içerisinde bulur. Dahası, bireyin benlik algısı bütünlükten uzaklaşır ve kendisini türlü açılardan bölünmüş olarak algılar. Swarthmore'un benliği ise onarılamaz

şekilde bölünmüştür ve onun deliliği, riyakârlık dolu mesleği için nimet sayılır. Laing'in antipsikiyatrik çalışmaları toplumda giderek daha fazla ilgi görüp kamuoyunun dikkatini çekmiştir. 1967 yılında yayımlanan *The Politics of Experience and The Bird of Paradise* (Deneyim Siyaseti ve Cennet Kuşu) adlı eserinde *delileri*, çıldırmış bir dünya içindeki gözlemciler olarak betimlemiştir. Wain, Geary'ye böyle bir rol tanımaz. Geary'nin dışarıdan bakınca sakin gibi görünen tavırlarında aslında yoğun bir kaygı ve varlığına dair derin bir güvensizlik ile panik duygusu saklı olduğunu zamanla öğreniriz. Savaş sonrası gelişen varoluşçu felsefenin çözüm aradığı bir şeydir bu.

Britanya'nın hiç işgal altında kalmaması İngiltere'de daha hafif bir varoluşsal kriz yaşanmasına yol açmıştır elbette. John Wain 1925 yılında, seramik ve kömür madenciliği gibi işlerin yaygın olduğu sanayi bölgesi Stoke-on Trent, Staffordshire'da doğmuştur. Britanya'da artan refahla birlikte toplumsal sınıf atlama daha yaygın hale gelmiş olsa da Wain için bu toplumsal hareketliliğin baş döndürücü etkileri olmuştur. Yoksul bir adam olan babası diş hekimliğine kadar yükselmiş, John ise okuldaki ve Subay Eğitim Birliği'ndeki eğitim hayatından sonra Oxford'a girmiş ve ardından 1947 yılında Reading Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak görev almıştır. İlk romanı *Hurry on Down* 1953 yılında yayımlanmış (ABD'de *Born in Captivity* adıyla yayımlanmıştır) ve 1955 yılında kariyerini tamamen yazarlığa yönlendirmeye karar vermiştir. Britanya, ABD ve Fransa'da da misafir profesörlük yapmaya devam etmiştir. Britanya'nın savaş sonrası döneminde öne çıkan ve etkileyici bir analist olan Richard Hoggart, Wain'in modern bir edebiyat adamı olacağını daha 1957 yılından öngörmüştür.

Nitekim öyle de olmuştur ve Wain 1994 yılında hayatını kaybedene dek eleştiri, şiir ve kurmaca eserlerinin yanı sıra televizyon ve radyo oyunları yazmaya devam etmiştir. Sınıfsal arzuların enerjik ve genel olarak çelişkili anlatımını sunduğu *Hurry on Down* ile Wain, iyi mi kötü mü bilinmez ama, o dönem edebiyat dünyasında popüler olan "Kızgın Genç Adam" yaftasını kazanmıştır. Yarı otobiyografik eseri *Sprightly Running*, okul arkadaşlarının ve öğretmenlerinin gösterişli evlerine duyduğu kıskançlık ve içerlemelerle dolu bir çocukluk yaşadığını gözler önüne serer. Okulda yaşadıklarının ona üç şey öğrettiğini iddia eder. Birincisi dünyanın tehlikeli olduğu, ikincisi bu tehlikelerden uysal davranmakla kaçınmanın mümkün olmadığı ve üçüncüsü de tüm bunlara karşı korkunun doğal bir tepki olduğunu bilse de bu korkusunu itiraf edemeyeceği, aksi takdirde rezil olacağıdır. *Daha Küçük Bir Gökyüzü*'nü yazdığı dönemde, bu süregelen adaletsizliğe yönelik öfkesi Wain'in önceki romanlarında olduğu gibi kahraman (yahut antikahraman) tarafından o kadar açık şekilde ifade edilmemiştir. Ancak bu öfke, hem Geary'nin hem de oğlunun yaşadığı o keskin yalnızlık ve kontrolsüzlük tasvirinde nesilden nesile geçen bir çaresizlik olarak varlığını sürdürür.

Roman, savaş sonrası Britanya kültürüne hâkim olan bitmez tükenmez kadın düşmanlığı konusunda pek masum değildir bu arada. Wain'in kadın karakterleri ekseriya hiçbir açıdan örnek teşkil etmeyen, işi gücü dedikodu olan, yemekleri zamanında hazırlamak için didinen, etek boylarını modaya uydurmaya çalışan ve kendilerini tamamen bayatlamış klişelerle ifade eden bir grup olarak tasvir edilir. Yazar, erkeklerin (ve erkek çocuklarının) toplumun kaygılarına karşı birer paratoner görevi gördüğünü öne sürerken kadınları ise

yalnızca anlık tüketime odaklanmış kişiler olarak gösterir. Yine de Arthur'un terk ettiği eşi Elizabeth Geary, gittikçe daha incelikli bir karakter olarak öne çıkar. "Enerjisini içine hapsetmiş olan" bir adamla evli olduğu için kendisine bir nebze sempati gösterilir ve Swarthmore'un üzerindeki etkisinin altında eziliyor gibi hissedip mest olmasına rağmen (kitle kültürünün baştan çıkarıcı etkilerinin güzel bir özetidir) Wain'in, kötü karakteri Swarthmore'u karikatürize bir medya maymunundan gerçek bir cinsel tehdide dönüştürdüğü o unutulmaz, nahoş bölümde Elizabeth, takdire şayan şekilde kendini toparlar.

Elizabeth'in bakış açısı, romanın üçüncü şahıs anlatımıyla sunulan yedi bakış açısından biridir ve Wain bu yedi karakter arasında on yedi kez geçiş yapar. Laing, insanları anlamaya yönelik gerçek bir bilimin onları kişiliklerinden soyutlama veya somutlaştırma gibi kökleşmiş eğilimler yüzünden henüz tam anlamıyla başlamadığını iddia eder. Wain'in bastırılmış kötümserliği, Laing'in bu güçlü ve umut dolu iddiasını reddetse de, o da benliklerin karmaşıklığını ve farklı öznelliklerini ortaya koymaktan uzak durmamıştır. Swarthmore, çekimlere kendi yorumlarını da katarak sansasyonel bir haber üretmeyi amaçlar ancak romandaki anlatıda okurlara belirgin bir ideolojik rehberlik sunulmaz ve tatmin edici bir varoluşsal güven duygusu sağlanmaz. Wain, Marshall McLuhan'ın 1960'lı yıllarda dönemin ruhunun edebiyattan uzaklaşıp film ve televizyon dünyasına geçtiği yönündeki görüşünü kabul etmiş olsa da edebiyatın gelecekte yeniden canlanabileceğine dair çekincelerle dolu bir umut taşımaya devam eder. "Elektronik iletişim araçlarının dil üzerindeki etkisinin kalıcı olacağına inanmıyorum." Kameranın acımasız ve ruhsuz doğası Geary'yi akıl sağlığının uçurum dolu bölgesine

sürükler. Ancak Wain'in büyük ustalıkla ve incelikle gerçekleştirdiği geçişler, karakterlerin ve iletilen mesajların bu denli belirsiz kalmasına olanak sağlayan edebi atmosferin zarafetini ön plana çıkarır. Romanın bu hassas fakat güçlü yapısı, muğlak sonuna kadar devam eder. Çağdaş bir eleştirmenin, "tam ölçüsünde bir kaçınılmazlık" sözleriyle tanımladığı bir sondur bu.

Alice Ferrebe*

* Alice Ferrebe, Liverpool John Moores Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı alanında kıdemli öğretim görevlisidir ve *Masculinity in Male-Authored Fiction 1950-2000* (Palgrave Macmillan, 2005) ve *Literature of the 1950s: Good, Brave Causes* (Edinburgh Üniversitesi Yayınları, 2012) kitaplarının yazarıdır.

Daha Küçük Bir Gökyüzü'nde, toplumsal normlara ve bireysel özgürlüğe dair çarpıcı bir hikâye anlatılmaktadır. Romanın kahramanı Arthur Geary, hayatın rutin baskılarından ve çevresindeki insanların beklentilerinden kaçmak için Londra'daki Paddington İstasyonu'na yerleşir. Bu sıra dışı karar, onu hem toplumdan izole eder hem de toplumun doğruca içine atar. Geary, kalabalıklar içinde kaybolmak, yalnız kalmak istemektedir. Ancak ailesi, arkadaşları ve basın, onun bu davranışının ardındaki nedenleri sorgulamaya başlar ve onu delilikle suçlar.

Arthur'un hikâyesi, modern insanın yalnızlık, özgürlük ve bireysel anlam arayışını derinlemesine inceler. Wain'in kahramanı, Dostoyevski'nin *Yeraltından Notlar*'ındaki anlatıcıyla Kâtip Bartleby'nin bir kesişimi gibidir. *Daha Küçük Bir Gökyüzü*, bireyin topluma uyum sağlama zorunluluğu ile kendi kimliğini koruma isteği arasındaki zorlu mücadeleyi ustaca işlemekle kalmaz; günümüzde çok daha anlamlı hale gelen "gösteri toplumu"nun, her şeyi temaşaya ve paraya indirgeme eğilimini şiddetle eleştirir.

-240.00 TL

holden

@holdenkitap

ISBN 978-625-5539-01-4